

DS 531
D 642+

116

phim ảnh Việt Nam gợi tình



ĐỜI

116

ĐẶC BIỆT : PHIM VIỆT NAM

- NĂM HEO PHIM SEXY TUNG HOÀNH
- VẤN ĐỀ KIỂM DUYỆT PHIM ẢNH Ở VN : lachd
- THOÁT Y TRƯỚC CAMERA VÀ BÀ GIÀ KIỂM DUYỆT : quếchi

CHÁNH TRỊ

- MÁY BAY MỸ TÁI OANH TẠC BẮC VIỆT : lýđạinguyên
- NGÀY CHIẾN TRANH VIỆT PHÁP BÙNG NỔ : KẾ HOẠCH NAVARRE

VĂN NGHỆ

- CẢNH HOA CHÙM GỬI : quỳnhhdao
- NỤ CƯỜI DƯỚI MỘ : hoànghảithủy
- KẼ BÁN MÁU : nguyễnthuylong
- BÓNG MA CỦA NHÀ SƯ : đoãnquốcsĩ
- SỨC MẠNH HUYỀN BÍ CỦA VŨ TRỤ : tềđô

CÁC MỤC THƯỜNG XUYÊN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ ĐỜI • SINH TỬ PHỦ • TRANG THƠ
- ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỜ BUỒN TINH HOA • THỜI SỰ THỂ
- GIỚI • THỜI SỰ TRONG NƯỚC • ĐIỆN ẢNH • NHIẾP ẢNH • SINH
- HOẠT NGHỆ THUẬT

ĐỜI • NĂM THỨ BA • SỐ 116 • TUẦN LỄ TỪ 6-1-1971 ĐẾN 13-1-1972

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 50đ

Giao dịch Quảng cáo
Hỏi ông Linh
143.145 Cống Quỳnh
SAIGON

Bắt gởi báo đời miễn gởi cho báo khác và ngược lại. Nhà báo không trả lại báo theo

PHÁT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM TRONG TUẦN



THƯ TỎA SOẠN

Tuần báo Đời, với sự tăng cường của 16 trang in offset, đã xuất bản được 4 số mới. Nhiều bạn đọc đã gửi thư về cho biết ý kiến về sự cải tiến này.

Đa số bạn đọc đều nhận rằng tờ báo có một bộ mặt mới, tươi mát và dễ đọc hơn. Những trang thời sự có thêm hình ảnh đã khiến cho việc theo dõi thời sự của bạn đọc hứng thú hơn. Các trang sinh hoạt nghệ thuật với các bóng giai nhân được các độc giả trẻ hưởng ứng nồng nhiệt. Dù sao, một điểm khiến tòa soạn cảm thấy khích lệ nhất, là quý vị độc giả vẫn công nhận tuần báo Đời luôn luôn giữ tư thế của một tờ báo đứng đắn và trí thức.

Thực sự với 16 trang offset mới, tòa soạn Đời vẫn chưa sử dụng hết khả năng của mình để cải tiến nội dung và hình thức. Có nhiều lý do chủ quan khiến cho tòa soạn chưa tận dụng được khả năng, mà chúng tôi chắc quý vị độc giả cũng thông cảm.

Với chủ ý cải tiến tờ báo một cách tiệm tiến, mỗi ngày một hay hơn, tuần trước chúng tôi đã mở một cuộc đố vui thử tài nhận xét của bạn đọc. Cuộc đố vui đã được bạn đọc hưởng ứng nồng nhiệt, ngay trong ngày đầu tiên sau khi báo phát hành, chúng tôi đã nhận được mấy chục lá thư của bạn đọc ở Sài Gòn, Gia Định tự tay mang tới.

Trong 5 bức hình đố, tất cả bạn đọc đều đoán đúng hình Nixon, Moshe Dayan, và bà Golda Meir. Chỉ có hai bức hình có bạn đọc đoán sai là hình thứ nhất của Willy Brandt (lầm với Brejnev) và Pompidou (lầm với De Gaulle).

Điều đó chứng tỏ bạn đọc của Đời đều thông thạo tình hình chánh trị và các lãnh tụ chánh trị quốc tế.

Chúng tôi xin phép tặng quà thưởng cho 5 bạn đọc giải đáp đúng và gửi lời giải đáp về sớm nhất. Vì độc giả ở xa chưa gửi thư về kịp, nên chúng tôi xin phép tạm thời chọn ba bạn ở Saigon và hai bạn các tỉnh. Mỗi quà tặng gồm có một tháng báo Đời liên tiếp (không kè số xuân).

Chúng tôi xin gửi báo qua bưu điện, bạn đọc nào ở Saigon muốn tới tòa soạn nhận báo xin cho biết trước, vì việc gửi báo qua Bưu Điện có phần chậm trễ và dễ thất lạc.

Chúng tôi ước mong nhờ những cuộc đố vui này, sự liên lạc giữa tòa soạn với bạn đọc sẽ càng thân thiết hơn. Hơn nữa, bạn đọc còn thấy mục đố vui này cũng có phần hữu ích, giúp quý vị độc giả khác thử thách kiến thức và trí nhớ của mình!

Trong chiều hướng mỗi ngày một cải tiến, tuần báo Đời mong mỗi sẽ luôn luôn có quý vị độc giả làm bạn đồng hành.

Đón đọc ĐỜI số 117 : CHỦ ĐỀ : CHÂM CỨU PHÉP LẠ CỦA ĐÔNG Y ?

Bi thảm

Tình trạng ở cả 2 miền Việt Nam hiện nay phải nói là đều bi thảm. Nhưng miền Nam chịu đựng nhiều đã quen. Trái lại, ở miền Bắc thì bao năm nay động viên tình thần dân chúng hằng quá, nhìn đâu cũng thấy đẹp, tới lúc tình trạng trở nên bi thảm thì dân chịu sao nổi.

Trong ba bốn ngày liền, máy bay Mỹ liên miên oanh tạc BV, hàng mấy trăm máy bay xuất hiện 1 lúc. Vậy mà cả khối Cộng Sản Nga lẫn Tàu cũng chỉ phản ứng chiếu lệ một chút rồi thôi. Khi các đế quốc đã bắt tay nhau rồi thì số phận dân em đâu còn quan trọng đáng để quan tâm nữa.

Mấy năm trước đây, mỗi lần Mỹ làm dữ ở Bắc Việt, hay Miền, Lào, mỗi lần Mỹ leo thang chiến tranh thì miền Bắc lại trông đợi phản ứng của phe phản chiến bên Mỹ sẽ biểu tình rầm rộ, chống đối Nixon v.v. Bên cạnh các cuộc phản đối rầm rộ của phản chiến Mỹ, còn có các cuộc biểu tình chống Mỹ trên thế giới, đập phá tòa đại sứ Mỹ...

Năm nay thì hy vọng mong manh đó tàn rồi. Phản chiến Mỹ phản đối lấy lệ, còn dư luận thế giới thì thờ ơ! Một người đi ngoại quốc về cho biết các tin tức về Việt Nam trước kia luôn luôn chiếm trang nhất các nhật báo, năm nay chỉ được đăng ở quảng trang 10 các nhật báo thôi.

Vì vậy mà máy bay Mỹ có làm dữ ở Bắc Việt, Bắc Việt cũng không mong đợi chỉ được sự hỗ trợ của dư luận thế giới. Ngay hai nước đàn anh Nga với Tàu cũng chờ Mỹ ném đủ số bom cần thiết 3,4 ngày rồi mới lên tiếng phản đối cho Mỹ có cơ tụt lại. Vậy thì mong chờ gì người ngoài?

Cùng là người Việt cả, chúng ta ở đây tự thương mình mà cũng thương cả đồng bào ở miền Bắc. Mùa này trời lạnh lắm lắm, ở miền Nam đã lạnh vậy thì miền Bắc còn giá rét tới đâu! Dân không đủ ăn đủ mặc mà vẫn cứ bị động viên để «chiếu cố» miền Nam theo tham vọng của các lãnh tụ,



KHA TRẦN ÁC

các lãnh tụ thì bị đẩy qua theo thể cờ của các đế quốc. Dân đi lính thì chết, đói rét thì khổ, các lãnh tụ đâu có khổ tới thân xác họ bao giờ. Còn các đế quốc thì tay bắt mặt mừng sửa soạn gặp gỡ nhau. Lúc các đế quốc cần thì họ thì dõng dạc em lên, phong làm dân tộc anh hùng, tiền đồn xã hội chủ nghĩa, chiến sĩ của vô sản thế giới. Bây giờ chúng nó không cần nữa thì bỏ rơi cho máy bay địch làm thịt.

Ở miền Nam này có khổ cũng còn ý thức được nỗi khổ.

Còn ở miền Bắc không biết có ai được nói lên nỗi nhục nhã của mình không?

Chó chết

Tuần vừa qua một tờ báo loan tin chó chết hàng loạt. Phóng viên tờ báo còn kiểm điểm thấy chó chết nhiều nhất tại mấy vùng đã từng bị Việt Cộng xâm nhập hồi Tết Mậu Thân.

Không biết tại sao chó chết.

Chỉ thấy chó cứ ngã lăn lộn ra rồi chết toi không có con chó nào kịp trốn tránh rằng mình chết cho chủ nghĩa xã hội vinh quang hay là chết cho thế giới tự do vĩ đại.

Nhưng phóng viên tờ báo lại tài suy luận. Anh ta đoán rằng bọn chó này chết là hy sinh cho đại cuộc thế giới!

Lý đoán như vậy: Chó chết đều thuộc vùng Việt Cộng xâm nhập Tết Mậu Thân, có lẽ năm nay Việt Cộng cũng định xâm nhập lần nữa, làm một trận «đồng khởi» mới, cho nên chúng ta đã đi đầu độc chó trên các con

đường xâm nhập, với hy vọng rằng khi chúng tiến quân vô thì không còn chó sủa để báo động dân thủ đồ.

Mà tại sao Việt Cộng lại định làm cú đồng khởi nữa?

Người ta lại đoán rằng Việt Cộng định làm dữ trước ngày mừng bảy tết, tức là ngày Nixon sang Tàu. Mục đích của Cộng Sản VN làm áp lực với Tàu và Mỹ để Tàu khởi bán đứng đàn em cho chủ Sam. Hoặc là Việt Cộng thấy bị bán rồi nên sẽ đánh lớn để phá đám cuộc bắt tay giữa Tàu với Mỹ.

Nhưng VC giết chó như vậy là đại. Chó chết làm cho phe quốc gia ta thức tỉnh, tất nhiên anh em quốc gia sẽ đề phòng. Khi bên ta đã đề phòng rồi thì mấy chủ V.C đâu còn phá đám Nixon và Mao được nữa?

Vậy tức là chó chết để cứu vãn cuộc hội đàm Mao-Nixon!

Ồi các con chó anh hùng, đã hy sinh vì đại nghĩa! Rất đáng được tưởng thưởng nhiều ngoại tệ!

Giờ thứ 26

Một trung sĩ tới trước cửa TC chiến tranh chánh trị, đường Thống Nhất Saigon, tìm sang tự thiêu. Một quân nhân khác vào trụ sở Hạ Nghị Viện, cũng đòi gặp các ông dân biểu, nêu không tui tự sát. Tiểu sử của quân nhân này như sau: đi học khóa sĩ quan Thủ Đức từ năm 68. Một lần đi phép, về Đức Hòa thì bị V.C. bắt giữa năm 1970 quân đội VNCH hành quân, bắt được anh trong vùng V.C. Khi trước thì V.C. bắt anh ta trong vùng quốc gia, nên địch danh anh ta là... «Ngụy» Bây giờ quân ta bắt

được anh trong vùng VC nên địch thì anh ta là... Cộng.

Thế là anh bị câu lưu 7 tháng, một năm tù ở. Được tha rồi, anh lại được đi quân dịch, không được đi khóa sĩ quan tất nhiên. Ba bốn năm nay lang thang qua các trại tù binh của Cộng Sản lẫn quốc gia gia đình anh ở tận Cam Ranh, anh không có cách nào về thăm được.

Câu chuyện trên còn bị đát hơn chuyện «giờ thứ 25» của Goerghin. Bây giờ đã sang giờ thứ 26 rồi, Tuy nhiên câu chuyện trên chưa bị đát nhất trên đất nước chúng ta. Chuyện thì sĩ Trần tuần Kiệt cũng là một thí dụ điển hình. Trần tuần Kiệt cũng từng đi lính, làm lính vào nghệ, phụ trách tờ báo cho đơn vị. Rồi có một ngày Trần tuần Kiệt tự ý giải ngũ. Trong thời gian đó anh đã dự thi giải thưởng văn học nghệ thuật của Tổng Thống. Trong cuộc thi này Trần tuần Kiệt đã được tặng huy chương vàng. Từ đó anh đi đâu cũng mang cái huy chương vàng làm vật hộ thân. Mỗi khi có cảnh sát hay quân cảnh hỏi tới anh đều đưa huy chương vàng có tên chữ ký của T. thống ra để trình diện. Nhờ mưu cáo mượn oai hùm đó mà Trần tuần Kiệt vẫn sống phây phây. Nhưng bỗng một bữa Trần tuần Kiệt gặp một ông cảnh sát rất bặm mộ tổng thống Thiệu, ông này cầm luôn cái huy chương của tổng thống, không trả.

Mất vật hộ thân, Trần tuần Kiệt gần đây đã bị bắt. Pắt nhiên theo phép nước thì Trần tuần Kiệt có thể bị tội nặng.

(Xem tiếp trang 51)

Vấn đề kiểm duyệt phim ảnh ở V.N.



LẠC HỒ

Một cảnh trong rạp chiếu bóng: trên màn ảnh, sau mấy giây đá lòng nheo, đôi nam nữ diễn viên ôm chặt lấy nhau mút lưỡi, tay chân quờ quạng lẩn mò, da thịt người đàn bà mỗi lúc một phơi trần thêm, đôi nam nữ diễn viên đôi tư thế sửa soạn một màn qui hai gối chống hai tay, khán giả im phăng phắc mắt mở thao láo và tìm như ngừng đập, đột nhiên màn ảnh chiếu sáng một cảnh khác là phố xá đầy người qua lại, còi xe inh ỏi. Tiếc tiền mua vé, một số khán giả thở dài sườn sượt, một số khác nóng tính hơn thì la ó huýt sáo ồn cả rạp, có kẻ văng tục chửi bà già kiểm duyệt.

Có kiểm duyệt từ bao giờ

Chính thức, có từ ngày 30 tháng 7 năm 1952 do dự số 17 của thời B'ô Đại và hiện vẫn còn đang được áp dụng. Qua hai thời Cộng Hòa, chưa có một bộ Luật điện ảnh nào được khai sanh để bảo đảm cho ngành hoạt động này cho hợp thời. Những điều khoản căn bản của Dự trên vẫn còn được áp dụng ngoại trừ một

vài tiểu tiết có mục đích dành sự ưu đãi cho các phim ảnh của Pháp. Thí dụ một cuốn phim đưa ra Hội Đồng Kiểm Duyệt (HĐKD) để xét duyệt, nếu bị cấm một năm sau đó có thể xin tái kiểm duyệt.

Sau thời Cách Mạng năm 1967 chánh quyền có quy định thêm trong một số văn thư về cách thức kiểm duyệt và kiểm soát phim ảnh, và sau này cũng có một số chỉ thị thêm trên giấy tờ cũng như bằng miệng, nhưng chưa có cái gì thành luật lệ cố định hết. Nói khác, tùy thời, tùy quan điểm của HĐKD, tùy chỉ thị mà phim ảnh bị kiểm duyệt gắt gao hay dễ dãi.

Kiểm duyệt những gì ?

Cũng theo những điều khoản căn bản của đạo dụ thời Bảo Đại có ba tiêu chuẩn để cắt xén hoặc cấm chiếu 1 số phim ảnh dù nhập cảng hay sản xuất trong nước là phạm thuần phong mỹ tục (khiêu dâm trắng trợn, cổ võ văn hóa đồi trụy v.v...), cổ võ bạo lực hay không thích hợp với đường lối quốc phòng của quốc gia (thí dụ tiết

lộ các bí mật quốc phòng, trình bày sai lạc về tinh thần cũng như sự chiến đấu của quân dân ta như trường hợp phim Green Berets do John Wayne đóng đã bị cấm chiếu, sau hết là tiêu chuẩn về chánh trị phản chiến, đề cao cộng sản v.v... như phim Người Tinh Không Chân Dung đã bị cắt nát bét).

Theo một vị trong HĐKD cho biết bất cứ một phim ảnh nào được sản xuất trong nước hay nhập cảng đều phải qua giai đoạn kiểm duyệt trước khi được phép chiếu cho công chúng xem và không có một trường hợp nào được gọi là ngoại lệ dù những phim đó do Tòa Đại sứ các quốc gia bạn gửi đến làm quà cho khán giả điện ảnh Việt Nam.

Bà già kiểm duyệt

Hai tiếng «bà già» mà mọi người thường dùng là ám chỉ mũi kéo khó tánh của những người làm công việc kiểm duyệt. Thật ra, kiểm duyệt phim ảnh không phải là một hay nhiều bà già. Đó là một hội đồng gồm đại diện của 6 bộ (Thông tin, Quốc phòng, Nội vụ, Xã hội, Phủ văn hóa và Giáo dục)

trong đó đại diện của Bộ Thông Tin là chủ tịch. Những vị đại diện này tất cả đều là công chức cao cấp của mỗi Bộ kể trên chỉ định, có vị trắng trẻo đẹp trai và trẻ tuổi, có vị sồn sồn, nhưng tìm trong số này ra một người cho đúng với mấy tiếng «bà già kiểm duyệt» thì chắc là không thấy. Nếu có chăng là thời TT Diệm còn sống, bà Cố Nhu còn tác quái, HĐKD còn có hai Hội Viên nữa, một của Phong trào Phụ Nữ Liên Đời và một là đại diện tôn giáo (1 linh mục).

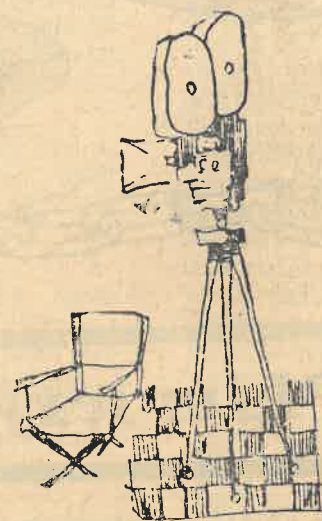
Kiểm duyệt thế nào ?

Khi một cuốn phim được một nhà sản xuất hay nhập cảng mang tới Bộ Thông Tin xin kiểm duyệt trước khi chiếu, Bộ Thông Tin gửi giấy triệu tập HĐKD tới các bộ khác có hội viên kiểm duyệt, thông báo ngày giờ, kèm theo bản tóm tắt chuyện phim.

Đối với phim ảnh nhập cảng, đầu tiên, phim được trình chiếu cho Hội Đồng Sơ Thăm xem, nếu vi phạm nặng nề ba điều cấm kỵ đã kể ở trên, phim đó chắc chắn bị cấm chiếu dù chỉ 1 trong 6 hội viên đề nghị. Nếu vi phạm sơ sẩy có thể cắt mà cuốn phim vẫn còn ý nghĩa, một trong các vị hội viên đề nghị cắt là a lệ cắt. Sau đó, cuốn phim được cấp một phiếu chứng nhận đã kiểm duyệt và có quyền chiếu cho công chúng coi hai ngày sau đó. Tuy nhiên, những đoạn phim bị cắt nhà sản xuất hoặc nhà nhập cảng xót ruột vì những đoạn phim bị cắt nhiều quá, e hăng mình sẽ bị thiệt hại về tài chánh hoặc nhận thấy quan điểm của các nhà kiểm duyệt quá khắt khe làm mất ý nghĩa của cuốn phim, nhà sản xuất hoặc nhà nhập cảng có thể khiếu nại với Bộ Thông Tin, cuốn phim được đưa ra xét ở Hội Đồng Phúc Thăm ở cấp bậc cao hơn. Nếu Hội Đồng Phúc Thăm giải quyết không xong, cuốn phim được đưa lên Hội Đồng Chung Thăm do chính Tổng Trưởng Thông Tin chủ tọa và ra quyết định tối hậu.

Trường hợp các đoạn phim bị cắt hoặc cuốn phim bị cấm chiếu, vị nào đưa ra đề nghị này phải nêu rõ lý do tại sao làm như vậy, được ghi trong «Vi bằng kiểm duyệt».

Riêng đối với những cuốn phim được sản xuất trong nước, các nhà làm phim phải qua những giai đoạn kiểm duyệt phiền phức hơn. Trước hết, nhà sản xuất phải đem kiểm duyệt chuyện phim, không phạm điều gì cấm kỵ, nhà sản xuất mới được phép bắt tay vào việc thực hiện. Đứng ra, Bộ Thông Tin còn đòi kiểm duyệt luôn cả các bản phân cảnh chi tiết của cuốn phim vì từ truyện phim một cách tổng quát, nó được phân tích ra thành từng cảnh một để quay với những chi tiết «cụ thể», thí dụ cảnh vũ thoát y 99.1. «bè»...v.v. mà chuyện phim chỉ nói một cách



mơ hồ. Tuy nhiên, các nhà sản xuất kêu ca rằng nếu phải nộp thêm bằng phân cảnh chi tiết, họ phải mất hai ba tháng trời thì thiệt hại nhiều cho họ nên Bộ Thông Tin đã bỏ qua đòi hỏi này. Khi hoàn tất, phim phải đưa kiểm duyệt lại theo thể thức chung như những phim được nhập cảng. Nghĩa là cũng có thể bị cấm chiếu hay cắt xén lung tung.

Theo lời của một vị trong HĐKD phim ảnh, sự kiểm duyệt rườm rà gồm nhiều giai đoạn này có mục đích giúp nhà sản xuất đỡ bị thiệt thòi, vì nếu chỉ kiểm duyệt một lần duy nhất như các phim nhập cảng, trong trường hợp phim bị cấm chiếu hay cắt nhiều quá, nhà sản xuất chẳng còn gì để ra mắt công chúng sau khi đã bỏ ra một số tiền lớn để thực hiện.

Nhưng một nhà làm phim, đạo diễn Hoàng Vĩnh Lộc, cho chúng tôi biết quan điểm của anh là nhà nước chỉ nên kiểm duyệt trên những đoạn phim rời của các cảnh đã được quay, nếu cắt xén, cũng căn cứ trên đó, đừng để đến khi phim đã được ráp nối, vào tiếng xong xuôi lại đề ra cắt thêm một lần nữa thì những hình ảnh được gửi tới khán giả mất đi nhiều cái mà nhà làm phim cần phô bày, mất đi sự liên tục của ý nghĩa câu chuyện, và như vậy, điều mà nhà kiểm duyệt cho rằng tránh cho các nhà sản xuất sự thiệt hại cũng chỉ có giá trị một phần nhỏ.

Những đoạn phim bị cắt, nằm ở đâu ?

Có lẽ câu hỏi này rất nhiều người muốn biết. Khi những đoạn phim bị cấm chiếu cắt ra, Bộ Thông Tin giữ hết làm tài liệu. Những phim nào bị cấm chiếu hoàn toàn nếu là phim nhập cảng, phim này phải đem ra khỏi nước trong vòng 15 ngày sau khi có lệnh cấm. Với những đoạn phim bị cấm chiếu thay vì HĐKD cắt, nhà nhập cảng hoặc nhà sản xuất có thể xin để mình mang về tự cắt lấy nhưng sau đó phải đem nộp cho Bộ Thông Tin những đoạn phim được cắt ra đó.

Mặt khác, trong làng báo người ta thấy loan truyền một vài tin tức theo đó, không biết nằm ở cơ quan nào hay tại một chỗ nào khác một số cuốn phim được ráp nối lại từ những đoạn phim kiểm duyệt đó, dĩ nhiên phải là những đoạn phim kể chuyện con heo nọc. Những phim con heo mà một số tư nhân giàu có ở đây có được đều là những phim cấm loại nhỏ 8 ly nhưng những phim của loại cấm chiếu kia là thứ đại vĩ tuyến. Có nhạc quyền rũ, có những âm thanh rền rĩ, chấp nối lại từ những đoạn phim rời của các cuốn phim khác nhau thành một phim «có cốt chuyện» đàng hoàng. Một anh kỹ giả đã được thưởng thức nói rằng nếu các phim này được chiếu công khai, sẽ có sự kệt đường thương xuyên tại các xóm chị em ta, không kể đến việc khán giả phải mua vé chợ đen hàng tháng trước.



NAM HEO : Phim sexy tung hoành

Nhắc lại chuyện điện ảnh năm qua nếu bỏ quên vấn đề Sexy thì quả là một sự thiếu sót lớn.

Năm qua, có lẽ vì là năm Tân Hợi, một năm do chủ Heo cai quản, nên phim ảnh VN cũng bị ảnh hưởng khá nhiều bởi cái tính kỳ cục của Heo.

Nói là phim heo thì hơi quá đáng nhưng khó có danh từ nào khác khả dĩ gọi cho sát nghĩa.

Trong số gần hai chục cuốn phim chiếu trong năm 1971, có ít nhất tám cuốn đã phơi bày những cảnh khiêu dâm vô lý, những màn thoát y tục tĩu chỉ một vài cuốn là có những cảnh sexy hợp lý một chút.

Thật ra, không phải điện ảnh Việt Nam trong năm qua mới khởi sự ươn ọt át. Từ các năm trước, ngay cả trong cuốn phim nói đầu tiên của Việt Nam, phim «Cánh Đồng Mạ», điện ảnh VN đã có cảnh khiêu dâm, cảnh chiếc giường trên có màn ân ái.

Theo lời của một đạo diễn thì người nữ tài tử đóng cảnh sexy đầu tiên của màn ảnh Việt Nam là bà Maria Blane (?) trong phim «Cánh Đồng Mạ». Ở 1 đoạn âu yếm, trước khi đề tính nhân hôn mỗi vai nữ chính (Maria Blane) đã lơ lửng tung khuy áo

hở nửa ngực với chiếc nịt vú màu đen (?) phim này còn thực hiện một màn ân ái trên giường trong đó hai nam nữ tài tử đều trần như nhộng (?)

Xem đó, các nhà sản xuất phim Việt Nam, từ xưa đã có khuynh hướng thực hiện những cảnh sex, đã nhất quyết đem chiếc giường lên màn ảnh.

Cho đến nay, cùng với đà tiến bộ văn minh của năm châu bốn biển, ý muốn của các nhà sản xuất đã được một số đạo diễn Việt Nam a tòng phụ giúp. Dĩ nhiên những cảnh sexy đã được trình bày một cách là sát với thực tế. Tiếc rằng đầu óc các đạo diễn đó có quá nhiều dục tính hạ cấp, nên phần lớn những cảnh sexy trong phim đều được thực hiện một cách gượng ép, phi lý và tởm đến mức độ buồn nôn.

Mỗi người một vẻ

Phần lớn các đạo diễn ở xứ ta đều dư thừa khả năng làm phim con heo và đều muốn pha chế vào cuốn phim của mình một vài cảnh sexy.

Đồng ý là có nhiều nhà sản xuất bất đạo diễn phải chiều ý mình, cố gắng cho vào phim càng nhiều màn sexy càng tốt. Nhưng cách cho vào làm sao, đó là quyền của đạo diễn.

qua các phim đã chiếu, người ta có thể phân biệt được chiều hướng làm phim sex của một số đạo diễn Việt Nam như sau.

Bốn bàn chân

Lê Mộng Hoàng đã làm các phim Xin Đừng Bỏ Em, Mãnh Lực Đồng Tiền, Nàng. Trống Mái người đạo diễn này thật tâm không muốn khai thác các sex dơ bẩn, nhưng vì tiền, vì nhẹ dạ nghe lời xúi dục của các ông, bà chủ hãng nên đã nhắm mắt làm đại cho vừa ý chủ.

Những chuyện nhắm mắt làm đại của đạo diễn Lê Mộng Hoàng đã thể hiện qua những màn ân ái trong «xin đừng bỏ em» giữa Thanh Lan—Huy Cường và Thắm Thúy Hằng—Huỳnh Thanh Trà. Dưới lớp chăn, những cánh tay, bàn tay, cặp đùi v.v. lay động không mấy đẹp mắt đã nêu cao tên tuổi của đạo diễn Hoàng một thời.

Trong «Mãnh Lực Đồng Tiền» đạo diễn Hoàng một lần nữa chứng tỏ sự «nhắm mắt làm đại» về khoa làm phim Sex của mình vì chủ phim xúi (?) nên đạo diễn Hoàng đã ra lệnh tài tử tụt quần lót, đã lấy cận ảnh bốn bàn nhể nhại.

Cảnh này chỉ làm thiên hạ đỏ mặt, lắc đầu vì nó dơ dáy tục tĩu quá độ, chứ không kích thích người xem. Ấy vậy mà cũng nhờ cái màn làm tình đó, cuốn phim «Mãnh Lực Đồng Tiền» đã kiếm được chút cháo sau khi thu về vốn liếng.

Lê Hoàng Hoa với các phim «Điều Ru Nước Mắt», «Gác Chuông Nhà Thờ», «Vết thù trên lưng ngựa hoang», chàng đạo diễn này thường hãnh diện về tài làm phim suspense của mình. Nhưng qua các phim đã làm người ta nghĩ rằng anh ta còn cần phải hãnh diện thêm về tài làm phim tục tĩu nữa,

Đạp đổ chậu nước rửa

Ở phim «Điều Ru Nước Mắt», chàng đã thực hiện một ổ điểm với đầy đủ chi tiết, nào khách, nào «gà», nào giường, nào chậu, nào khăn v.v..

Nếu không có cái kéo của sở kiểm duyệt, cỡ Lê Hoàng Hoa dám thực hiện cảnh «đi khách» rõ ràng hơn như trong phim làm. Có lẽ vì sợ thiên hạ nghĩ mình thiếu sáng kiến sex, đạo diễn Hoa để cho tài tử nhẹ nhàng xuống giường nhưng cố tình lỏng công đạp chậu nước dưới chân giường đồ lênh láng. Dân chơi bởi xem xong cười rộ và lắc đầu. Ai cũng hiểu cái chậu nước đó dùng để các chị em ta rửa ráy qua loa sau mỗi lần... tác xạ !

Dạy dỗ dân chúng biết tình hình nơi chứa gái lén như vậy là siêu rồi.

Đến phim «Gác Chuông Nhà Thờ» đạo diễn Hoa đã cho cô đào Ánh Nga biểu diễn tắm nửa ngực để sau đó khám phá ra đồng lõa bọn cướp. Dù vô lý, cảnh đó cũng đã giúp hãng phim thu thêm một ít bạc cắc.

Ở một cảnh sau, đạo diễn Hoa lại cho cặp trai gái an cướp làm tình với nhau, cũng hôn môi, cũng đè nhau trên giường, cũng xoa nắn ngực, lưng tro trên. Dù một đũa con nít cũng hiểu rằng

BỘI NGỌC

phía ra một cảnh sex giữa tình cảnh đó không hợp lý chút nào. Nhưng cần gì ! Miến sex là được, ươn ọt át nhiều chừng nào tốt chừng đó, chỉ lo sở kiểm duyệt thôi chứ lo gì tro trên với vô lý !

Tới cuốn phim «Vết thù trên lưng ngựa hoang» một lần nữa đạo diễn Hoa lại chứng tỏ tài nghệ làm phim sex không mấy sạch sẽ của mình. Anh ta đã lột trần truồng cô đào Phương Uyên, nhét cô vào bồn tắm sau đó vớt cô lên giường với chiếc áo hờ hênh để xếp đặt cho người viết đối thoại đưa ra câu đối thoại cao siêu : «chưa bắn nhưng vẫn đều đặn». Trước đó, đạo diễn Hoa cũng đã trình bày trước khán giả một màn làm tình gây cản giữa Huy Cường và 1 cô gái điếm. Khác với Lê Mộng Hoàng chỉ chú trọng đến phía chân, Lê Hoàng Hoa cao siêu hơn, đã thu phía mặt. Lý do dễ hiểu, thu phía chân chỉ cần «tụt xì líp» hay lấy hai bàn chân sắp, hai bàn chân ngửa là đã chứng tỏ được sự làm tình, thu phía mặt thì khỏi cần đến sự diễn xuất, cần đến kỹ thuật lấy ảnh và sự chỉ dẫn của đạo diễn.

Thái thúc Nha với «Sám hối», «Tiếng hát học trò». Trong «Sám Hối» đạo diễn Nha đã tổng hợp được tất cả những khía cạnh kích dục, tuy chưa tới mức, bằng hình ảnh do các cô đào mời chấp chững vào điện ảnh diễn tả. Ông đạo diễn này công khai tuyên bố đại ý : «Ngoài đời nó còn loạn hơn, tại sao lại phải e ngại, đừng làm dơ dáy quá thôi».

Tiếc rằng lúc làm ông không tránh được cái gọi là dơ. Căn bản của phim «sám hối» là chiếc giường, là những động tác của hai phái trước khi làm tình. Không hẳn như «mãnh lực đồng tiền», không dâm như «điều ru nước mắt» «vết thù trên lưng ngựa hoang» nhưng «sám hối» đã một mình một chợ chiếm ngôi vị «phim độc nhất chủ trương lấy sex làm mục tiêu chính câu khách».

Võ doãn Châu với Lệ Đá, người đạo diễn này đã xâm mình làm phim loại đồng tính luyến ái. Tiếc rằng anh ta làm chưa tới và thiên hạ không hiểu nên cuốn phim Hoomsex này không gây được tiếng vang nào.

Dù sao, trong tương lai nếu lưới kéo kiểm duyệt ở VN bị tiền làm cùn bớt, Võ doãn Châu sẽ là người đạo diễn có khả năng làm «nong người» khán giả nhất.

Bộ Thông tin nghĩ sao

Trước sự kiện «Heotinh» tràn đầy trong phim ảnh VN đó, những người am tường điện ảnh cho rằng «Các đạo diễn bị ảnh hưởng phim ngoại quốc họ muốn chứng tỏ sự theo kịp trào lưu tiến hóa của phim nước ngoài của mình. Một ảnh hưởng khác từ trong nước giúp các nhà làm phim mạnh bạo thực hiện cảnh sex :

Đó là hiện tượng sa đọa của giới trẻ hiện nay, quá thiếu về vật chất, thích xem cảnh khiêu dâm ?

Cũng có người gay gắt kết án «việc cho phép phim ảnh được trình chiếu trước công chúng là do quyền hành của Bộ Thông Tin. Nếu Bộ này nghiêm khắc thanh liêm thì dù các nhà làm phim có làm sex đến đâu đi nữa cũng không thể truyền bá các hình ảnh dâm ô tới quảng đại quần chúng được».

Chúng ta phải công nhận rằng những vị công bộc tại Bộ Thông Tin đặc trách việc kiểm duyệt phim ảnh trong năm qua đã hoặc tác trách, hoặc vị nể uy quyền tình nghĩa của một số hãng phim nào đó mà nhắm mắt cho phép các đoạn «phim heo» như bản vừa kể được trình chiếu, cho tới giờ phút này khi đọc bài này chắc hẳn quý vị cũng thấy rằng việc làm của quý vị không được hợp lý cho lắm.

Trở về phía các nhà làm phim, nếu lập luận «bất chước ngoại quốc» là đúng thì quý vị quả đã lầm lớn. Lý do mà Hồ Ly Vọng phải chuyển hướng qua phim sex và đối kháng trật tự xã hội vì họ đã lâm vào ngõ bí, sau khi đã qua hàng nửa thế kỷ làm phim đứng đắn với những kỹ thuật một ngày một tinh xảo.

Ngõ bí của họ là Truyền hình hành trưởng, thu hút khán giả quá mạnh, là khuyến hướng và cảm quan của quần chúng Mỹ đã chán những cảnh hiện tại và đang ở trong «cao độ của cuộc Cách Mạng Tình Dục» Ngay tòa Bạch Cung cũng được khuyến cáo của Hội Đồng Tư Vấn chuyên về vấn đề sex là phải thả lỏng sex, chấp nhận sex, coi nó như một biểu tượng của sự hồn nhiên trong xã hội văn minh tiến bộ.

Với những lý do đó cộng với sự lỗ lã về những sản phẩm điện ảnh vĩ đại, Hồ Ly Vọng quyết định chuyển qua phim sex. Dĩ nhiên làm sex, nhà sản xuất không cần phải mời tài tử nổi tiếng, vốn bỏ ra lại rất ít, mà tiền thu về thì chắc chắn bội bề.

Chúng ta bắt chước họ, chúng ta đốt giai đoạn quá là chúng ta sai lầm. Xã hội chúng ta dù chưa hẳn tốt đẹp gì nhưng vẫn là một xã hội Đông phương có nền luân lý cổ truyền đẹp đẽ đáng kính. Ngay cả chuyện nháy mắt, chính phủ còn cấm đi điểm dĩ nhiên gắt gao hơn dù vẫn đầy rẫy trong bóng tối không lý do gì các nhà làm phim với sự a tòng của những nhân viên hữu trách về kiểm duyệt phim ảnh lại có quyền đi ngược đường lối chính

phủ, trình bày những hình ảnh có hại cho tâm hồn quần chúng.

Nếu vin vào lý do «làm phim sex vì giới trẻ VN đang sa đọa» thì lại càng tội lỗi. Chỉ mới có tranh ảnh sách báo khiêu dâm tràn lan trên khắp lề đường Sài Gòn mà thanh thiếu niên đã lập băng, lập đảng đi «bê hội đồng», nạn phim ảnh với những hình ảnh chuyển động lại khiến khích chúng nữa thì vài năm tới đây VN chúng ta còn được bao nhiêu thiếu nữ còn trinh tiết ?

Chúng ta không nên đạo đức giả, nhưng nếu có một số điện ảnh gia đã cho sex là một khía cạnh nghệ thuật, thì phải làm sao cho sex thành một nghệ thuật, chứ đâu phải cứ làm sex là làm nghệ thuật ?

Nghệ thuật là một hoạt động có tổ chức thiên về tinh thần.

Do đó chúng ta đừng lôi kéo nó về phía vật chất, nhất là thứ vật chất xác thịt nhơ nhớp.

Một cái hôn tha thiết bộc lộ một mối tình gắn bó, một thân hình vẻ nữ trong một khung cảnh thích hợp đều là những hình ảnh đẹp.

Năm mới, cầu chúc mọi chuyện đều thay đổi—người mới, tâm hồn mới và có thể, điện ảnh Việt Nam mới tiến được. Tiến trên con đường chính chứ không phải đi tắt trên những vũng bùn nhơ.

BỘI NGỌC

Đàn bà nói về đàn bà

Hai bà đang đứng nói chuyện với nhau. Trông thấy một bà thứ ba đang tiến lại phía hai người, một bà khẽ nói với bạn :

— Lại cái con mẹ Năm ! Thật tôi chưa thấy ai lẻo mép và hay nói dỏc như mẹ ta. Tôi cam đoan với chị những điều mà mẹ ta sắp nói với chúng mình, không có điều gì có thật đâu, đừng có tin rồi đổ thóc giống ra mà ăn.

Bà này vừa dứt lời thì «con mẹ Năm» tới, nhướn miệng cười : — Chào hai chị, gớm sao hôm nay hai bà chị của em đẹp lộng lẫy thế ? !

Không thỏa mãn

Một cô gái không chồng nhưng có con, vừa hạ sanh đứa trẻ thứ năm. Ông cha xư ở trong làng tới thăm cô ta và hỏi :

— Nay con, cha của mấy đứa trước là ai vậy con ?

— Dạ thưa cha, đó là anh Tám thợ may.

— Thế còn cha của đứa sau này ?

— Dạ cũng vẫn là anh Tám.

— Anh ấy có vợ chưa ?

— Dạ thưa chưa.

— Ồ, thế sao hẳn không chịu cưới con đi ? Toàn là con của hẳn cả cơ mà.

— Dạ, anh ấy muốn lắm, thưa cha, nhưng tại chính con không chịu vì anh ấy không đủ sức làm cho con... hài lòng.

GỢI TÌNH TRONG PHIM ẢNH



Bàng Châu
(Phim Trần Thị Diễm Châu)



Những yếu tố thành công của một cuốn phim đã được tóm tắt trong một công thức :

Gợi tình + Tội ác + Anh hùng.

Công thức này có vẻ tổng quát và còn thiếu sót, nhưng đã được nghiệm chứng trong nhiều loại phim của các quốc gia.

Phim kiếm hiệp của Tàu đề cao anh hùng, nhưng các cảnh tàn sát máu phun trên hòa cũng làm thỏa mãn thú tính của khán giả. Gần đây thì phim kiếm hiệp cũng phải xen vào những cảnh gợi tình. Trong phim kiếm của Vương Vũ mới chiếu tại Saigon, cũng có 2 cảnh phụ nữ cởi áo để lộ ngực.

Phim cao bồi Mỹ cũng tổng hợp hai yếu tố Tội ác + Anh hùng, và cũng xen lẫn các cảnh gợi tình.

Phim gián điệp, đẳng cấp, buồn tẻ là loại phim luôn luôn có đủ ba yếu tố trên.

Ngay cả phim «tình cảm Ấn độ» có khuyến hướng khuyến thiện trừng ác, rút tích truyện từ các anh hùng ca lịch sử cũng phải tổng hợp khéo léo ba yếu tố trên.

Nói chung thì ba yếu tố trên thu hút được đại đa số khán giả, nhất là các khán giả bình dân. Vì vậy các nhà làm phim VN cũng không thoát khỏi việc sử dụng ba yếu tố đó—Nếu không nói là lạm dụng bừa bãi.

Vụng về hạ cấp

Trong mười phim VN đã chiếu, có tới 8 phim cố ý xen lẫn những cảnh gợi tình, 7 phim về thể giới du dương. Hai nhà văn viết về thể giới du dương đã được các hãng mua tiêu thuyết quay thành phim là Huyền Anh và Nguyễn Thụy Long.

Người ta biết rằng các khán giả bao giờ cũng thích những cảnh gợi tình nên không khỏi lạm dụng các cảnh đó. Nhưng các đạo diễn VN còn tay mơ quá hoặc họ phải chiều theo sự đòi hỏi gắt gao quá

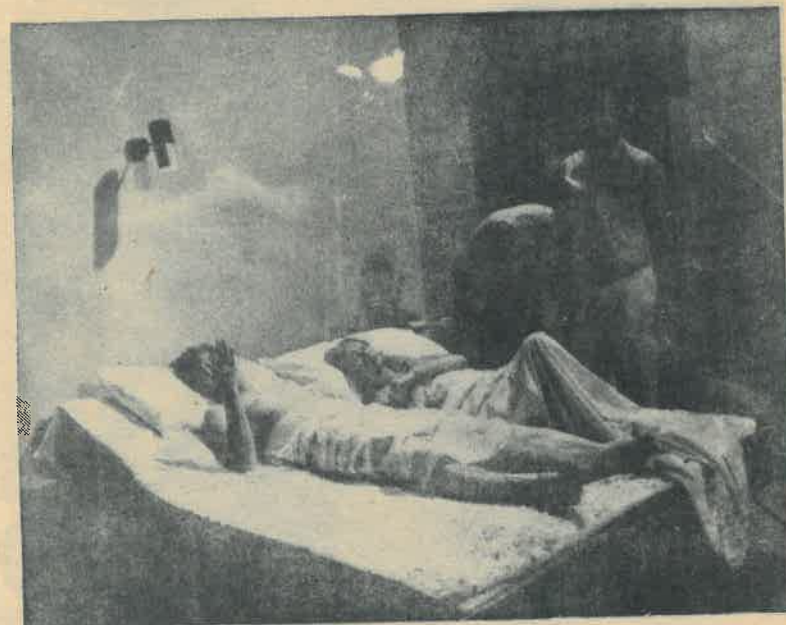
đáng của chủ hàng phim, nên những cảnh gợi tình được quay có vẻ vụng về.

Sự vụng về đó khiến cho cuốn phim trở nên hạ cấp.

Cũng là một cảnh gợi tình, nhưng với các đạo diễn tài ba như Vadim chẳng hạn, thì cảnh gợi tình được trình bày rất tế nhị.

Ngược lại, với phương tiện eo hẹp của phim trường VN, với sự bận rộn, thiếu thì giờ của đạo diễn với cả trình độ trí thức thấp kém của đa số nhà sản xuất các phim Việt Nam đã phải làm những cảnh gợi tình thật vụng về và hạ cấp.

Trong những phim đầu tiên được trình chiếu gần đây, cảnh gợi tình thông dụng nhất là vũ thoát y. Trong lúc nhà nhà nước cấm khiêu vũ, thì các vũ nữ thoát y được hành nghề thông thả. Khán giả ít tiện để chi mà đi coi vũ thoát y được ? Vì vậy họ được đi theo chân



Thái Thúc Nha đang đạo diễn trong «Sám Hối»

một vài hình ảnh gợi tình trong phim VN



Đoàn Châu Mậu trên giường

các nhân vật trong phim vô phòng trà, coi các cô vũ nữ nổi tiếng nhất cõi xiêm y trong tiếng nhạc. Thí dụ như trong Loạn Mắt Nhung. Sau giai đoạn vũ thoát y, các phim kế tiếp bắt đầu dùng các cảnh tắm biển. Một cuốn phim có nội dung chánh trị như Người lính không chân dung, cũng phải xen vào một vài cảnh tắm biển với thịt mỡ nung nính nhảy nhót trên bãi cát. Phim Trống Mái phỏng theo tiêu thuyết của Khải Hưng thì chuyên trị về tắm biển rồi. Đối với một xã hội còn khép kín như VN, cảnh phơi bày thân thể phụ nữ trên bãi cát vẫn còn làm người ta hồi hộp nhất là lại phơi bày hai thân thể trên bãi cát đang quấn lấy nhau.

Đã có tắm biển thì phải có tắm suối, tắm sông. Trong phim Lệ Đá ta đã được thấy cảnh tắm tập này. Dù sao cũng phải công nhận rằng các cảnh tắm suối tắm sông đã thực hiện còn có vẻ tế nhị, không trắng trợn hạ cấp bằng các cảnh khác. Một phần vì đạo diễn biết chỉ huy diễn viên và ống kính hơn một phần vì da thịt không bị phơi bày ngồn nghẹn như lò heo Chánh Hưng ở bãi biển.

Nhưng các nhà sản xuất phim VN chưa chịu ngừng ở đó.

Giai đoạn cao nhất trong kỹ thuật gợi tình của họ là cái giường.

Cũng là cái giường nhưng cũng có nhiều hạng.

Cái giường trong phim Biển Động, với màn Huy Cường xâm phạm tiết hạnh của Kim Cương tương đối còn... đứng đắn. Người ta chỉ thấy xuất hiện trên màn ảnh có nửa phút đồng hồ. Kim Cương trong vai đó còn mặc áo nịt.

Rồi tiếp đến những màn Thanh Lau cỡi trần trên giường, đã táo bạo hơn, nhưng chưa kích động lắm.

Những phim như Sấm Hối, Mãnh Lực Đồng Tiền đã tận dụng các cảnh giường sô chiểu lệch! Đến mức đó thì không còn chút tế nhị nào nữa. Cảnh hai tài tử ôm nhau quấn quít trên giường, khăn giả trông lên chỉ thấy toàn những thịt là thịt. Lại tới cảnh hai tài tử chòm kín mền trên giường, rồi hai chiếc quần lót từ từ đùn ra ở phía cuối giường, rơi tòm xuống đất. Tới cảnh đó thì khán giả phải

bất bình, nghĩ rằng các nhà sản xuất, đạo diễn đã khinh miệt người coi phim quá sức. Làm cảnh đó có khác chi ném quần lót vào mặt khán giả?

Vừa vừa thôi

Chúng ta không quá đạo đức giả để cấm chỉ tất cả các màn yếm đương, gợi tình trên màn ảnh. Nếu phim VN mà không còn gợi tình tẻ nào thì chắc rằng sẽ không ngóc đầu lên nổi trước phim ngoại quốc.

Nhưng các nhà làm phim cũng phải tế nhị khôn ngoan một chút. Gợi tình không phải là tục tĩu, dâm dăng. Ngay một kiệt tác điện ảnh như Lã Sinh Môn cũng có chất gợi tình. (Hãy tưởng niệm đạo diễn Akira Kurosawa mới tự sát!) Phim La Strada của Fellini cũng có một màn ăn ả đó. Nhưng các đạo diễn trên vẫn đang kính trọng, mà không ai dám khinh khi.

Vậy xin các nhà làm phim VN hãy kính trọng khán giả một chút. Hãy tưởng trong con người khán giả nào cũng có một con heo sẵn sàng trời dẫy. Nhưng làm phim ảnh khác với làm nghề Tú Bà, Mã Giám Sinh. Không thể dùng bất cứ cách nào để nuôi heo của khán giả để hốt bạc đều tốt! LÊ ĐÌNH

MỘT VÒNG THẾ GIỚI



Tân TTK Liên Hiệp Quốc
Kurt Waldheim

LIÊN HIỆP QUỐC Tổng thư ký mới

Ngày cuối cùng giữ nhiệm vụ tổng thư ký LHQ, sau 10 năm ngồi ở ghế này, U Thant vẫn tươi cười như thường lệ. Ông ngồi vào bàn giấy, nhận các giấy tờ, các cú điện thoại, chỉ thị cho các nhân viên, giải quyết các việc thường vụ ký các bản văn ít quan trọng, và lâu lâu lại chuyện vãn với các cộng sự viên. Tới giờ nghỉ, ông đứng dậy xách cặp, bước ra cửa và đi phòng trên tầng lầu thứ 38 của tòa nhà Tổng Thư Ký Liên Hiệp Quốc, và lặng lẽ ra về.

Ngày hôm sau, vị Tổng Thư Ký LHQ mới tới nhậm chức. Đó là ông Kurt Waldheim, 53 tuổi, cựu ngoại trưởng Áo, hiện là đại diện Áo tại LHQ.

Kurt Waldheim sẽ là vị tổng thư ký thứ tư của LHQ, sau ba vị tiền nhiệm là Trygve Lie, Dag Hammarskjöld và Thant, sau khi LHQ thành lập được 26 năm.

Hai vị T.T.K. đầu tiên là người Bắc Âu, ông Thant người Miến Điện tới Waldheim là người Áo.

Cộng Hòa Áo (Austria) nằm giữa châu Âu, và đã được các cường

quốc công nhận qui chế trung lập từ năm 1955 sau 10 năm bị từ cường chiếm đóng sau đại chiến thứ II. Với dân số gần 8 triệu người với nền kinh tế đang phát triển, Áo cố gắng giữ vai trò trung lập này từ 15 năm nay, tuy vẫn liên lạc kinh tế với Tây Âu một cách mật thiết và gia nhập Liên Hiệp Quốc (Thụy Sĩ cũng trung lập nhưng không vô Liên Hiệp Quốc), Đảng cầm quyền là đảng Nhân Dân, có khuynh hướng công giáo và đảng Xã Hội, trước kia có khuynh hướng Cộng Sản, nhưng nay chủ trương trung lập giữa hai khối Nga Mỹ. Nói tới nước Áo là người ta nói tới Vienna, kinh đô của nghệ thuật, quê hương của những nhạc sĩ tài ba như tác giả bài Đồng Sông xanh.

Kurt Waldheim đã đoạt được chức Tổng Thư Ký LHQ sau khi đánh bại được ông Max Jakobson, đại sứ Phần Lan. Ông Jakobson được Mỹ, Anh và Trung Cộng ủng hộ nhưng lại bị Nga phủ quyết hai lần. Ông Jakobson 48 tuổi, gốc Do Thái, nên bị các nước Ả Rập chống đối, vì vậy Nga cũng chống.

Sau khi Waldheim nhậm chức, người ta cho rằng ông sẽ là một Tổng Thư Ký hoạt động mạnh hơn U Thant. Một nhược điểm của U Thant trong nhiệm vụ là vấn đề quản trị bộ máy điều hành của LHQ. Sau 10 năm ông Thant điều khiển, hiện nay ngân quỹ LHQ đã trống rỗng và bộ máy hành chánh thì yếu ớt. Dưới thời U Thant, LHQ không giải quyết được các vụ xung đột như ở Trung Đông, Ấn Hồi... Trong giai đoạn tới, các cường quốc đã sẵn sàng thỏa hiệp hơn, hy vọng số mạng của Waldheim tốt thì ông sẽ trở thành vị TTK của thời kỳ thế giới hòa bình nhất.

NGOẠI GIAO :

Bảy cuộc họp thượng đỉnh

Còn hơn 1 tháng nữa Nixon sẽ bay sang Tàu gặp Mao Trạch Đông và Chu Ân Lai. Trong một tháng nay Nixon mở 5 cuộc tiếp xúc thượng đỉnh với các lãnh tụ thế giới tự do

để tham khảo ý kiến trước khi gặp các nhà lãnh đạo Trung Cộng.

Đầu tiên ông gặp Thủ Tướng Gia Na Đại Pierre Trudeau tại Hoa Thịnh Đốn, để trấn an Gia Na Đại, nước đồng minh gần gũi nhất của Hoa Kỳ.

Sau đó ông gặp TT Pháp Goerge Pompidou tại 1 hòn đảo thuộc Bồ Đào Nha trong 2 ngày 13 và 14 tháng 12.

Nixon gặp Thủ Tướng Anh E. Heath tại đảo Bernida từ 20 tới 25 và cuối cùng là thủ tướng Đức Willy Brandt tại Key Biscayne ngày 28, 29 tháng 12.

Trong tuần này Nixon sẽ gặp thủ tướng Nhật bản tại San Clemente, Hoa Kỳ trong hai ngày 6 và 7.

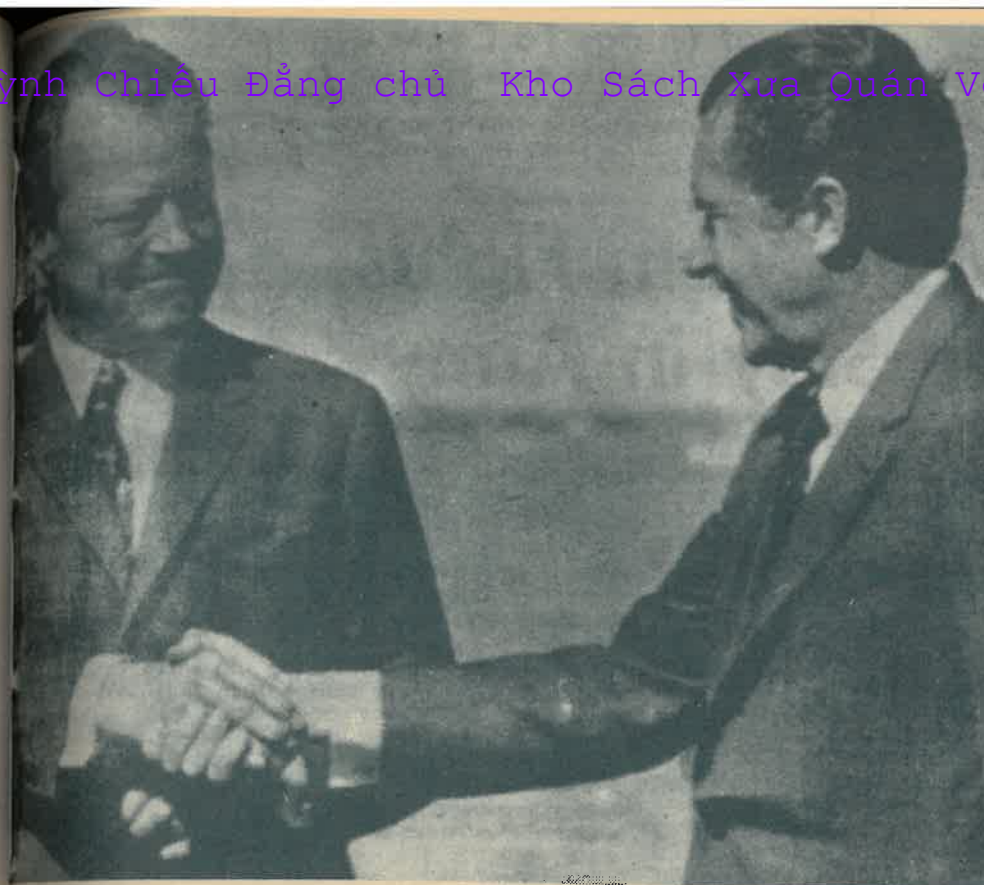
Trong lịch sử Mỹ hiện đại Nixon chiếm kỷ lục về họp nhiều hội nghị Thượng Đỉnh nhất trong một thời gian ngắn nhất.

Tất cả những cuộc gặp gỡ trên có ảnh hưởng rất nhiều đến tình hình thế giới trong năm nay, nhất là lại được nối tiếp bởi 2 cuộc họp thượng đỉnh quan trọng khác, Nixon sẽ gặp các nhà lãnh đạo Tàu vào mùng 7 Tết Nhâm Tý, sau đó ông sẽ sang gặp các nhà lãnh đạo Nga vào tháng 5 dương lịch.

Chiều hướng của tình hình quốc tế có những điểm quan trọng như sau :

— Các cường quốc hai khối Tư Bản và Cộng Sản càng ngày càng thỏa hiệp với nhau hơn. Giữa Nga và Mỹ, hội nghị về giới hạn vũ khí nguyên tử vẫn tiến hành, thỏa hiệp về Bả Linh đã đạt và hy vọng hai khối Đông Âu (Nga) và Tây Âu (Mỹ) sẽ họp bàn thỏa hiệp về an ninh Âu Châu.

— Giữa Mỹ và Tàu đã khởi sự giai đoạn hợp tác, thế tam phân của thế giới thành hình. Các cuộc tranh chấp và thỏa hiệp giữa 3 nước Nga Mỹ Tàu sẽ phân định thế giới tương lai.



Nixon tạm biệt Willy Brandt

— Các cường quốc kinh tế đang tiến hành việc ổn định hệ thống tiền tệ, sau một giai đoạn khủng hoảng ngoại thương trầm trọng ; Mỹ kim đã sụt giá, và hối suất giữa các nước đang được ổn định lại.

— Việc Anh gia nhập thị trường chung Âu Châu mở một kỷ nguyên mới cho Âu Châu.

— Chiến tranh Ấn Hồi bước vào thời kỳ mới. Xứ Bangla Desh sẽ trở thành diễn trường của cuộc tranh chấp Nga Tàu trong tương lai, với Ấn và Hồi làm phụ diễn.

HỒI QUỐC

Tân Tổng Thống Ali Bhutto

Một hệ quả của cuộc chiến tranh Ấn Hồi, sau khi quân Hồi thảm bại, là chế độ quân nhân kéo dài 13 năm tại Hồi Quốc bị sụp đổ. Một tổng thống dân sự trẻ tuổi đã lên ngôi, ông Zulfikar Ali Bhutto, 43 tuổi.

Sau khi quân Hồi thất trận, cựu T.T. Yahya Khan đã bị hạ sinh phải đệ đơn từ chức. Lúc đầu các tướng

lãnh muốn đề cử một viên tướng khác lên thay. Tư lệnh không quân Rahim Khan chủ trương phải đưa ra một nhân vật dân sự. Cuộc tranh luận rất gay go, cuối cùng tướng Rahim Khan phải cho máy bay phản lực Mirage III bay lượn uy hiếp dinh Tổng thống. Vì vậy các tướng lãnh chịu đưa Ali Bhutto ra làm Tổng Thống. Từ nay chế độ độc tài quân phiệt ở Hồi Quốc sẽ chuyển sang một chế độ độc tài dân sự!

Ngay sau khi nhậm chức, Bhutto đã loại bỏ một số tướng lãnh cao cấp. Trong khi ông trả tự do cho một số chánh trị gia, thì bấy nhiêu tướng và nằm vị sĩ quan hải quân lấy cớ đề phòng đảo chánh.

Một biện pháp đặc biệt khác của ông là ra lệnh 30 gia đình tỷ phú Tây Hồi phải mang hết tiền của gởi nhà băng ngoại quốc về nước. Những gia đình này nắm hết nền kỹ nghệ thương mại trong xứ, và tiền của họ đã chuyển sang ngoại quốc để huộc các tài phiệt trên theo lệnh Bhutto đã thu hồi thông

hành của họ và cho bắt giữ thân nhân họ làm con tin. Nhờ chính sách độc tài này có lẽ ông Bhutto sẽ làm cho nền kinh tế Tây Hồi thay đổi ! Nếu thành công, Bhutto sẽ trở nên một lãnh tụ được quần chúng hâm mộ hơn, nhất là với tài hùng biện lôi cuốn của ông!

Xuất thân từ một gia đình giàu có, Ali Bhutto đã học ở ĐH Berkely Mỹ quốc. Năm 1958, ông được Tổng thống Hồi Ayub Khan mời làm bộ trưởng thương mại, khi ông mới 30 tuổi (vẫn già hơn ông Hà Xuân Trưng ở VN !). Sau đó ông trở thành bộ trưởng Ngoại Giao, với chính sách thân Tàu và chống Nga.

Vì chống hiệp ước Ấn Hồi năm 1966 do Nga bảo trợ, Bhutto đã bị bắt giam mấy tháng. Chính vì vậy mà ông lại nổi tiếng hơn. Đầu năm nay đảng Nhân Dân của Bhutto về nhất tại Tây Hồi trong cuộc bầu cử Quốc hội, và thua đậm ở Đông Hồi. Chính vì Bhutto chống lại việc triệu tập quốc hội, trong đó đảng ông bị thiểu số, nên mới gây ra cuộc ly khai của Đông Hồi.

Bây giờ xứ Bangla Desh đã thành lập, nhưng Bhutto vào chủ trương Hồi Quốc phải gồm cả 2 miền Đông Tây, ông đã chọn một ông già 78 tuổi người Đông Hồi, làm Phó TT.



Tân Tổng Thống Hồi Quốc
Ali Bhutto

MINH LÝ và «YÊU»

Những chuyến gió mùa đông chợt mang rét lạnh về cho Saigon. Con mưa buổi sáng làm thành phố như thoảng đầy hơi sương. Xinh xắn và gọn gàng trong chiếc áo pull vàng bỏ trong quần patte đen, Minh Lý hôm nay dậy sớm và chờ đợi phải viên Đồi trong căn nhà ẩm cùng đường Huỳnh Tịnh Của. Tàn Định - Màu vàng của áo pull và cái rét lạnh mùa đông làm nhà báo chợt nhớ đến một loài hoa quý màu vàng. Hoa quý nở về mùa đông, và bây giờ cũng đang rực vàng những sườn đồi Đalat trong buổi sáng mù sương?

Mắt mở to tròn, nghịch ngợm tóc xỏa dài theo bờ vai, M. Lý cho biết cô rất thích phim «yêu» vì đề tài có vẻ trẻ trung và hấp dẫn quá đi, không riêng gì Minh Lý thích «yêu» mà chính các cô bạn gái của Minh Lý cũng cho rằng «yêu» có cốt chuyện hợp với tâm trạng lứa tuổi của các cô.

Một vai trò thật ngoan

«Yêu» là cuốn phim thứ 4 mà Minh Lý góp phần diễn xuất trong

ngành đóng phim của mình. Trước đó, Minh Lý xuất hiện lần đầu tiên trước ống kính và thành công rực rỡ với «Thế giới nhạc trẻ» của nhóm Jo Marcel (đã trình chiếu tại Eden). Sau đó là «Tình yêu và tuổi trẻ» của nhóm Điện ảnh «Người Mới» dưới quyền đạo diễn của Vũ Thanh Quang, rồi «Tuổi choai choai» cũng của Jo Marcel, phim sau này đang ở những ngày hoàn tất.

Trong phim «yêu» dưới quyền đạo diễn của ông Đỗ Tiến Đức Minh Lý thủ vai Huyền, một trong bốn chị em con của ông Thúc (Chu Tử). Huyền là em kế của Diễm (Thanh Lan) và là chị của Tuyết (Thúy Anh). Chị cả là Uyên (Ngọc Hiếu). Trong vai trò này, Huyền thật ngoan hiền, và dễ thương. Huyền là một trong những yếu tố tố điểm cho mỗi tình của chú Đạt và chị Diễm thêm phần đáng yêu: Huyền làm «chim xanh» cho chị Diễm liên lạc với chú Đạt. Trong phim «yêu» Huyền chỉ là một cô gái thật hiền và thật xinh; Huyền chẳng dính líu tình cảm đến bất cứ một nhân vật nào trong toàn câu chuyện cả.

ad



Chu Tử và Minh Lý trong «YÊU»

Nhà báo hỏi Minh Lý nghĩ thế nào về vai trò của mình trong «yêu» Minh Lý cho rằng trong tất cả những phim mà Minh Lý đã từng góp mặt, đạo diễn thường giao cho Minh Lý vai trò có cuộc sống trẻ trung, vui nhộn và phá phách. Riêng lần này, đến với «yêu», Minh Lý muốn được nhìn thấy mình thật ngoan, thật nhu mì, trái hẳn những phim đã từng đóng để ML tự trải nghiệm khả năng của mình và Minh Lý hy vọng sẽ thành công với Huyền trong «yêu».

Không như Thanh Lan, * Anh Ngọc hay Mai Trang phải đi xa tận Vĩnh Bình, Long Khánh, Vũng Tàu Minh Lý chỉ đóng với «yêu» trong những cảnh được quay ngay tại thành phố Saigon.

Người đẹp Nguyễn Bá Tông

Cô học trò lớp 12 trường Nguyễn Bá Tông trước đây đã bước vào nghiệp đóng phim thật tình cờ và cũng do quen biết mà ra. Tuần báo Đồi, trong một kỳ báo có giới thiệu các người đẹp của các trường nữ trung học, đã đề cập đến Minh Lý như là một «người đẹp Nguyễn Bá Tông» Mọi người biết đến cái tên Minh Lý cũng từ độ đó.

Nhạc sĩ Jo Marcel định quay chơi một cuốn phim về nhạc dành cho giới trẻ đã chú ý đến «người đẹp Nguyễn Bá Tông» và Minh Lý đóng phim từ đó. «Thế giới nhạc trẻ» tưởng chỉ được trình chiếu «cho vui» trong phạm vi thân hữu của Jo, nhưng bất ngờ đã thành công và được giới trẻ ủng hộ hết mình khi Jo mang «chiếu thật» tại rạp Eden. Tên tuổi Minh Lý được mọi người biết đến nhiều hơn.

Thời gian qua cô nữ sinh lớp 12 trường Nguyễn bá Tông đã thi đậu Tú Tài II và trở thành một sinh viên Đại học Văn khoa Saigon. Dù bận học, Minh Lý vẫn không bỏ điện ảnh, và trong thời gian gần đây, Minh Lý tiếp tục đóng «Tuổi choai choai» «Tình yêu và tuổi trẻ» và «Yêu» v.v...

Thích cười đùa và phá phách

Được hỏi về một phim thích nhất của mình, chẳng ngại ngần



Minh Lý

Minh Lý cho biết đây là phim «Tuổi thanh xuân» của nhóm Jo Marcel.

Minh Lý thật vừa ý vì vai trò rất trẻ trung vui nhộn hợp với tính của mình. Minh Lý hiện ở vào lứa tuổi 20 độ đó thích cười đùa và phá phách hơn là nhận những vai trò yêu đương nồng bỏng như vai tài tử lớn khác.

Hiện nay, Minh Lý đang phải đóng đến hai phim lúc đó là «yêu» của nhóm phim Nghệ Thuật và «tình yêu và tuổi trẻ» của nhóm điện ảnh «người mới». Minh Lý cho biết hiện cô cũng không đến nổi bận rộn lắm, vì trong «yêu» Minh Lý không phải giữ vai trò chính, nên đỡ mất nhiều thì giờ chứ nếu không, thì dĩ nhiên Minh Lý đã phải dồn mọi nỗ lực và thì giờ cho một vai trò chính, trong một phim mà thôi.

Kỷ niệm: Thành công bất ngờ

Bước chân vào điện ảnh thật tinh cở và vì có khả năng thông minh, hiểu vai trò mau chóng nên Minh Lý đã thành công trong «thế giới nhạc trẻ».

Dáng trẻ trung, khuôn mặt đẹp và nụ cười của Minh Lý đã khiến khán giả phải chú ý đến, báo chí phê bình về khuôn mặt mới này.

Minh Lý cho rằng, đó là một kỷ niệm không khi nào quên được đối với Minh Lý trong suốt cuộc đời đóng phim.

Tình yêu như cánh vạc bay

Minh Lý chợt ngại ngùng, đôi mắt to tròn và thoáng buồn khi nhà báo hỏi về tình yêu. — Minh Lý cho biết: dĩ nhiên, với lứa tuổi này, Minh Lý đã có người yêu rồi, nhưng... nay thì tình đã như... một cánh vạc bay! Tình yêu đã mất và người ấy đã đi xa rồi!

Theo Minh Lý, 1 người chồng trong tương lai không cần phải giàu sang và địa vị to lớn.

Người đàn ông trước hết phải có «đàn ông tính», có kiến thức rộng và không nịnh đầm quá đáng.

Hai người yêu nhau phải biết chấp nhận cái gì họ đang có, và theo Minh Lý, Minh Lý sẽ cố làm một việc gì để góp phần trong công việc xây dựng tương lai của hai người sau này, chứ không để ông chồng một mình gánh vác gia đình,



Minh Lý, Người Đẹp Nguyên Bá Đồng

mặc dù ông ấy phải đủ sức bao bọc vợ con.

Đi bơi kè và nghe nhạc buồn

Những ngày nhàn rỗi, không đến trường đại học, không đi đóng phim, Minh Lý thường thích bơi lội tại hồ tắm của các bạn thân. Thỉnh thoảng Minh Lý theo các bạn đi tắm «ké ở hồ tắm» LiDo vì không có thể vào hồ tắm.

Những ngày buồn, ML nằm nhà để nghe nhạc, Lý thích các ca khúc của nhạc sĩ Phạm Duy và Trịnh Công Sơn, nhất là nhạc phẩm «Như cánh vạc bay» của Trịnh Công Sơn.

Nữ tài tử VN mà Minh Lý mến chuộng là Kiều Chinh, phía tài tử ngoại quốc có Nathalie Wood và Romy Schneider.

Mơ ngành ngoại giao

Minh Lý cũng nói về một mơ ước của mình là thích được xuất ngoại để theo học về ngoại giao. Những tháng ngày hiện tại Minh Lý vẫn còn đóng phim, còn ham mê điện ảnh, cho đến một ngày nào đó trong tương lai chưa biết, Minh Lý sẽ giả từ ciné, để bước sang một lãnh vực khác mà Minh Lý đã chọn cho mình từ lâu.

Trong thời gian đóng phim, Minh Lý cũng tha thiết ước mong khán giả rộng lòng với Minh Lý, và cô bé cho biết: Sẽ hết sức cố gắng để không phụ lòng khán giả đã dành thật nhiều cảm tình cho Minh Lý.

vân nguyên □□□

LÝ ĐẠI NGUYÊN

Máy bay Mỹ tái oanh tạc Bắc Việt

Sau khi đưa được TC vào Liên hiệp Quốc, sau khi làm nơng đề cho Nga Ấn chiếm được Đông Hồi, Mỹ đã tái oanh tạc Bắc Việt kể từ ngày 26-12-71.

Trước khi cho lệnh oanh tạc Bắc Việt, ngay sau buổi dự lễ Giáng sinh, tổng thống Mỹ Nixon đã tiết lộ, phải làm mạnh để thiếu số lãnh đạo Bắc Việt biết họ không thể sống ngoài vòng kỷ luật và hợp pháp quốc tế.

Lời tuyên bố trên đã được cục thể hóa qua hành động Mỹ tung vào khung trời miền Bắc 350 phi cơ để đổ bom xuống các phi trường MIG, nơi tập trung quân, hệ thống phòng không, và các kho tiếp liệu.

Hành động đó được Mỹ giải thích là: do Bắc Việt không giữ đúng những cam kết ngầm mà họ đã cùng cựu tổng thống Johnson đạt được khi Mỹ chấm dứt oanh tạc miền Bắc.

Bắc Việt đã: 1— Pháo kích vào thủ đô Saigon và các thành phố lớn tại Nam Việt 2— Xâm phạm khu phi quân sự, xây đường tiếp liệu tại vùng phi quân sự về miền Nam. 3— Bán phá phi cơ trinh sát không vũ trang, tấn công các loại phi cơ Mỹ. 4— Không chịu thương thuyết nghiêm chỉnh tại hòa đàm Ba Lê.

Về vấn đề hòa đàm Ba Lê thì Mỹ Việt đã hoãn họp hai tuần để họp vào ngày 30-12, cũng với lý do để cho Bắc Việt suy nghĩ lại, rồi hòa đàm nghiêm chỉnh, nay thì Bắc Việt đã lấy cớ là Mỹ tái oanh tạc để không họp tiếp.

Có điều rằng: rõ ràng là Bắc Việt đang làm nguy thật sự. Sau thời gian dài Mỹ ngưng oanh tạc Bắc Việt, miền Bắc cố gắng phục hồi sinh lực, nay lại bị dội bom một cách dữ dội, tức là bao nhiêu công trình đều trở thành đống gạch vụn cát bụi đồng.

Điều đáng buồn cho Bắc Việt hơn hết, là thái độ của Trung cộng, cho đến giờ phút này, (29-12) nước đàn anh vĩ đại đó vẫn nín thinh chưa có một phản ứng nào, và đồng thời vẫn chuẩn bị đón Nixon vào lục địa đúng ngày đã ấn định.

Thái độ của Tàu phải chăng rất phù hợp với lời tuyên bố của Trương Chinh trong ngày bế mạc phiên họp khoáng đại của Mặt Trận Tổ Quốc, là những xung đột nội bộ (Miền Bắc) không nên dùng thế mạnh để chen ép nhau. Điều đó tổ cao rằng phe

thân Nga đang muốn dùng thế mạnh để chen phe thân Tàu tại BV.

Nay thì Mỹ tái oanh tạc Bắc Việt, đúng là cơ hội cho Tàu đặt điều kiện với nhóm cầm quyền thân Nga tại Bắc Việt, nhóm người mà Nixon gọi là «một thiểu số lãnh đạo Miền Bắc chưa chịu sống trong vòng kỷ luật quốc tế.»

Như thế rõ ràng là cuộc tái oanh tạc BV kỳ này, không những Mỹ giành quyền đặt điều kiện với nhóm thân Nga tại BV, mà còn giúp cho Tàu đặt điều kiện với nhóm này nữa.

Bắc Việt tưởng rằng trong tay họ có một số tù binh, họ có thể đặt điều kiện với Mỹ được, nhưng tới nay tình thế đã đổi mới, quyền lợi của Nga đã được Mỹ chia cho ở Ấn độ và Đông Hồi. Còn Tàu thì cũng muốn loại cảnh thân Nga tại Bắc Việt. Hủy Hòa đàm Ba Lê kiểu Nga, để mở Hòa đàm Dương kiều Tàu. Bởi thế việc giữ tù binh của Mỹ bây giờ thành mối họa cho Bắc Việt.

Mỹ không đếm xỉa gì đến tù binh nữa, vì cả nước Mỹ đều biết Bắc Việt nhất định giữ tù binh để đòi giá Hòa bình, bằng cách nào họ cũng không trả. Bởi thế Mỹ phải đánh mạnh để cho có Hòa bình rồi lấy tù binh sau.

Đánh mạnh như thế cũng có nghĩa buộc Bắc Việt phải tự ý rút khỏi Hòa đàm Ba Lê, để rồi Mỹ Tàu sẽ tiến đến một thỏa hiệp mở một hội nghị mới về Đông dương.

Song song với việc oanh kích Bắc Việt, Nixon đã lớn tiếng cam kết năm 1972 Việt nam phải có Hòa bình. Để thực hiện một thứ Hòa bình của kẻ mạnh. Bắc Việt đã gia tăng tấn công Miền Lào, còn Mỹ thì gia tăng oanh kích Bắc Việt. Hai bên đều muốn làm kẻ mạnh. Kẻ nào mạnh thật thì từ nay đến đầu năm 72 sẽ biết.

Hiện nay Bắc Việt đã không dám nhờ Nga hay Tàu mà lại nhờ Pháp để nói với Mỹ nối tiếp lại Hòa đàm Ba Lê. Phải đoàn đảng Cộng sản Pháp vừa mới tới Bắc Việt, Lê Duẩn đã khoe rằng chính Hồ chí Minh là đảng viên của đảng Cộng sản Pháp. Và hiện nay Mendes France, thủ phạm chia đôi Việt nam đang có mặt tại Trung cộng để vận động cho một giải pháp về VN. Thật là «cóc chết ba năm quay đầu về núi». Không tử nhục nào cho bằng.

LÝ ĐẠI NGUYÊN.

Thoát y trước Camera và bà già kiểm duyệt

QUẾ CHI



«Sao em chịu thoát y trước ống kính hả? Khó nói thấy mờ.» Một nữ tài tử nguyên là một nữ vũ công chuyên trị mục streap tease trên sân khấu và phòng trà cười trả lời trong một dáng dấp e lệ theo kiểu một cô gái con nhà lành cỡ 94,34 phần trăm khi một ký giả phỏng vấn em lúc vừa diễn xuất một cảnh thoát y để hồ 94,34% trước ống kính theo lệnh của đạo diễn chỉ dẫn sau mấy lần diễn thử như tay em bắt đầu từ đâu, mắt nhìn chỗ nào, đèn rọi chỗ nào tới chỗ nào sáng, hình ảnh phải lấy theo góc cạnh nào, nhắm chỗ nào.

Tả cảnh

Chuyên viên thu hình nhìn vị trí đèn đóm, đo mức độ ánh sáng coi lại vị trí đặt camera. Trên chiếc giường ngủ gối chân lệch lạc nam diễn viên mắt mở lớn ngồi bên mép giường bắt chuẩn chuẩn chờ đợi. Nữ diễn viên nằm nghiêng tóc dài xõa che gần hết khuôn mặt úp xuống gối.

Đạo diễn hô : «Máy». Chuyên viên thu hình điều khiển máy quay chạy sê sê. Cường xê bàn tọa lại

gần nạng, từ tốn đưa tay lật ngửa em lại. Mắt nàng nhìn chàng như nói : «Cưng ơi, tới đi». Sau cái ami ngắn làm duyên, chàng đưa tay diễn xuất lần từng khuy áo nạng, nuốt nước bọt cái ực. Nàng không đeo xú cheng, diễn xuất lộ lộ trắng phau. Chàng cúi mặt thật lâu trên đó rồi lần mò xuống. Một tay nàng diễn xuất trên lưng trần của chàng. Ống kính chuyển dịch theo bàn tay. Nàng chỉ còn một mảnh nhỏ teo, làm bộ ngượng ngập vừa co vừa khép lại.

«Ngừng máy». Đạo diễn ra lệnh bất chợt. Cả lũ chuyên viên ánh sáng, thu hình, phụ tá đạo diễn, người coi cốp bị dội nước đá lạnh vào mặt nhưng vẫn còn chăm chú nhìn lên cái giường sợ nó biến mất. Cô nữ diễn viên vợ với cái áo cái quần bị vội lên thân thể chạy sang phòng khác trong khi mấy anh chuyên viên và đạo diễn mặt mày vẫn còn đầy những uết khăn trương.

Nhà báo hành nghề

Đứng lố nhố trong đám coi cốp, anh phóng viên không còn gì để

xem gỡ mới chợt nhớ ra thiên chức nghề nghiệp của mình bèn đi tìm người phỏng vấn.

Phóng viên hỏi nam tài tử : Anh nghĩ gì trong lúc lạng quạng cời quần áo con nhà người ta ra trước ống kính?

Nam tài tử : Phải chú ý vào những cử chỉ, hành động mà đạo diễn đòi hỏi. Làm không đúng ý hấn, không những phải quay lại mà còn nghe chửi đầy đầu. Lạng quạng là chết.

PV : Vậy con lợn lòng có thấy nó nhồm dầy không?

NTT : Đèn rọi nóng bỏ mợ, nó có muốn nhồm dầy cũng không nổi. Có điều phải chú ý theo dõi lời đạo diễn nhắc nhở trong khi diễn xuất cũng đủ vất vả và quẹo hết mọi thứ khác rồi.

Phóng viên nữ diễn viên :

PV : Em có ngượng không?

NDV : Nhờ những lần biểu diễn thoát y trên sân khấu và phòng trà em không thấy lúng túng lắm khi đóng phim.

PV : Đóng cảnh này em được bao nhiêu?

NDV : Ba chục.

PV : Đây có phải lý do chính khiến em nhận đóng cảnh này không?

NDV : Một phần như vậy. Phần khác, em cũng thích đóng phim nữa. Mà ở trường thì ai nghĩ xấu thì nó xấu chứ em đâu thấy có gì quan trọng đâu?

Trước đó, lúc diễn thử, nam diễn viên úp mặt trên ngực trần của nàng và tay hấn quờ quạng trên thân thể nàng, nữ diễn viên đã cười hình hích, nói với đạo diễn : «Nhột quá, em sợ khi quay thật em làm hỏng». Mấy anh khác thừa dịp đầu thời mấy câu nhảm nhở khiến em đôi khi quay thật, ai không có trách nhiệm gì phải đi chỗ khác chơi. Nhưng chẳng có anh nào chịu đi chỗ khác chơi và em cũng không làm hỏng lúc diễn thật.

Nữ tài tử nào thoát y trước ống kính?

Trong số các phim VN, hầu như các nhà sản xuất đều cố gắng cho vào phim một vài cảnh khiêu dâm để câu khách.

Người ta thấy khá đông nữ tài tử xê ta có vẻ chịu khó khoe của trước ống kính.

Thanh Lan cho biết cái hổ nhất của em là một lần thoát y chậm phần chậm trước ống kính, nhưng những lần đóng phim sau này em có chữa không thì khó quyết đoán. Trong số các nữ tài tử để thân thể hở hên trong phim, người ta thấy hẳn hê các khuôn mặt lớn như Thẩm Thúy Hằng, Kim Vui, Kiều Chinh, Thanh Lan, Khánh Ngọc, bà già Bích Thuận v.v...

Theo một vị đạo diễn cho biết, mức độ gợi tình hay khiêu dâm làm thần kinh khán giả căng thẳng tùy thuộc ở nhiều yếu tố chờ không phải thân thể người đàn bà cứ để lộ liễu nhiều là khiêu dâm. Người đàn bà lóa thể diễn xuất trong một cảnh bi thảm không gợi dục nơi người xem như cảnh người đàn bà nằm lặn trên giường tay xoa nắn bộ ngực vĩ đại của mình diễn tả một sự thèm muốn xác thịt.

Vị đạo diễn này đưa ra 1 dẫn chứng là trong một phim VN mới chiếu hồi gần đây có cảnh người đàn ông bỏ đi vào phòng tắm,

người đàn bà nhìn theo rồi cời áo tụt quần. Theo ông, đây là một cảnh tục tĩu mà không hiệu tại sao đoạn phim này không bị kiểm duyệt, trong khi ở những phim khác chỉ có những cảnh «gợi tình» — ông phân biệt giữa gợi tình và tục tĩu khác xa nhau tùy cử chỉ của diễn viên — lại bị cắt xén. Bởi đó, ông phản nản thái độ của HĐKD phim ảnh là quá máy móc.

Tuy nhiên, những cảnh thoát y hoàn toàn hoặc quá lộ liễu, nhiều nữ diễn viên liêm chính đều chê không đóng. Nhà sản xuất phải thuê những em nhà nghề hoặc là vũ sexy hay thợ chơi thay thế tiền chi cho các em tùy điều kiện thân thể em, nam tài tử làm gì thân thể em và bao lâu, em phải diễn xuất cái gì không hay nản cứng đờ như tượng mà tiền phải chi cho em nhiều hay ít.

Hoàng Vĩnh Lộc, gợi tình và khiêu dâm

Trong một cuộc nói chuyện giữa đạo diễn Hoàng Vĩnh Lộc với chúng tôi về quanh đề tài gợi tình và khiêu dâm trên màn ảnh, anh cho biết quan điểm của anh là chỉ nên làm phim có những cảnh gợi tình chứ không nên tạo những hình ảnh khiêu dâm vì hai cái đó khác hẳn nhau. Nói khác, khiêu dâm là những cảnh tục tĩu, phần nghệ thuật trắng trợn nên tránh; còn gợi tình là một cái gì tế nhị, nhiều ý nghĩa mà nếu không khéo nó biến ngay thành khiêu dâm.

Theo Hoàng Vĩnh Lộc, không cứ gì diễn viên phải gần như lỏa thể mới tạo được nơi khán giả những cảm giác mạnh cho mục đích gợi tình và những cái vuốt ve nơn trớn của diễn viên nơi «vùng cấm địa» không phải là mục đích cũng như tạo được thành công về nghệ thuật gợi tình mà các người làm phim muốn đạt đến. Chỉ cần một cái vuốt tay trên cạp cổ thon đẹp một cách khoa học, hay một bàn tay quỳnh quai bên mép giường cũng có thể là những hình ảnh gợi tình dữ dội nếu diễn viên biết diễn xuất khéo léo. Đồng thời, âm thanh (Sound effect) và nhạc đệm ăn khớp với các động tác của diễn

viên cũ gợi mọi vai trò thật quan trọng cho cảnh gợi tình.

Đạo diễn Hoàng Vĩnh Lộc cho biết thêm, muốn tạo nên những hình ảnh gợi tình trong phim, có một ngàn lẻ một cách tùy quan niệm cũng như tâm tính của nhà đạo diễn. Có đạo diễn muốn tạo những hình ảnh gợi tình một cách quái quái, có người thích tàn bạo, có đạo diễn muốn gợi tình một cách nhẹ nhàng. Nói chung chỉ nên tạo cho phim những hình ảnh gợi tình tới mức độ nào đó, dù rằng không thể định được biên giới rõ rệt để phân biệt thế nào là khiêu dâm với gợi tình. Nhưng với những hiểu biết luân lý nơi mọi người sắc có, nhà làm phim nên tự kiểm duyệt lấy những cảnh không nên thu vào ống kính.

Thông thường, để gây ấn cảm xúc mạnh nơi khán giả, nhà làm phim sử dụng lối thu hình đại cận ảnh (gros plan) cho những cảnh gợi tình. Bởi vì, Hoàng Vĩnh Lộc nói, khán giả có cảm tưởng như mình nhập cuộc ở trong phim.

Hoàng Vĩnh Lộc còn cho rằng phim Việt Nam nên tránh những cảnh hôn hít khi lâm trận nó có vẻ tục quá đối với người xứ mình. Xem phim ngoại quốc có những cảnh đó, người mình không thấy nổi gai vì Mỹ, Nhật, Tây nó hôn nhau nhưng chúng là người ngoại quốc. Đằng này, người mình ngồi coi người mình hôn nhau như thấy mình phạm tội giữa những ràng buộc về tập quán phong tục, về truyền thống luân lý, còn coi những cảnh đó nên ở những chỗ tối lửa tắt đèn riêng tư của mỗi gia đình.

Làm sao qua mắt bà già kiểm duyệt

Đối với nhà làm phim, muốn có những cảnh gợi tình hay khiêu dâm trong phim thì dễ, nhưng những hình ảnh đó có đến được với khán giả «toàn bộ không cắt xén» lại là một chuyện khác. Chuyện bà già kiểm duyệt.

Bà già kiểm duyệt ba hồi khó, ba hồi dễ, quả nhiều là tính khí bất thường. Người ta còn nhớ trước ngày Cách Mạng thành công

(Xem tiếp trang 51)



TRUYỆN CỔ TÍCH NHẬT BẢN

BÓNG MA CỦA NHÀ SƯ

● **DOÃN QUỐC SỸ** kể lại đề ghi tặng trường hợp
Chu Tử và Lê Công Th.

Lời Tòa Soạn : D.Q.S. đã kể lại truyện này đề tặng Chu Tử và Lê Công Th. Nhưng sao chúng ta không cố quyền nghĩ rộng ra nữa. Miền Bắc đã chủ động trong cuộc chiến này, đồng ý, nhưng cuộc chiến đang ở thế tàn lụi dần. Miền Bắc còn cố vùng vẫy trên khắp mặt trận Đông Dương. Có lẽ vì vậy mà hơn bao giờ hết anh em hai miền hãy cùng lắng nghe truyện cổ tích này. Dĩ oán báo oán, oán oán chập chùng. Đặc biệt với người Việt miền Nam, tâm hồn nhà sư chính là tâm hồn đòi hỏi ở vị trí người Việt miền Nam hiện tại.

Người đã có đủ dũng lược để tha thứ, càng thừa dũng lược để đề phòng. Nam mô chớ sợ.

— Nam mô a di đà phật ! Tôi sùng kính người, ôi đức Phật bất diệt !

Đó là lời tâm niệm của nhà sư trong một quán ăn nhỏ gần thành phố Nagoya. Nhà sư tạm dừng lại quán này để nghỉ ngơi và ăn uống đôi chút, nhưng người trong quán chưa ai để ý tới sự hiện diện kín đáo của ông, chưa ai đến hỏi xem ông cần gì. Ông bình tĩnh ngồi chờ. Dáng người ông thấp và mảnh khảnh, đầu cạo trọc như tất cả các vị tu hành khác. Trên gương mặt vàng vọt, gầy gò của ông vẫn ánh nét vui hớn hậu có pha vẻ sùng kính chắt phác. Ngồi gần ông là một hiệp sĩ lang thang, một hiệp sĩ không có chủ tướng chỉ ngày này qua ngày khác phưu lưu khắp nước Nhật như đợt sóng bỗng bành theo dòng nước.

Đang hiệp sĩ cao, khuôn mặt khó khan, nóng nảy, nước da cũng vàng vọt với đôi đường nhăn nheo, nhưng đó không phải do những suy tưởng về giáo lý, mà do một đời sống hiểm nguy cực nhọc luôn luôn phải dùng đến sức mạnh và mưu cơ. Người hiệp sĩ cũng vừa tới quán này để nghỉ ngơi ăn uống. Chàng vỗ mạnh tay lên bàn. Có bầu bàn dạ một tiếng rồi chạy bỏ từ xa lại nhưng cô lúng túng đứng trước thềm ngập ngừng vì không biết phải làm gì trước.

— Hãy dọn thức ăn cho chiến sĩ—nhà sư nói— chiến sĩ đến trước và có lẽ vội hơn tôi.

— Không, xin cô cứ dọn cho sư ông trước — người hiệp sĩ lịch sự nói — những bậc tu hành bao giờ cũng phải được trọng vọng hơn 1 hiệp sĩ nghèo lang thang.

Hai người thi nhau nhường nhịn và cùng đi dẩy cúi chào thật trịnh trọng.

Sau đó hai người vừa ăn vừa nói chuyện với nhau. Thì ra cả hai cùng đi Kyoto bằng con đường phía Đông, con đường Tōkaidō nổi tiếng, tới gì mà chẳng đi chung với nhau nhỉ ? Nhà sư và vị hiệp sĩ quyết định gộp sự cô đơn của họ lại và cùng nhau vượt nốt năm mươi ba chặng đường còn lại để tới kinh đô. Họ không phải lúng túng nhiều vì hành trang nặng. Của cải duy nhất của người hiệp sĩ là 2 thanh kiếm. Nhà sư thì mang theo một gói nhỏ bọc trong một chiếc khăn tay xanh buộc chéo góc.

Họ vui vẻ trao đổi cảm tưởng trước những cảnh nước tú non kỳ dọc đường. Nhà sư tốt bụng luôn luôn tự quên mình để cảm thông với sự vật, còn Tajima Shume, tên chàng hiệp sĩ, với kinh nghiệm rộng lớn về cuộc đời, chàng phát biểu nhiều ý kiến thật đặc biệt. Cả hai cùng hoan hỉ vì có được bạn đồng hành để miễn và tạo nhã.

Và cảnh Tōkaidō mới hấp dẫn làm sao ! Nào là những nhà sư, những hiệp sĩ, nào là đoàn người hành hương đi thăm các ngôi chùa cổ nổi tiếng, nào là những người bát đạo, nào là những kẻ ăn xin che mặt bằng một cái rổ to để khỏi bị nhận diện.

Đây là đám rước của một vị lãnh chúa. Vị lãnh chúa trong bộ lễ phục uy nghi đương cưỡi ngựa hoặc ngồi trong kiệu theo sau là các hiệp sĩ, các xạ thủ và các người mang cờ lệnh. Khi ông ta đi qua, các nông dân và thương gia cúi rạp mình xuống chào. Trường hợp hai đám rước lãnh chúa gặp nhau, lãnh chúa nào lợi tức ít hơn sẽ phải nhường bước.

Kia, một nhà thơ đương ngắm cảnh đẹp không biết mệt, nọ, một họa sĩ đang phác họa một cảnh trong quán ăn để rồi sẽ làm một bức bản.

(Ngày nay cũng vậy, con đường năm trăm cây số từ Tokyo đến Kyoto, là cả một quãng đường xưa trái đất, hai bên là hàng cây bá hương và tùng cổ thụ.)

Sau một ngày cưỡi đi, Tajima Shume bắt đầu kể cho sư ông nghe dĩ vãng của chàng những chủ tướng nào chàng đã theo phò trước khi trở thành hiệp sĩ lang thang, những thành tích oai hùng nào chàng đã thực hiện hoặc chứng kiến trong những trận giao tranh giữa các lãnh chúa. Nhà sư không hề trách cứ chàng đã chiến đấu, đã giết người, đã liều mạng. Tuy nhà sư biết rõ rằng không nên giết cũng như không nên làm đau khổ một ai, nhưng không ai có thể bắt người khác theo cùng một lý tưởng với mình. Mỗi người có một số mệnh theo một khuynh hướng riêng. Sau khi chết lại tái sinh sang kiếp khác làm người hay làm thú. Ai nấy phải kinh qua nhiều kiếp khác nhau nhưng tất cả sẽ tiến dần tới chỗ toàn thiện để được nhập Niết Bàn nơi mà lòng vị kỷ đã tan biến. Mọi người, ngay cả mọi thú, mọi vật, và cây cỏ đều sẽ đạt được toàn thiện như đức Phật. Đúng thế, ngay cả một hạt bụi nhỏ nhất tới ngày nào đó cũng sẽ trở thành Phật...

Thỉnh thoảng nhà sư lại lầm rầm đọc kinh : « Nam mô a di đà Phật ». Ông ta trình bày một vài ý nghĩ, một vài ước vọng về đạo lý của mình với Tajima Shume. Vì lịch sự, chàng hiệp sĩ không nói ngược lại. Nhà sư kể cho chàng nghe 1 vài sự tích trong kinh Phật, thí dụ truyện một vị Hoàng Tử Ấn Độ đã bị một bà hoàng hậu ác độc cho móc mắt mà vẫn tha thứ bà ta. Vì đức Phật đã dạy : « Nếu lấy oán trả oán thì bao giờ mới dứt được oán ?... »

Nhiều ngày đã qua đi sau cuộc gặp gỡ, đôi bạn đồng hành càng trở nên thân thiết. Nhà sư cảm thấy không nên dấu bạn một điều gì nữa, và lên tiếng :

— Hiệp sĩ hãy đoán thử xem trong chiếc túi vải này của tôi có gì nào, vì sao không bao giờ tôi rời nó ?

Chàng hiệp sĩ trả lời :

— Làm sao tôi biết được ! Có quý giá lắm không ?

— Quý lắm !

— Vậy thì là có hẳn 1 chuỗi hạt mà sư ông đã có được khi tới hành hương tại một cổ tự nổi tiếng nào.

— Không phải.

— Hay đó là một quyền kinh ghi toàn những sự tích hay mà sư ông vẫn thỉnh thoảng kể cho tôi nghe ?

— Cũng không đúng nốt !

Chàng hiệp sĩ đã toan nói thêm : « Vậy thì chắc đó là một chiếc răng của đức Phật ». Nhưng chàng thấy rằng không nên đùa vô lễ như vậy, nên đành chịu thua. Sư ông nói :

— Trong tám khăn cũ kỹ này có hai trăm lạng bạc.

Người hiệp sĩ phá lên cười :

— Sư ông nói đùa đấy chứ ? Nếu quả sư ông có số tiền lớn như vậy thì đâu phải đi ăn xin ở dọc đường như tôi đã thấy, sư ông đã mặc một cái áo

đẹp hơn, đã qua đêm tại những nhà trọ sang trọng hơn, đã thổi thổi một bữa cơm thật ngon chứ ?

Nhà sư càng lúc càng tỏ vẻ thích thú :

— Không, tôi không đùa đâu. Đúng là tôi có mang theo hai trăm lạng bạc đây, nhưng không phải để dùng riêng. Bây giờ chúng mình đã là bạn khá thân, tôi có thể tâm sự với hiệp sĩ về mục đích của đời tôi. Xưa nhân một hôm tôi đi từ tỉnh Omori đến ngôi chùa vùng Ikegami, có lẽ hiệp sĩ cũng biết vùng tuyệt đẹp đó chứ (Chàng hiệp sĩ gật đầu làm dấu là có biết) chưa bao giờ tôi thấy thiên nhiên đẹp đến thế, cảnh vật thật quyến rũ. Tâm hồn tôi lâng lâng tràn ngập một niềm vui kỳ lạ. Rồi bỗng tiếng chuông chùa Ikegami vang lên, mời mọc các tín đồ tham thiền và cầu kinh. Tôi thấy được thọ ơn đức Phật hơn bao giờ hết và tự nguyện trong đời sẽ cố đúc cho bằng được một pho tượng đồ g để cúng dường đức Phật. Suốt bao nhiêu năm qua tôi đã đi hành khất trên khắp nước Nhật, gom góp đủ số tiền cần thiết. Bây giờ chỉ còn việc tới Kyoto tìm một điêu khắc gia bằng lòng thực hiện giấc mộng của tôi.

Đi mất nhà sư sáng rực niềm vui hớn hậu, ông bắt đầu là công trình nghệ thuật đồ theo sự tưởng tượng của ông :

— Đức Phật sẽ ngồi kiết già trên tòa sen, bàn tay phải giơ lên ngang vai, lòng bàn tay xòe ra để phù hộ chúng sinh, vầng trán ngài nhân từ biết bao, nụ cười ngài khoan dung biết bao... Bây giờ chắc hiệp sĩ hiểu tại sao tôi giữ cái bọc tâm thương này cẩn thận đến thế.

Và nhà sư nhắc đùa một câu tục ngữ : « Mang của cải là mang họa... » nhưng vội đính chính ngay : « Với người hiệp sĩ tốt như ông, thì tôi chẳng có gì phải lo cả. »

Tajima Shume lịch sự nghiêng mình, nhưng chẳng nghĩ gì đến niềm vui tin cậy của nhà sư. Gương mặt chàng trở nên xa vắng, ý nghĩ chàng bận rộn. Chàng bước từng bước dài, khuôn mặt càng thẳng, hai nếp nhăn hằn trên trán. Chàng nghĩ thầm :

« Thời còn là một hiệp sĩ gan dạ nhất, trung thành nhất, ta đã bao lần liều thân vì chúa, rồi trong suốt cuộc đời lang thang ta đã giúp đỡ biết bao kẻ yếu cũng như người mạnh, vậy mà chưa bao giờ ta có trong tay một phần mười số tiền của chàng thầy chùa ngu si này đương dự định đúc một bức tượng đồ g xấu xí. Bây giờ thì ta nghèo quá, đã luống tuổi, tóc tuấn rồi. »

(Thời xưa ở Nhật bốn mươi tuổi kể như bắt đầu già và đã nghĩ tới đời sống ăn dật.)

Chàng hiệp sĩ thở dài, tự nhủ :

« Ta không còn chủ tướng nữa, và cũng không còn hy vọng sẽ phò chủ tướng nào nữa... Với ta chỉ một phần nhỏ số tiền kia cũng đã được việc lắm rồi. Nhưng lão thầy chùa đầu óc nghĩ đến việc lạng mình, mà dù có ngu đến, chắc lão cũng tự gạt đi, cho là bất chính khi dùng một phần, dù nhỏ nhất, số tiền đó vào một việc gì ngoài việc đúc tượng... »

Thế là lòng ghen tức bùng cháy xâm chiếm lấy Tajima Shume.

Nhiều khi chàng cầu mong cho nhà sư làm mất hay bỏ quên bọc tài sản đó, chàng sẽ lấy, sẽ mang đi trốn. Rồi một cảm đồ chợt tới, chàng nghĩ thầm: «Cuộc đời bất quá là một chuỗi phiêu lưu khi may khi rủi, hãy nên biết lợi dụng khi thời cơ đến, nhiều khi còn phải biết đưa đẩy nó đến...»

Thoạt đầu Tajima Shume còn xua đuổi những ý nghĩ tội lỗi đó, dần dà chàng chấp nhận chúng, và bắt đầu tìm kiếm không ngừng cách lấy số bạc sao cho êm thấm không bị rắc rối, phiền hà hoặc trừng phạt.

Nhà sư thật thà tốt bụng đâu có nhận thấy sự thay đổi ở chàng hiệp sĩ. Làm sao sư ông có thể nghi ngờ được người mà sư ông đã coi là bạn.

Đôi bạn đồng hành vừa đến Kuana. Con đường bị cắt ngang bởi một gĩa biển, bộ hành phải qua bằng thuyền buồm. Người lái thuyền chờ khoảng 30 hành khách đầy chuyến chở sang bờ bên kia.

Khi bước xuống thuyền, nhà sư suýt trượt chân ngã xuống nước. Tajima Shume chợt tìm ra được cách thanh toán nhà sư. Sự cảm đồ càng ngày càng mạnh, càng trở nên thúc bách không cưỡng lại được.

Đôi bạn đứng ở đuôi tàu, hơi xa chỗ các hành khách khác, gói bạc quý giá đặt giữa khoảng hai người. Chàng hiệp sĩ chỉ cho sư ông xem một con cá tuyệt đẹp và khi sư ông tò mò cúi đầu nhìn, bắt thần chàng bắt một cái thật mạnh, sư ông mất thăng bằng, ngã chúi xuống biển. Chàng đợi một lúc sau mới hô hoán lên:

— Ngừng lại! Ngừng lại! Có người vừa mới rơi xuống biển.

Nhưng gió đương thổi mạnh làm căng phồng cánh buồm, thuyền lướt nhanh đến nỗi khi người lái thuyền ngừng lại được, thì nhà sư đã mất tăm.

Tajima Shume chảy nước mắt:

— Sư ông đáng thương chính là anh họ tôi. Anh tôi đi Kyôto, về chùa nơi anh tôi trụ trì, và tôi đi theo. Bây giờ thì hỡi ôi, tôi chỉ còn có một mình!

Các hành khách chia xẻ nỗi buồn với người hiệp sĩ.

Trước khi cập bến, chàng hiệp sĩ nói với mọi người:

— Liệu ta có nên trình nhà chức trách tai nạn đó. Tất nhiên sẽ có nhiều rắc rối khiến chúng ta bị chậm trễ! Biết đâu người ta lại chẳng giữ ông lái thuyền lại, buộc ông ta về tội bất cẩn. Mà tôi thì tội quá. Hay là chúng ta cứ im lặng, khi đến Kyôto tôi sẽ báo cáo với ông xã trưởng nơi anh tôi ở.

Mọi người đều chịu giải pháp đỡ lời thối đó, cùng đồng ý là sẽ không nói cho ai biết.

Khi thuyền vừa cập bến, Tajima Shume cao bay xa chạy liền với gói bạc quý giá.

Mãi tới tối, khi chỉ có một mình trong quán trọ, chàng mở chiếc khăn tay xanh. Nhà sư đã không nói dối chàng, quả thực có hai trăm lạng bạc bên trong.

Bây giờ số tiền này là của chàng, đúng là của chàng.

Tajima Shume nghĩ là chỉ cần dùng số tiền đó

làm vốn buôn là chàng không bao giờ còn sợ nghèo đói nữa.

Chàng đi thật nhanh đến Kyôto và quyết định thay đổi tên họ cùng hoàn cảnh. Chàng không còn là hiệp sĩ nữa mà trở thành thương gia.

Bắt đầu từ nay chàng là ông Tokubei, một nhà buôn gạo lớn.

Chàng gói hai thanh kiếm hiệp sĩ lại bằng một tấm vải quý, cất trong một tủ bí mật. Chàng để hết tâm trí vào công việc buôn ngày một phát đạt. Chàng có vợ rồi có con trai, Chàng thành công ở mọi mặt, tuy nhiên thỉnh thoảng vẫn thấy nhói thót ở tim. Chàng nhớ rằng cuộc sống sung túc hiện nay là do một tội ác hèn hạ. Chàng xua đuổi kỷ niệm, và để dành tan lòng hối hận chàng miết mài làm việc bận rộn quả có giúp chàng quên đi, và càng làm chàng giàu thêm.

Ba năm trôi qua kể từ ngày chàng hiệp sĩ trở thành nhà buôn ở Kyôto. Đã đến lúc chàng thấy cần phải nghỉ ngơi. Chàng tậu một ngôi nhà thật lịch sự, xung quanh là một khu vườn đẹp với những cây đào rực rỡ nở hoa và những cây tùng cao vút.

Nhưng kể từ ngày chàng dọn về ở đó, chàng không thể không nghĩ đến tội ác xưa đã đưa đến sự giàu sang này. Chàng tìm cách tự bào chữa, nhắc đi nhắc lại câu tục ngữ «Nghèo hèn là một cái tội», và nghĩ: «Ta nguyện rửa định mệnh đã sinh ra ta nghèo khổ. Chính sự nghèo khổ đã đưa ta đến đây ta phạm tội ác. Chính nó mới là tên ác nhân.»

Nhưng dù chàng có tự bào chữa bằng cách nào, lương tâm vẫn không yên ổn. Chàng biết rõ, biết rõ lắm, là đáng lẽ chàng có thể và phải thắng sự cảm đồ đó. Chàng nhớ lại tình bạn cùng lòng tin cậy của nhà sư, và lòng hối hận của chàng càng gia tăng...

Vào một đêm trăng sáng kia, chàng đương đi dạo trong khu vườn tươi tốt. Vô tình ngược nhìn lên một cây tùng. Cái gì thế kia? Hình như có bóng người lẩn trong cây cành? Đúng rồi, bóng người càng lúc càng rõ, một cái đầu cao vút, đôi má gầy nhàn nhèo, thân hình khẳng kheo, giống như một người chết đang cố gắng đứng dậy. Khuôn mặt xanh lét, trông mất trọn trừng, có thể đó là một người chết đuối... Mà hình như người chết cử động. Hình như người chết cười. Trời ơi, đó là nhà sư, hay đúng ra là bóng ma của nhà sư!...

Bóng ma tiến dần, tiến dần đến chỗ Tokubei đang đứng chôn chân vì sợ. Bóng ma lớn dần, lớn dần, giờ đôi tay khẳng khiu ra ôm lấy người cựu hiệp sĩ, áp khuôn mặt buồn bã tới gần.

Không đã từng là một chiến sĩ chắc chắn Tokubei phải ngất xỉu, phải chết giấc vì khiếp sợ. Nhưng sự khốn nguy đánh thức lòng can đảm ngày xưa, chàng nhớ mình đã từng là samourai, chàng chạy đi tìm thanh kiếm mà chàng vẫn giữ như một kỷ niệm thành kính. Chàng chém nhiều nhát liên tiếp vào bóng ma, chàng đâm xuyên nó. Bóng ma tan đi như sương mai dưới ánh mặt trời, nhưng rồi bất chợt tụ lại, hiện ra để lại ôm lấy địch thủ. Bằng một

nhát kiếm cực mạnh, Tokubei chém bay đầu bóng ma, nhưng cái đầu bay lên cao, rồi rơi xuống, tự nó lại gắn vào thân hình.

Cuộc chiến cứ tiếp diễn như thế suốt đêm. Khi bình minh ló rạng, bóng ma mới chịu tan biến đi. Hôm sau, rồi hôm sau nữa, vẫn bóng ma đó hiện ra từ cây tùng. Cuộc vật lộn tái diễn làm Tokubei phờ phạc cả người.

Chàng quyết định chặt cây tùng có bóng ma. Nhưng tới hôm sau bóng ma hiện ra từ một thân cây khác.

Và người cựu hiệp sĩ bắt đầu khiếp sợ bóng ma kinh hoàng.

Chàng quyết định buổi tối không đi đâu nữa, không viếng thăm khu vườn yêu quý lúc chiều xuống, không rời khỏi căn phòng. Giải pháp đó không ăn thua gì; bóng ma hiện ra ngay trong phòng và đâm đâm nhìn Tokubei.

Người cựu hiệp sĩ ngã bệnh. Suốt ngày nằm trên đồng chăn nệm. Người ta nghe chàng than thở: «Trời ơi! Trời ơi! Nhà sư, nhà sư kia! Tội ác và hình phạt! Tội ác và hình phạt!»

Vợ chàng cho mời những danh y. Các vị đó nói đến bệnh mê sảng và biện đơn. Nhưng vô hiệu.

Con bệnh dị thường của thương gia giàu có Tokubei được truyền đi khắp khu phố.

Trong phố đó, mới có một nhà sư nghèo nổi tiếng là hiền hòa tốt bụng. Khi gặp chuyện rắc rối mọi người đều đến vấn kế ông.

Một hôm, con ở nhà Tokubei kể cho ông ta nghe bệnh lạ của chủ. Sư ông tỏ ra rất chú ý, dò hỏi thật kỹ để biết thêm về những chi tiết khác. Sau đó ông nói:

— Có thể về thưa với bà chủ là sau khi đã cầu cứu hết các danh y mà vẫn vô hiệu thì sao không đến nhờ nhà sư nghèo khổ này? Thuốc không chữa được biết đâu lời kinh cầu nguyện lại chẳng làm khỏi bệnh cho chồng bà.

Vợ Tokubei vội cho mời nhà sư tới, kể hết sự tình, rồi bà ta dẫn nhà sư vào phòng ông chồng.

Vừa trông thấy sư ông bước vào, Tokubei kinh hoàng hơn bao giờ hết, hét lên:

— Nó đây! Nó đây rồi! Đúng là nhà sư! Nhà sư! Chưa bao giờ tôi thấy rõ đến thế... Chưa bao giờ kể từ ngày tôi bị hành hạ. Bắt lấy! Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Run lập cập vì sợ, Tokubei chui vào trong chăn giấu mặt đi.

Nhà sư xin mọi người để cho mình nói chuyện riêng với bệnh nhân. Rồi ông ta lại gần, nói nhỏ:

— Đừng rồi, chính tôi đây! Tôi là nhà sư mà ông đã xô xuống biển gần Kouana, ba năm về trước. Tokubei vẫn run cầm cập, từ chỉ đập vào nhau như một người chết treo bị gió thổi... Chưa hề lần nào bóng ma nói với chàng như hôm nay. Hình phạt mới nào sẽ đến nữa đây?

Nhà sư như đoán được ý nghĩ của chàng:

— Tôi đâu phải là ma, Tôi là người bằng xương bằng thịt mà. Xin nhắc lại chính tôi là nhà sư đã từng đi với ông trên đường Tôkaidô, ba năm trước. Chính tôi mà ông đã đâm chết, hay đúng hơn đã

định làm như thế. May phước từ thuở bé tôi đã biết bơi biết lặn. Khi rơi xuống nước tôi bèn lặn, bèn bơi, rồi cũng bơi được vào bờ. Tôi đã đi tìm ông, để xin lại số tiền làm tượng. Nhưng tìm mãi không ra, đành đi lang thang khát thực lắm nữa. Nay thì phôi tượng Phật bằng đồng của tôi đã hoàn thành. Trời Phật đã run rủi đưa tôi đến khu phố của ông. Tôi đã may mắn được nghe kể về cơn bệnh của ông và một phần nào đoán ra lý do. Quả thực ông đã phạm tội tày trời, nhưng là kẻ tu hành tôi sẵn sàng quên đi điều đó. Đức Phật há chẳng từng dạy: «Nếu lấy oán trả oán thì oán oánchap chồng, bao giờ mới hết?» Hận thù phải được giải tỏa, và lòng tha thứ chấm dứt hận thù... Tôi không oán ông đâu, đừng lo, xin hãy nhìn tôi.

Nhà sư mỉm cười với Tokubei, và lúc đó Tokubei mới dám nhìn nạn nhân xưa của mình. Một sự thanh thản tràn ngập tâm hồn chàng như cơn gió mát. Nhưng lòng vị tha của nhà sư khiến chàng bật khóc. Chàng nức nở những lời ăn năn và biết ơn:

— Hãy thứ lỗi cho tôi! Biết nói với sư ông làm sao bây giờ? Trong một phút điên rồ tôi đã xô sư ông xuống biển để cướp của. Hãy tha thứ cho tôi. Từ lúc đó tôi đã khổ sở biết bao...

— Vâng, nhà sư nói, con người sinh ra trong sạch nhưng cuộc đời đã làm cho ô uế. Nghèo là một cái tội, nó xô đẩy kẻ nghèo làm những chuyện xấu mà rồi hẳn sẽ hối hận sau này khi khả hơn.

— Vâng, tôi hối hận ghê lắm. Sự hối hận đã dày vò tôi. Bây giờ tôi hiểu là tôi đã tưởng trông thấy hồn ma của sư ông. Kể từ đó tôi không còn được yên ổn nữa.

— Lương tâm của người có tội làm sống dậy những ảo tưởng dày vò. Kẻ tội phạm rằng mình khi nghe tiếng gió thổi trong lá, tiếng chim mổ trên cành cây.

Người cựu hiệp sĩ và nhà sư tốt bụng hàn huyên với nhau như bạn thiết. Sau cùng Tokubei nói:

— Hãy để cho tôi tỏ lòng hối hận bằng cách trả lại sư ông gấp đôi số tiền tôi đã ăn cắp.

— Không, không. Tôi không cần nữa. Đức Phật đã có pho tượng của Ngài.

— Xin sư ông hãy nhận... Nền không tôi sẽ tưởng là sư ông vẫn chưa thực lòng tha thứ cho tôi... Sư ông sẽ cho người nghèo số tiền đó.

— Nếu để cho người nghèo thì tôi nhận... Bây giờ tôi xin kiêu..., chỉ xin ông từ nay hãy thật là nhân từ. Hãy tha thứ những lỗi lầm của người khác, và hãy rộng lượng với người nghèo. Vĩnh biệt.

Thương gia Tokubei đã khôi phục lại rất chóng sức khỏe và nhất là sự yên ổn tâm hồn. Ông ta sống một cuộc đời sung sướng và đạo đức. Không ai nhận từ bằng ông ta. Không ai bỏ thí các nhà sư khát thực nhiều bằng ông ta. Và thỉnh thoảng người ta nghe ông cầu nguyện như các nhà sư: «Nam Mô A Di Đà Phật!»

DOÀN QUỐC SỸ kể lại (Theo bản Pháp văn Contes et Légendes du Japon của Félicien Chailay, Paris: Fernand Nathan, 1955.)

Từ Galilée đến Einstein những tri luận đều cố gắng tìm cho ra những bí mật của vũ trụ vận hành.

Vũ trụ vận hành là một sức mạnh huyền bí làm cho ta thêm nặng cân (các phi hành gia phải đeo thêm đồ cho đủ nặng gần như ở trái đất), lún lại và kéo dài đời sống. Nhờ sự vận hành ấy chúng ta đứng vững trên mặt đất mặc dầu ở đường xích đạo trái đất quay đến tốc độ 1500 cây số giờ (chưa có phi cơ nào đạt được tốc độ này). Cũng nhờ nó duy trì bầu không khí để ta có được khí thở. Nó làm cho mây biến thành mưa và các suối chảy xuống sông xuống hồ ra biển cả hợp thành một chu kỳ liên tục tạo thành đời sống của muôn vật. Nhưng chính nó cũng hủy hoại và giết đi nhiều thứ: Những phi cơ đâm đầu xuống đất, nhà cửa đổ nát khi động đất. Đối với con người chẳng có sức mạnh nào có thể so sánh nổi với sự vận hành của vũ trụ.

Mặc dù có những hiệu năng lớn lao đó nhưng chính nó lại có sức mạnh rất nhỏ so với những sức mạnh của thiên nhiên. Sức mạnh vận hành của toàn thể trái đất chỉ đo được 1 phần triệu ngựa, trong khi những mẫu nam châm làm đồ chơi cho trẻ con nhiều khi cũng mạnh gấp ngàn. Tuy nhiên sự yếu ớt đó được bù lại bằng sự bất di bất dịch kinh khủng, chẳng có giới hạn vì nó điều hành tất cả vũ trụ trong không gian mà chưa ai ước lượng nổi. Sức hút của nó cũng nhỏ nhoi nhưng cũng làm cho mặt trăng phải xoay quanh trái đất, nhiều hành tinh quanh mặt trời, và mặt trời với tỷ tỷ tinh tú quanh một giải Ngân hà và tất cả hợp thành đám rước đèn không gian.

Tuy nó yếu như vậy mà con người không sao làm chủ nó được, con người đã tạo ra thiếu gì sức mạnh như điện, sức mạnh nguyên tử, ánh sáng, sức nóng, các luồng vô tuyến mà chưa ảnh hưởng gì tới nó. Nó chỉ hút vào mà không đẩy ra. Con người chẳng có gì để làm nó đổi hướng hoặc thắng bớt lại. Con người đặt ra những chướng ngại vật dọc đường vận hành của nó. Nó xuyên đến tận trung tâm trái đất cũng như có thể xuyên qua lớp chì dày hàng tỉ cây số như chỗ trống



vậy. Nó hiện diện ở khắp nơi, vô tận và chẳng gì kim hãm nổi.

Tuy nhiên với thời gian con người đã lần lần biết nó rõ hơn. Cách đây 350 năm Galilée đã chứng minh rằng những thoi sắt và những thoi gỗ cùng rơi mau như nhau trong phòng rúi hết không khí. Vẫn nguyên tắc đó thì một cái lông chim cũng rơi mau như vậy nếu không có không khí ngăn trở. Lối 50 năm sau Newton lại khám phá ra rằng sức hút do sức vận hành ảnh hưởng làm cho hai đồ vật trực tiếp theo tỷ lệ của khối và theo tỷ lệ nghịch với bình phương khoảng cách. Như vậy cách mặt đất 1 thước sức hút mạnh gấp trăm lần nếu nó cao hơn 10 thước.

Hầu hết mọi hệ thống vận chuyển như các đòn bẩy, các poulies, các phản dốc nghiêng, các hệ thống thủy lực chạy được đều do hấp lực. Và cũng theo nguyên tắc ấy mà vận chuyển một bộ máy phức tạp vào hạng nhất là con người. Chính hấp lực đã tạo ra sức nặng, bề cao, hình thể và cơ cấu của thân thể cùng với các cơ quan trong con người. Xương sống cũng được treo lên nhau một cách giả tạo, cũng như cánh tay được coi như những đòn bẩy dễ có thể mạnh hơn hấp lực. Con vật càng lớn càng cần bắp thịt và

xương lớn hơn để ứng phó với sức nặng do trọng lượng đè thêm.

Thần kinh hệ của con người, cũng không thoát khỏi quy luật của nó. Mỗi lần chúng ta lắc đầu một cơ quan phức tạp to bằng hạt đậu mà ta gọi là «túi nội phân» liền phản ứng theo áp lực của hấp lực và chuyển cho óc những tin tức chỉ dẫn đầu là ngược hoặc xuôi và vì vậy chúng ta giữ được thăng bằng khi ta nhảy thật bất ngờ từ trên giường xuống, hoặc ta quay đầu thật mau để những báo hiệu không kịp ghi nhận là chúng ta bị say và nhiều khi đứng không vững nữa. Các cây cối cũng có những bộ phận buộc rễ cây phải ăn xuống và cành cây thì vươn lên. Các bác thai cũng vậy. Nếu ta soay ngược một cái trứng cóc ngay khi vừa thụ tinh thì con nòng nọc để bị có 2 đầu.

Chỉ sau một thời gian khá dài thí nghiệm về trọng lượng trong vũ trụ rồi con người mới thực hiện sự quan hệ của hấp lực ảnh hưởng đến sinh lý. Không có ảnh hưởng của nó các cơ quan của ta sẽ bị nhiễu rối loạn: số hồng huyết cầu giảm đi máu ứ ở ngực, mếp nhiều tế bào yếu đi, các bắp thịt yếu mềm đi trong khi xương mất hết chất vôi (calcium) trở nên mỏng manh và dễ gãy.

Trong tám ngày trong Gemini V bay quanh trái đất hai phi hành gia Cooper và Conrad đã tiết đi mất đi một phần đáng kể tức 24% các khoáng chất của xương. Sự tập luyện và cách ăn riêng cho có nhiều calcium để bù đắp cho sự hao hụt đó khi bay ra ngoài không gian nhưng cũng vẫn là một điều cần phải lưu tâm.

Cho nên mặc dầu con người có thể giải quyết được những khó khăn ấy, cũng nên e ngại rằng áp lực của hấp lực không cho phép con người đổ bộ lên những hành tinh rộng lớn hơn. Trên mặt Mộc tinh mà khối lượng hơn trái đất 318 lần thì trọng lượng ở đó nặng đến mức cả y trang mỗi phi hành gia có thể cân nặng đến 500 ki.

Dù sao chăng nữa, nếu ta có thể tưởng tượng ra phương cách để đổ bộ được lúc xuống nhưng hiện nay chưa sao quan niệm ra một bộ máy đủ khỏe để có thể vượt lên được mà trở về trái đất.

Trên trái đất hấp lực cũng không đồng đều, ở đỉnh núi thì nhẹ hơn đôi chút so với thung lũng sâu. Sức ly tâm cũng làm cho trái đất méo theo vì vậy đường vòng ở xích đạo dài hơn đường vòng chạy qua Nam Bắc cực đến 20.000 thước. Một người cân nặng 85 ki ở Bắc cực chỉ còn cân được 84,5 tại xứ Tabon, hẳn ta có thể nhảy cao hơn, ném một quả bóng đi xa hơn và đời sống cũng gia tăng tuy quá ít ỏi khó mà đo được.

Trên mặt biển hoặc ở đồng bằng hấp lực cũng thay đổi theo tỉ trọng các chất liệu ở dưới. Những sai biệt hoặc bất thường đó giúp ích rất nhiều cho các nhà tìm mỏ. Một sai biệt nặng có thể cho phép dự đoán có mỏ nặng như kền hoặc chrome, còn những sai biệt nhẹ cho phép dự đoán các mỏ muối hoặc dầu hỏa.

Trái đất chịu ảnh hưởng thu hút của nhiều tinh tú khác làm xoay tròn đường quay nhiều nhất là ảnh hưởng của mặt trăng.

Ban ngày vũ trái đất bị hành tinh đó thu hút làm cho những phần đất cao lên vài phân còn biển thì cao lên đến 90 phân trên mức thường. Mặt trời cũng ảnh hưởng đến hiện tượng thủy triều nhưng vì ở xa trái đất nên ảnh hưởng rất yếu ớt. Nhưng vào

những lúc mặt trời và mặt trăng ở vị trí cùng một trục với trái đất, hoặc cùng ở một phía vào kỳ đầu tháng âm lịch hoặc mặt trời một bên mặt trăng một bên vào giữa tháng âm lịch thì ảnh hưởng của cả hai hành tinh này góp sức hút lại làm cho thủy triều lên thật cao có khi lên tới 18 thước trên mức trung bình như ở Vịnh Fundy (Gia nã đại).

Nước thủy triều còn điều hòa tất cả đời sống trên mặt đất bằng cách lôi cuốn theo tất cả những chất bổ dưỡng và những chất đã ung thối ra ngoài khơi và đưa vào đất liền bầu dưỡng khí mới với những chất bổ rất cần cho đời sống các dòng biển, dòng này làm thức ăn nuôi sống các giống khác và lần lượt tạo ra đời sống chung. Nếu thủy triều ngưng thì tất cả hệ thống quân bình sinh vật bị gián đoạn. Ta cũng cần thêm rằng thủy triều còn đóng vai những cái thắng hãm bởi đã vận chuyển của trái đất. Ngày hiện tại đã tăng lên đến 3 giờ mỗi ngày so với 400 triệu năm về trước và sau đây một tỷ năm thì mỗi ngày sẽ dài tới 30 giờ.

Tất cả vũ trụ đều như trái đất bị điều hành bởi lực vận hành. Chính lực đó thu hút mọi nguyên tử lên bên trong không gian để hợp thành những đám mây vũ trụ lần lần ngưng lại thành các tinh tú. Ta đã biết rằng lực vận hành tăng theo khối lượng nên khi các nguyên tử hợp lại và chạm nhau cực mạnh và làm cho nhiệt độ gia tăng đến lúc các tinh tú trở thành những đám lửa nguyên tử. Sự kiện bùng nổ nội tại làm cho đám lửa tạm ngưng lại nhưng khi nhiên liệu nguyên tử hết quá năng đốt cháy thì hấp lực lại bắt đầu cao thiếp làm cho quay cuồng.

Có những tinh tú lớn như mặt trời tự nhiên co lại chỉ còn là những trái trắng nhỏ như trái đất. Có tinh tú lớn hơn nữa tự tan vỡ thành những «sao âm tử» chỉ còn độ 30.000 thước đường kính; ta cứ tưởng tượng vì như cá lâu đài Versailles bóp nên lại thành một hạt đậu. Vật chất được ép đến 1 tỉ trọng nặng vì như 3 tỉ con người ép lại chỉ còn bằng 1 giọt nước mưa. Những hiện tượng này thuộc trong những hiện tượng kỳ lạ mà

khoa thiên văn tối tân ngày nay mới khám phá ra.

Những tinh tú lớn gấp trăm mặt trời còn bị những tai nạn lớn lao hơn—khối lượng và sức quay cuồng của nó mạnh kinh khủng nên khi sụp đổ thì ép lại đến một tỉ trọng mà chẳng có gì thoát qua được kể cả nhiệt độ các luồng sóng điện từ, kể cả ánh sáng và trong không gian chỉ còn là những hố đen sâu thẳm vô biên bao quanh bởi môi trường vận chuyển quá cao độ thu hút mọi luồng phóng xạ.

Vài nhà vật lý học chủ trương trên lý thuyết có thể sáng chế ra loại «hấp lực âm» để biến thành «lực đẩy» rất mạnh, chớ gì lại được «hấp lực». Làm thế nào để vô hiệu hóa hấp lực? Chưa ai có thể quan niệm nó ra sao. Nhà văn khoa học Arthur Clarke đã mô tả được một số lớn những gì về sau mới đạt tới, thì cho rằng loại «hấp lực âm» đó sẽ thành tựu vào năm 2050, và sau đây 100 năm chúng ta có thể di chuyển nhanh bằng tốc độ của ánh sáng (300.000 cây số 1 giây đồng hồ).

Sự tưởng tượng của con người ngày nay không sao có thể phỏng đoán hình thái vũ trụ trong tương lai. Ông Clarke cũng tiên đoán một không gian trong đó có những loại xe cộ mà con người tùy ý điều chỉnh sức hấp lực, coi như những bộ hành trong không gian, tự mình điều động các máy «chống hấp lực» đeo trên lưng. Các hệ thống thang máy cũng hủy bỏ đi: con người có thể qua cửa sổ bay lên đến tầng gác mình muốn. Sau nữa ai cấm chúng ta có những căn nhà lơ lửng trên mặt đất ở một độ cao nào mà mình thích và như vậy nhân loại hết vấn đề bị thiếu đất xây nhà....

Phải chăng đó là sự mê sảng? Nào ai biết? Ta chỉ cần nhớ rằng nếu cách đây 100 năm có ai mô tả xe hơi, máy bay, hỏa tiễn không gian, vô tuyến truyền hình, nguyên tử... ngày nay thì ông cha ta thừa văn minh xe ngựa tất phải kêu là mê sảng. Ấy thế mà mới chỉ 90 năm sau con người đã đạt được những thành quả trên.

Theo RONALD SCHILLER
(Selection 9/71)

HỒ CHÍ MINH VỚI KẾ HOẠCH NAVARRE

Ngày chiến tranh Việt Pháp bùng nổ

- Theo tài liệu mật của Sở Liêm Phóng Đông Dương (Pháp) và Tổng cục chánh trị V.M.



LTS : Đây chỉ là một tài liệu lịch sử, cần được đặt trong bối cảnh lịch sử. Trong bối cảnh lịch sử 1945—46, Việt Minh đã cướp được chính quyền và việc lãnh đạo chống Pháp. Ai cũng biết sau này V.M đã phản lại mục tiêu kháng chiến dành độc lập của toàn dân để mưu đồ thực hiện mục tiêu riêng của họ là Cộng Sản Hóa, đặt chế độ độc tài đảng trị trên nước VN.

Phần I

Chút sử liệu mở đầu cuộc Kháng chiến 1946- 54

Sau ngày 17-8-1945, Nhật chính thức đầu hàng Đồng Minh, tình hình Việt Nam trải qua một giai đoạn bất định, gần như trống rỗng về chính trị. Chán nản vì bị thất trận, Nhật buông xuôi, không có chính sách rõ rệt về Việt Nam. Tuy nhiên, lúc đó, nếu Chính Phủ Nam Triều yêu cầu, họ có thể sẵn sàng giúp Bảo Đại nắm lại ghế ngai, làm chủ được tình thế. Nhưng, nhà vua đã không muốn gây cảnh nội đa sáo tuyết, đành khoanh tay ngồi chờ thời cơ biến chuyển.

Nắm thế thượng phong vì được lòng dân đang khát khao sự đổi mới, Việt Minh đã chớp thời cơ, tổng khởi nghĩa cướp chính quyền ngày 19-8-45.

Sau khi VM lập chính phủ (25-8-45) các lực lượng quốc gia kết hợp chống lại chế độ mới tại nhiều nơi đồng thời, các đảng cách mạng cũng tập trung hoạt động chính trị tại Bắc Hà, mưu đồ đảo chánh với sự tiếp tay hỗ trợ của Đệ bát Lộ quân Tướng Lư Hán tới Bắc Việt giải giới quân đội Nhật từ đầu tháng 9-45. Họ đang bắt tay vào cuộc tranh đoạt này thì Chính phủ VM — Do Ông Hồ chí Minh lãnh đạo — quyết đánh nước cờ hiểm..., bắt tay với Pháp để đuổi Quân Đội Quốc Dân Đảng Trung Hoa ra khỏi Bắc Việt, nhờ cái gai nhọn đang cắm dưới chân. Trong khi đó, tại Nam Bộ, sau khi chiếm Saigon, quân Pháp đánh mở rộng địa bàn kiểm soát diện địa, dần dần tiến lên vùng cao nguyên. Và ở Nam Trung Bộ quân Pháp đã đánh ra tới Nha Trang.

Đến giữa tháng 2-46, Pháp huy động hạm đội đưa ra Bắc, hăm he tấn công lên Hải Phòng gây thanh thế buộc VM phải điều đình để nhảy vào an có. Vì nếu các đảng phái quốc gia thành công trong việc giành đoạt chính quyền tại Hà nội thì Pháp sẽ tiêu tan hy vọng đặt lại ách thống trị lên VN lần thứ hai, thật vậy, lúc đó, Hoa lục vẫn còn trong tay Chính Phủ Tưởng giới Thạch nếu cả Trung Hoa lẫn Mỹ cùng ủng hộ một Chính Phủ Quốc gia tại Hà nội thì Pháp còn tính được chuyện mần ăn gì ở VN !

Chính vì lo ngại như vậy mà vừa đem hạm đội gồm cả chục chiến hạm lớn nhỏ ra đảo Cát Bà, Vịnh Hạ Long tiến vào Cửa Nam triều thì Cao Ủy

Đô Đốc Thierry d'Argenlieu Saigon cử phái bộ Sain-teny ra Hà nội gặp ông Hồ, đề nghị cuộc kết liên với Chính Phủ VM.

Từ Tạm Ước 6-3-1946 đến cuộc chiến tranh Việt Pháp 1946-54

Cuộc hôn phối khắp khiêng giữa Pháp và Chính Phủ VM được đánh dấu bằng bản Tạm Ước Hạ Long ký kết ngày 6-3-1946 kèm thêm một phụ ước quân sự.

Theo tinh thần các văn kiện cấu thành Tạm Ước (Modus Vivendi) này nước Pháp công nhận VN là một quốc gia tự do có Quốc Hội, có Chính Phủ riêng, có Quân Đội riêng, nhưng đóng trong cộng đồng Liên hiệp Pháp, có nền tài chánh, tiền tệ thuộc vào khu vực «đồng quan» (franc). Số phận đất Nam Kỳ sẽ do một cuộc trưng cầu dân ý (référéndum) định đoạt sau này.

Về phía Chính Phủ Việt Minh ưng thuận cho Quân Đội Pháp đặt chân lên BV và đóng quân tại một số thị trấn xung yếu : Hải Phòng, Quảng yên (Bãi Cháy - Hồng gai) Hải Dương, Hà nội, Bắc Ninh Lạng Sơn, Vĩnh Phúc yên, Sơn Tây, Hà Đông, Nam Định... Tổng số không quá 10,000 quân mỗi năm sẽ rút về 1 phần và sau 5 năm sẽ rút hết.

Khi Tạm Ước này được ban bố trong nước thì nhân dân liền nhao nhao nhưng tiêu cực phản đối, phê bình các ước khoản nói chung—đã đi ngược lại tinh thần bản Tuyên Ngôn Độc lập 2-9 mà ông Hồ đã đọc tại Vườn Ba Đình trước đó có 6 tháng.

Riêng có các đảng phái Quốc gia chống Cộng hội đó, đều nhìn thấy rõ nước cờ...độc thủ, gian hùng của VM bắt bớ với Pháp để mượn tay Pháp «thanh toán» các lực lượng quốc gia «phản động».

Pháp biết rõ vậy, cũng vẫn góp phần tiếp tay cho VM vì Pháp không muốn thấy có một Chính Phủ Quốc gia chân chính tại Hà nội để sau này có danh chính ngôn thuận trong hành động, mưu đồ tái thống trị Việt Nam.

Thật vậy, vì nhu cầu phải đuổi khéo các đạo quân Tàu phủ về xứ để rảnh tay trừ khử các phần tử quốc gia, Chính Phủ VM cực chẳng đã phải mời cáo vào chuồng gà của mình. Xong việc rồi lừa đuổi cáo ra, đầu phải để ? Cáo Pháp sẽ cắn luôn gà VM và nêu lên lý do «chúng tôi phải ở lại đây để dẹp gà CS».

Do đó không còn e dè sự phản đối, chỉ trích của Đồng Minh Tây Phương nữa.

Bí mật thứ nhất : VM hay Pháp đã châm ngòi chiến tranh Việt Nam ?

Những sự kiện tiên khởi châm ngòi cho cuộc chiến tranh Đông Dương thứ I, kéo dài gần 8 năm đã nằm chìm trong bí mật. Pháp thì đổ diệt cho Võ Nguyên Giáp đã ra lệnh đánh đồng khởi, — bằng phát súng lệnh đại bác bắn

nổ vang rền đúng 8 giờ tối 19-12-1946—Còn Việt Minh thì qua lời đại tá Hoàng hữu Nam tuyên bố với phóng viên báo London Express là phóng viên đầu tiên từ khách sạn Métropole sang Pắc bộ Phủ sang sớm ngay 20-12-46 san tin về những giờ đầu cuộc kháng chiến toàn quốc—Chính quân viễn chinh Pháp đã cố tình từ 4 tháng nay — đánh toàn diện để chiếm lại thuộc địa Đông Dương cũ.

Bên nào nói đúng ? Bên nào nói sai ?

Những trang sau đây sẽ «bật mí» bí mật thứ nhất của cuộc chiến tàn khốc mà hậu quả thảm thương, bi thống đến nay vẫn chưa dứt đoạn.

Các gà quốc gia với chuồng gà đã bị cáo Pháp và VM quơ phá sạch rồi thì chẳng còn gì để cho hai bên duy trì cuộc hôn phối bất đắc dĩ ngày 6-3 45 nữa. Đã đến giờ phút hai bên phải dứt khoát thái độ với nhau. Con gà đồ VM độc nhất còn lại trong chuồng, muốn tổng xuất cáo Pháp đi để làm chúa chuồng gà mình. Nhưng, đã lọt được vào chuồng, cáo Tây đâu có chịu nước lép ? Nó phải ở lại «thanh toán» một chú gà đồ V M hỗn xược đang làm chúa chuồng gà Việt-Nam.

Từ đó, bầu không khí mâu thuẫn, tranh chấp VM và Pháp ngày càng vẫn đục, đen tối thêm, nhất là tại 2 thành phố lớn : Hà nội, Hải Phòng. Chẳng bên nào chịu nhượng bộ, «xuống nước» tình hình càng thêm căng thẳng tưởng chừng chiến tranh có thể bùng nổ bất cứ lúc nào !

Tại các thị trấn lớn và chung quanh các địa điểm căn cứ có quân trú phòng Pháp đóng, nhiều vụ xích mích, xung đột nhỏ đã liên tiếp xảy ra, làm điên đảo các cơ quan an ninh của hai bên. Tình trạng bất ổn này chẳng phải do dân chúng hay binh sĩ của hai bên tạo ra mà là do hai giới chức quân sự và hành chánh Việt Pháp thủ mưu và chủ động công khai hay âm thầm bí mật.

Như tại Hải Phòng — nơi thực sự nổi mào trận chiến Đông Dương thứ nhất tại miền Bắc từ đêm 23-11 (không phải 19-12-46)— động cơ phát sinh ra các vụ xích mích xung đột sơ khởi là sự tranh quyền thu thuế các hàng nhập khẩu tại các bến tàu Trần tài Mậu, Cầu Ngự, đặc biệt là bến Sáu Kho. Sự kiện Pháp lạm dụng quyền thu thuế này hiện nhiên đã vi phạm thô bạo chủ quyền Việt Nam. Chính phủ VM đã gay gắt phản đối đòi Pháp phải chấm dứt tệ trạng vì ước 6-3-46 trắng trợn này.

Giới chức quân sự Pháp tại Hải Phòng—do đại tá Dèbes, em út Valluy tổng chỉ huy Đoàn Viễn Chinh Pháp tại Saigon—tỏ ra khẳng tăng không để ý đến những kháng nghị của chính phủ VM, vẫn chờ đợi chỉ thị ở Saigon.

Thấy vậy chính phủ Hà Nội bối rối, giao động, bên hối hả cử đại tá Hoàng hữu Nam, chủ tịch Ủy Ban Liên Kiểm hôn hợp Việt Pháp, xuống ngay Hải Phòng để lo dàn xếp về vụ này.

Cùng đi với phó Thị Trưởng Nguyễn hữu Tào, Nam đến Bộ chỉ huy Pháp, nhưng Dèbes đã lãnh

mặt, sai viên đại úy trưởng phòng nhất, Descarré ra tiếp thay, nói dối là đại tá Dèbes vừa đi Saigon hồi sớm.

Trước thái độ nhập nhằng, gây hấn này của nhà đương cuộc Pháp, Tướng Võ nguyên Giáp—lúc đó tư lệnh khu vực Hải Phòng—ngầm hạ lệnh cho bộ đội và tự vệ thành đoàn uy hiếp, chiếm đóng luôn mấy phòng thu thuế nhập khẩu ở các bến tàu và Sầu Kho, nơi Pháp đã phái những nhân viên hành chính Việt và Pháp tới phụ trách việc thu thuế.

Do đó đã xảy ra những vụ tranh giành quyền hành bắn giết lẻ tẻ, những cuộc điều động, hời hợt quân bố trí cơ giới, pháo binh của hai bên tại các khu xung yếu trong thành phố.

Sau vụ tranh chấp quyền thu thuế do Pháp vi phạm thỏa ước 63 đã châm ngòi cho các vụ xích mích xung đột ngày thêm trầm trọng, Việt Minh cũng «ma giào» chẳng kém, khiến nhà cầm quyền quân sự thực dân hết chịu nổi, đòi chính phủ VM phải trao gồng máy Cảnh Sát Công An thành phố cho họ đảm trách hầu bảo đảm an ninh chung, chặn đứng các vụ thủ tiêu, ám sát, bắt cóc, khủng bố trộm cướp xảy ra như cơm bữa tại 2 thành phố : Hà Nội, Hải Phòng.

VM tổ chức «bất địa» vũ khí của Pháp và của quân Lư Hán như thế nào ?

Kể từ 25-8-1945, ngày nắm chính quyền, Chính Phủ VM đã đặc biệt quan tâm đến vấn đề nan giải

nhất cho họ hồi đó là «làm sao có vũ khí trang bị cho 2 Trung đoàn đang bắt đầu được thành hình ? Sau ngày 19-8-45, thực lực của VM từ Thái Nguyên Bắc Sơn đưa về Hà nội chiếm ngày 21-8 với trên 3 đại đội giải phóng quân vốn vốn chỉ có 520 khẩu súng tay (cả nhàn) không kể 2 cỗ sơn pháo 75 ly, 3 khẩu bích kích 60, 2 khẩu đại liên Hotchkiss, 46 trung và tiểu liên với 62 vựa súng sắn và súng kíp (nội hóa). Sau «Tuần lễ Vàng» ông Hồ, Võ nguyên Giáp và Cục Trưởng Cục Quân Giới Nguyễn văn Xuân tới Biệt điện Bảo Đại (tư dinh Toàn Quyền Đông Dương cũ bên vườn bách thảo Hà nội) yêu cầu Tướng Lư Hán và Tiêu Văn điều đình đàm với một Phái bộ quân sự ở Nam Ninh để họ nhượng lại một lô súng vừa được của quân Nhật bị giải giáp tại đây. Hai ba hôm sau, Tiêu Văn đưa Cục Trưởng Quân Giới VM đem theo một cát tấp lộn Mỹ kim và đồ la Hồng Kông đi Nam Ninh để thương lượng về vụ này. Một việc không thể ngờ đã xảy ra : Phái bộ đi mua súng-gồm chừng 20 người kể cả 1 tiểu đội súng ống hộ vệ—đã bị một toán thổ phỉ lợi hại gần Nam Ninh trá hình thành một nhóm sĩ quan cao cấp Nhật giả đồ điều đình bán 1.200 khẩu súng vừa súng tay vừa tiểu liên, giá cả ngả ngũ xong, bọn thổ phỉ dẫn đến kho lấy hàng. Ngờ đâu chúng đưa vào bấy rập, đoạt hết số bạc và trói cả toán liệng ra cửa rừng. Cũng may, sáng hôm sau, thợ săn và tiểu phu cỡi trời cứu sống, họ trở về được Hà nội.

(CÒN NỮA)

Kính gửi

CÁC THÂN CHỦ QUẢNG CÁO

Tuần báo ĐỜI chủ trương hạn chế số quảng cáo thương mại để dành trang báo cho bài vở. Vì vậy chúng tôi đôi khi bắt buộc phải từ chối một số quý vị thân chủ quảng cáo. Trong tháng tới tuần báo ĐỜI bắt đầu in offset nên sẽ nhận một số quảng cáo đặc biệt bằng hình ảnh, với phương tiện ấn loát tối tân hình ảnh sẽ rõ ràng và hấp dẫn khách tiêu thụ gấp bội.

Chúng tôi xin kính báo cùng quý vị thân chủ.

Đồng thời, kể từ nay chúng tôi cũng bắt đầu nhận quảng cáo trong số báo Xuân.

ĐỜI Xuân Nhâm Tý 1972

Hoàn toàn in offset, nhiều màu,
tờ báo Xuân lộng lẫy nhất



NỤ CƯỜI DƯỚI MẶT

Tiểu thuyết ph/tác của HOÀNG HẢI THỦY

Nguyên tác SARDONICUS
của RAY RUSSELL

TÓM TẮT KỶ TRƯỚC : Bác sĩ Đăng nhận được thư của Tuyết Nhung, người bạn gái cũ, mời ông lên Luang Prabang ở với gia đình nàng một thời gian. Tới nơi, BS Đăng nhận thấy chồng Tuyết Nhung, ông Tiểu liên tục đắp khăn nóng và xoa bóp những bắp thịt cứng ngắc quanh miệng Tiểu, tôi thấy những bắp thịt ấy vẫn cứng như đá, chúng không chịu nổi lỏng hầu chuyển động nửa ly, không một phút ngắn ngủi nào tôi làm cho Tiểu mỉm cười lại được.

Nàng thốt lên những tiếng nức nở và những giọt nước mắt long lanh như ngọc chảy trên má nàng. Không còn có thể chế ngự được nữa cảm tình dồn nén của tôi với nàng, tôi đến bên nàng, cầm tay nàng và bắt chắp gả đàn ông chồng nàng có thể vào phòng trông thấy, tôi âu yếm nói với nàng :

— Tuyết Nhung...Ngày xưa tôi vẫn gọi Tuyết Nhung bằng em, nay tôi phải gọi em bằng bà. Nay em đã là vợ người khác nhưng trong tim tôi, em vẫn còn nguyên vẹn là Tuyết Nhung của tôi năm xưa. Em vẫn là em. Tôi vẫn...Tôi vẫn...

Bàn tay mềm mại của nàng xiết chặt tay tôi :

— Anh biết không...Trong nhiều đêm em vẫn mơ thấy anh nói với em những lời anh vừa nói...

— Em phải tin tôi. Tôi sẽ tìm cách cứu em thoát khỏi sự tàn ác của người đàn ông đó. Bằng cách này hay cách khác, tôi sẽ cứu em. Tôi sẽ như thế...

— Em không còn hy vọng nào nữa, ngoài hy vọng ở anh. Cuộc sống của em bây giờ hoàn toàn nằm trong tay anh.

— Em phải tin ở tôi. Và em phải vui lên, em trở lại đàn đi. Tôi sẽ đi chữa cho người ấy ngay bây giờ và anh sẽ hồi thảng hấn về những gì ban đe dọa em.

— Đừng —nàng kêu lên— Em không bày đặt ra chuyện đó để lừa anh nhưng xin anh đừng hỏi gì, đừng nói gì. Đừng để cho... Người ấy có cơ hội hành hạ em ngay khi anh còn ở đây. Anh đi chữa cho hắn đi. Nếu anh chữa khỏi, em sẽ thoát khỏi.

Tôi xiết chặt bàn tay nàng rồi ra khỏi phòng khách.

oOo

Tiểu chờ tôi trong phòng riêng của hắn. Tại đây rất nhiều bình nước nóng và vài chục tá khăn mặt bông được để sẵn. Tiểu cởi áo để lộ phần trên của một tấm thân quắc thước, vạm vỡ, những bắp thịt cuộn cuộn nổi nhưng làn da ngọc y cũng có vài màu trắng xanh bệnh hoạn như làn da mặt y.

Không cần hỏi tôi cũng biết vì sao y lại có cái vẻ xanh xao bệnh hoạn ấy, y là người trốn tránh ánh mặt trời trong nhiều năm, như những tù nhân bị giam cổ vậy.

— Tôi sẵn sàng rồi bác sĩ—y nói—xin bác sĩ ra tay cho.

Tôi bảo y nằm ngửa trên giường và bắt đầu cuộc điều trị.

Chưa bao giờ tôi phải làm việc lâu và vất vả mà kết quả thu hoạch được lại ít đến như thế. Nói rằng tôi không thu hoạch được qua một chút kết quả nào mới đúng. Sau khoảng ba tiếng đồng hồ liên tục đắp khăn nóng và xoa bóp những bắp thịt cứng ngắc quanh miệng Tiểu, tôi thấy những bắp thịt ấy vẫn cứng như đá, chúng không chịu nổi lỏng hầu chuyển động nửa ly, không một phút ngắn ngủi nào tôi làm cho Tiểu mỉm cười lại được.

Tôi thực sự mệt mỏi và thất vọng. Trưa đến, Tiểu bảo người nhà mang thức ăn ngay vào phòng. Sau bữa ăn vội vã và nặng nề, tôi lại bắt tay vào việc. Chuông đồng hồ gõ 6 tiếng và bóng tối đã tràn đầy trong những góc phòng khi tôi mệt rũ rời và buông mình trên ghế: da mặt Tiểu vẫn trơn như đá, nụ cười quái gở vẫn còn nguyên trên mặt y, không chút biến đổi.

— Bây giờ chúng ta còn phải làm những gì nữa bác sĩ?

Y hỏi và tôi lắc đầu:

— Hết rồi. Tôi không muốn đánh lừa ông bằng những lời hứa hão huyền..khả năng của tôi chỉ có thể sức người có hạn, tôi rất tiếc không thể làm hơn..

Y đứng bật dậy:

— Ông chịu thua sao ?? — Y kêu lên — Không thể được. Ông phải chữa cho tôi. Ông là hy vọng cuối cùng của tôi.

— Tôi rất tiếc, tôi đã cố hết sức. Tôi nghĩ ông chỉ còn có thể hy vọng ở một phép lạ..

— Phép lạ cái gì ?? Đừng nói vớ vẩn nữa..

Y trở thành thô bạo nhưng tôi vẫn trầm tĩnh:

— Ông định bắt buộc tôi phải chữa cho ông ư ?? Dù cho ông có bắt buộc tôi cũng vậy thôi, bởi vì tất cả những gì tôi có thể làm được, tôi đều đã làm. Có làm đi làm lại mãi cũng vô ích mà thôi. Nếu ông bình tĩnh lại, ông sẽ thấy chính ông tìm ra nguyên nhân căn bệnh của ông; đó là sản phẩm của chính tâm thần ông, không phải ở ngoại cảnh.

— Nếu thầy thuốc không chữa nổi căn bệnh cho bệnh nhân, bệnh nhân phải làm gì ??

— Bệnh nhân phải tự chữa lấy.

Trả lời xong tôi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

— Bác sĩ Đằng..

Tiếng gọi của y làm tôi dừng lại.

Y đang bận áo và y đã trở lại bình tĩnh.

— Tôi thành thật xin lỗi bác sĩ vì sự hung bạo vừa qua. Mong ông thông cảm cho vì tôi đặt hết lòng tin ở cuộc điều trị cuối cùng này. Cách đáp nước nóng và xoa bóp đã tỏ ra vô hiệu, nhưng bác sĩ còn nhiều cách chữa khác nữa chứ?

— Không còn cách nào khác—tôi đáp—đó là cơ hội duy nhất có thể chữa được bệnh mà không gây nguy hại đến người bệnh..

—Như vậy nghĩa là còn có những cách chữa khác có thể gây nguy hiểm ??

— Ông đừng nghĩ đến những cách ấy thì hơn. Bởi vì ở đây ông không thể có phương tiện để dùng chúng.

Cảm thấy thương hại y, tôi nhắc lại:

— Tôi rất tiếc.

— Bác sĩ Đằng.. tôi xin ông thứ chữa cho tôi bằng tất cả mọi cách, kể cả những cách nguy hiểm nhất, những cách chưa ai dám dùng qua..

Tôi lắc đầu:

— Không thể được. Vì nguy hiểm lắm.

Y thốt lên những tiếng cười khẩy đầy cay đắng:

— Nguy hiểm gì ?? Nguy hiểm vì có thể bị hư cả bộ mặt chàng ? Mặt tôi còn làm sao có thể bị

hư xấu hơn nữa được ?? Một khuôn mặt đầy sẹo, chột mắt, mất mũi..cũng không gớm ghiếc bằng mặt tôi. Tôi sẵn sàng và vui vẻ nhận chịu mọi hậu quả. Nếu có thể bị chết. Tôi cũng không ăn hận. Nếu 10 phần chết chín chỉ có 1 phần hy vọng khỏi bệnh, tôi cũng chịu.

— Nhưng tôi không muốn làm nguy hại đến cuộc sống của ông. Mọi cuộc sống đều thiêng liêng, ngay cả cuộc sống của ông nữa.

— Bác sĩ Đằng.. Tôi xin đền công khó của bác sĩ số bạc 2 triệu đồng.

— 2 triệu hay 20 triệu hay không có đồng nào cũng vậy thôi. Đây không phải là một vấn đề có thể giải quyết bằng tiền bạc.

— 5 triệu đồng. 10 triệu đồng..

— Không.

Như không còn đứng vững nổi nữa, Tiểu loạng choạng lùi lại và ngã vào lòng ghế. Y ngồi nãy giờ cúi mặt hồi lâu, khi ngẩng lên y nói:

— Ông nên nghe kỹ đề nghị cuối cùng của tôi.

— Dù ông có nói đến 100 triệu, tôi cũng không thay đổi đâu. Tưởng ông đừng nói là hơn.

— Không, đề nghị cuối cùng này của tôi không nói đến tiền. Ông nên ngồi nghe tôi nói..

Tôi ngồi xuống ghế:

— Ông nói đi. Tôi sẵn sàng nghe tất cả những gì ông muốn nói với tôi, xong tôi cần nói trước một điều: dù ông có nói gì đi nữa tôi cũng không thay đổi ý kiến đâu. Nghĩa là tôi đã nhất định không dùng những cách chữa nguy hiểm để chữa bệnh cho ông.

Câu nói trên đây của tôi dường như làm cho Tiểu xúc động nhiều. Tuy chưa gần tôi lâu nhưng tôi chắc y cũng đã thấy tôi không phải là kẻ đề thuyết phục cũng như là người hay thay đổi ý kiến.

Y trầm ngâm một lúc khá lâu trước khi nói:

— Bác sĩ Đằng.. Tối hôm qua, khi tôi bước vào phòng khách để gặp ông lần đầu tiên, tôi nghe thấy tiếng đàn vui vang lên từ trong đó. Ông và vợ tôi đàn hát thật vui với nhau. Sau đó tôi bắt gặp nhiều lần ánh mắt đầy tình cảm của ông khi ông nhìn vợ tôi..

Tôi thản nhiên ngắt lời y:

— Tôi không chối là tôi còn mang nhiều cảm tình với bà vợ ông. Tôi cũng không chối là ngày xưa tôi đã yêu nàng, tôi từng ôm mộng được cưới nàng làm vợ. Nhưng đây là chuyện lâu quá rồi. Điều tôi có thể nói chắc với ông rằng bà vợ ông không hề có tình ý gì với tôi. Tuy nhiên tôi cũng phải xin lỗi ông vì thái độ không mấy lịch sự của tôi..

— Không, tôi không trách ông. Trái lại nữa, nói thật với ông tôi mừng nhiều khi thấy cảm tình ông dành cho Tuyết Nhung vẫn chưa hề tiêu tan cùng năm tháng. Thái độ của ông cũng không có gì bất lịch sự hết. Ánh mắt ông nhìn vợ tôi chưa chán tình cảm là lẽ tự nhiên vì ngày xưa ông đã yêu nàng. Tôi thành thật kính mến ông vì ông đã không che giấu chuyện đó. Tuyết Nhung là một người đàn

bà đẹp, tôi là người đàn ông nhiều điểm phức nên mới lấy được nàng làm vợ. Nhưng chuyện mà tôi muốn nhắc mạnh là chuyện này: mỗi tình xưa chưa chết trong tim ông, nó chỉ không có điều kiện sống mạnh vì xa cách. Nay ông gặp lại nàng và mỗi tình cũ có dịp sống lại mạnh mẽ, lửa tình lại bốc lên như ngày xưa nếu không nói là mạnh hơn..Và điều thứ hai tôi muốn nói với ông là..lần này ông có thể được toại nguyện..

Tôi cau mày:

— Ông nói vậy là nghĩa là sao?

— Không có gì khó hiểu. Ông bắt tôi phải nói rõ hơn ư? Cũng được. Nếu ông chịu giúp tôi, tôi giúp lại ông một cơ hội bằng vàng để ông có thể toại nguyện.. Ông muốn một đêm cũng được, mà một tháng, một năm cũng được, miễn là ông chữa khỏi cái bệnh quái dị này cho tôi..

Tôi đứng bật dậy:

— Khốn nạn..

Tiểu không để lộ vẻ bất mãn hay giận dữ sau câu chữ của tôi. Y vẫn nói tiếp:

—.. Ông sẽ là thượng khách của tôi, và tôi tiếp đãi ông theo tục lệ đãi khách của đồng bào thiểu số miền sơn cước: hân hạnh nhường vợ cho khách.. Ông sẽ tìm thấy hạnh phúc tuyệt vời ở trong lâu đài này, ông sẽ như một vị quân vương..

Và như một gã rao hàng. Y kể một tràng những nét đẹp của Tuyết Nhung.

— Đừng nói nữa. Tôi không thêm nghe nữa..

Tôi đi nhanh ra cửa.

Tiểu nói nhanh theo bước chân tôi:

— Ông phải nghe. Vì tôi chưa nói hết..Đây là phần quan trọng thứ hai của câu chuyện tôi cần nói và ông cần nghe.. Ông nghe tôi nói đến những biện pháp trừng phạt ghê gớm mà tôi sẽ bắt Tuyết Nhung của ông phải chịu..

Hai tiếng «Tuyết Nhung» thốt ra từ miệng y làm hai chân tôi tự động dừng lại.

— Trừng phạt gì ?? — Tôi hỏi lại —.. Nàng có tội gì?

— Không có tội nhưng vẫn cứ bị trừng phạt như thường. Vì tôi điên khùng rồi, tôi đâu còn hành động như người thường nữa ?? Và lại ở đời này thiếu gì người vô tội mà vẫn chịu những hậu quả trừng phạt ?? Bác sĩ Đằng..tôi biết tôi đã đoán đúng ..Ông vẫn còn yêu thương Tuyết Nhung nhiều lắm. Ông sẽ khổ sở nhiều nếu ông biết rằng Tuyết Nhung phải đau đớn, khổ sở vì sự từ chối của ông..Tôi đã nói đến hạnh phúc, ông không chấp nhận, bây giờ tôi nói đến hình phạt.. Hoặc nhẹ hơn, nói đến sự đe dọa trừng phạt. Và tôi tin rằng ông sẽ chịu..Nếu ông không chữa giúp tôi, Tuyết Nhung sẽ bị trừng phạt..

Tôi kêu lên:

— Ông không có quyền hành hạ nàng..

— Sao lại không? Ở đây tôi là chủ, tôi lại là chồng nàng. Hai nữa ông đã biết tôi trừng phạt nàng cách nào đâu mà ông đã vội chống đối?

Bây giờ đến lượt tôi mong chờ y nói. Tôi cần biết y định làm gì Tuyết Nhung. Chuyện này chính

là chuyện Tuyết Nhung đã biết mà nàng không thể noi được với tôi.

Như biết tôi cần nghe, Tiểu nói như ra lệnh:

— Nếu muốn nghe, ông trở lại đây ngồi đằng hoàng nghe tôi nói. Câu chuyện còn khá dài, tôi không kể hay ho được nếu ông cứ đứng như thế.

Tôi ngoan ngoãn trở lại ghế ngồi lần thứ hai.

xx

Và Tiểu lại kể:

— Bác sĩ Đằng. Tôi chắc ông cũng thắc mắc nhiều nhưng chưa có dịp bởi vì những nguyên nhân nào một người đẹp, quyến rũ, tinh tú như Tuyết Nhung lại chịu làm vợ một gã đàn ông quái dị như tôi? Tất nhiên nàng không lấy tôi vì tình yêu rồi. Còn vì tiền ư? Cũng chưa đủ. Xã hội này thiếu gì đàn ông giàu tiền muốn có vợ đẹp? Tôi đâu phải là anh đàn ông có tiền duy nhất muốn được làm chồng Tuyết Nhung? Vậy thì vì sao Tuyết Nhung lại bằng lòng lấy một gã quái dị, gớm ghiếc như tôi làm chồng?

Tôi gặp Tuyết Nhung lần thứ nhất ở thủ đô. Nói là gặp không đúng, phải nói là tôi nhìn thấy nàng. Buổi sáng hôm ấy, tôi nhớ rõ đó là một buổi sáng nắng vàng thật đẹp, tôi đang đứng buồn sau khung cửa phòng khách sạn thì nhìn thấy nàng đi ngang dưới phố. Ngay ở thủ đô, nơi có nhiều phụ nữ đẹp, quyến rũ nhất nước, nhan sắc nàng cũng nổi bật lên. Trước đó tôi chưa hề quen nàng, chưa biết cả tên nàng, nhưng nhờ sự trợ lực hữu hiệu của đồng tiền, tôi tìm biết về nàng và gia đình nàng không khó.

Tôi tìm hiểu và được biết gia đình nàng là gia đình quý phái nhưng đã bắt đầu sa sút. Nguồn lợi của gia đình nàng tuy không còn nhiều nhưng gia đình vẫn quen sống nếp sống phong lưu cũ. Tôi đó biết được ông thân nàng thích đánh bạc và tôi làm thân được với ông già không khó. Chính tôi là người cổ vũ, khuyến khích ông thân nàng đi sâu vào con đường cờ bạc tàn gia bại sản. Một mặt tôi bỏ tiền cho ông già mượn không có điều kiện, mặt khác tôi tổ chức những canh bạc lớn để ông già thua liết số tiền mượn của tôi. Kế hoạch của tôi là làm sao cho ông già phải cần đến tôi, phải coi tôi như một ân nhân, nhưng thật tình tôi không ngờ ông già lại chọn cách giải quyết bằng cái chết. Việc ông thân sinh Tuyết Nhung tự tử ở ngoài dự liệu của tôi nhưng không làm hại cho mục đích mà tôi theo đuổi: làm sao lấy được Tuyết Nhung làm vợ. Tôi nghĩ ông già chết đi càng tốt, món nợ lớn của tôi bà vợ góa cũng có con gái lại càng không sao thanh toán nổi.

Lúc đó, tôi đã trở thành người bạn tốt của gia đình nàng. Tôi ngỏ lời xin được hân hạnh giúp đỡ hai mẹ con Tuyết Nhung. Với nhiều khéo léo, kiên nhẫn và khiêm cung, đôi khi hèn hạ nữa, tôi chiếm được cảm tình và lòng tin của 2 mẹ con nàng. Việc này làm tôi mất nhiều tâm trí và nhiều ngày tháng.

(CÒN TIẾP)

ĐỜI MUÒN MẶT • ĐỜI MUÒN MẶT

SINH VIÊN

Một ngày của S.V. trong quân trường

Chương trình Quân Sự Học Đường khởi đầu từ những chàng Sinh Viên thuộc Sư Đoàn Sinh Viên Bảo Vệ Thủ Đô, trong bộ Ka Ki vàng. Kế tiếp, thời kỳ học Quân sự xen kẽ văn hóa, và vào mùa hè, Sinh Viên sẽ phải thụ huấn 4 tuần tại Quân Trường.

Năm nay, Chương Trình này được giao về Bộ Quốc Phòng và đã đổi danh xưng : Chương Trình Huấn Luyện Dự Bị Sinh Viên Sĩ Quan Trữ Bị. Bốn tuần lễ năm xưa đã tăng thành năm tuần.

Sau mùa bầu cử, những SV đi thụ huấn quân sự đã gặp phải những đề nên gắt gao, như cúp phép cuối tuần (một chuyện không hề xảy ra trong những năm trước và những khóa «tiền bầu cử») phạt tù quân tối đa và sau cùng, quan trọng hơn hết, phải ở lại học thêm một tuần nếu bị đánh rớt (tuần lễ thứ 6).

Hãy thử điểm xem một ngày huấn luyện của một khóa sinh, thụ huấn khóa 10171 DB SVSQ TB. Sau mùa bầu cử.

Khóa sinh này ở Tiểu Đoàn Gia Long (Trần Quốc Toàn cũ), Liên Đoàn A, Quang Trung. Doanh trại tối tăm, bẩn chật... đầy đủ những điều kiện tốt đẹp cho vi trùng các bệnh dịch phát triển :

Thức dậy từ 5g00 do chương trình phát thanh «ồn ào» của tiểu Đoàn...

Đứng 06g00, đi chuyê ra bãi tập. Đầy đủ súng ống, nón sắt hai lớp, poncho, gamen... (điều này không hề có trong những khóa trước). Ai không trang bị đầy đủ, vắng mặt sẽ bị cúp phép cuối tuần trừ điểm hạnh kiểm, đánh rớt, học

thêm 1 tuần lễ nữa». Toàn là chuỗi lời hăm dọa.

Ra bãi tập là ngả ra lê phê. Lớp học chỉ có lẽ là lớp học khi có bóng các quan Thanh Tra.

Xong, đến 11g30 - Đi bộ tới 1 bãi tập khác để ăn trưa Học đến chiều. Lại đi bộ tới 1 bãi tập để học tối. Thêm một bữa cơm bãi. Cơm bãi là một tai nạn đối với các Sinh viên.

Đại Đội trở về doanh trại đứng 22g00 lại chui súng, tra súng—Sửa soạn giường chiếu để đánh một giấc tới sáng.

Một hồi còi tập hợp—Loa phóng thanh vang dội lời tập hợp — Luôn luôn kẻ a theo chuỗi lời hăm dọa. Sinh hoạt Tiểu Đoàn chỉ mà lạ thể. Lén nghe Tiểu Đoàn Trưởng nói lách nháp vài câu — Cú vài câu lại có một lời hăm dọa không cúp phép cuối tuần thì cũng trừ điểm hạnh kiểm.

Trở về trại, leo lên giường, kim đồng hồ đã gần đến 11g45 khuya.

Một ngày dài trôi qua trong chuỗi ngày của 5 tuần lễ - Khởi đầu trong ngày là những lời ồn ào xiên xỏ, hăm dọa, kết thúc là những lời hăm dọa, xiên xỏ, ồn ào...

Cứ bảo là chương trình sẽ tạo cho SV một căn bản quân sự nhưng thực tế có gì đâu ! Bị bó buộc vào quân trường. Vào đây lại bị hăm dọa hành hạ. Thế là bất mãn tràn dâng.

Các SV không ngạc nhiên khi thấy S.V khác có những hành động bạo hành như đốt quân trang giường chiếu, biểu tình trên Quân Trường...

Khi bệnh tật đến ! SV đến phòng khám bệnh, chỉ được cho thuốc mà không cho phép nghỉ. Trở về đại đội. Lại nghe lời hăm dọa ! Sẽ cúp phép, đánh rớt những SV nào khai bệnh quá 3 lần, trong khóa. Sống trong những điều kiện về sức khỏe, vệ sinh, y tế như thế mà không xảy ra bệnh dịch cũng lạ !

Hình ảnh cái chết của 3 SV Vạn Hạnh còn đó. Ai chịu trách nhiệm về sự việc trên ? Không có ai đứng ra trả lời !

Còn tâm trạng của đa số SV khi đi thụ huấn Quân Trường ra sao ?

Xét tới trường hợp của một SV thi rớt khóa I. Đối với anh ta, năm nay, mùa hè sẽ không đến với anh !

Sau những ngày mệt mỏi vì kỳ thi khóa I. Lại cầm cúi học từ đầu. Thi xong khóa 2, chưa có kết quả, đã phải khăn gói lên đường. Vào Quân Trường, để cho cực nhọc, hành hạ thể xác.

— Bất mãn !

Lúc mãn khóa, trở về. Mệt mỏi và chán nản vẫn còn. Về là phải cặm cụi đi học. Niên khóa mới đã khai giảng từ lúc anh còn ở trong Quân Trường. Chán nản chưa ! Chỉ có học và tập chứ không thấy nghỉ ngơi, giải tỏa tinh thần.

Tình trạng điển hình trên, đối với đa số sinh viên Việt Nam. Vô số kẻ. Đa số SV hiện nay lại phải tìm kế để mưu sinh hay giúp đỡ gia đình — Một tháng vào Quân Trường là mất sở làm, là đem đôi rách đến.

Chương trình HLQSHĐ hay DB SVSQ TB, thực chất vẫn chỉ là một biện pháp kiềm hãm và tạo những khó khăn, cản trở bước đường học tập mưu sinh của Sinh Viên hiện nay.

Nhiệm kỳ hai của nền đệ II cộng hòa đã bắt đầu, những khó khăn về ngoại viện, kinh tế—sự thiếu hụt ngân sách tài khóa 72—chiến tranh đã tàn lụi... Bao nhiêu yêu tố trên đã làm cho chương trình HLQSHĐ «hết phum», không lý do để tồn tại nữa.

Chấm dứt là phải—vừa thuận lòng trời, vừa hợp lòng sinh viên.

(NGUYỄN HƯNG)

NHIẾP ẢNH

Nghệ thuật không biên giới.

Phòng triển lãm ảnh nghệ thuật quốc tế lần thứ nhất do Hội ảnh KBC tổ chức dưới sự bảo trợ của Hội Ảnh Nghệ thuật đã khai mạc lúc 18g45 tại trụ sở Alliance Française, số 22 Gia Long, Saigon dưới quyền chủ tọa của ông Tổng Trưởng Ngoại Giao Trần văn Lãm.

Kể từ ngày chế độ Ngô đình Diệm sụp đổ đến nay mới có cuộc triển lãm nhiếp ảnh quốc tế tại Saigon, với 903 tay ảnh của 44 quốc gia tham dự. Tổng số ảnh đen trắng, ảnh màu và phim màu tham dự lên đến 3000 tác phẩm. Nhìn bản liệt kê các quốc gia tham dự cuộc thi này, người ta không khỏi ngạc nhiên khi thấy tên các quốc gia thân cộng và chúa cộng như Nga Xô, Lô ma Ni, Tiệp khắc, Nam Tư v.v... Thật đúng là nghệ thuật không khuất phục trước biên cương chánh trị. Tuy nhiên về kết quả thi khối Cộng Sản không thể nào địch nổi khối Tự do về phần. Chỉ có mỗi mình nhiếp ảnh gia Vondrak Jiri của Tiệp khắc chiếm được 1 huy chương đồng trong tổng số 41 huy chương và bằng tưởng lệ, với tác phẩm «Xong rồi» một ảnh phóng sự thể thao. Nam Tư gởi đến 140 ảnh nhưng chỉ có 2 ảnh được chọn. Tiệp Khắc khá hơn, có 7 ảnh được chọn trong số 117 ảnh tham dự.

Quốc gia đứng đầu số chiếm huy chương là Huê Kỳ, mà Wellington Lee trội hơn hết. Một mình W. Lee chiếm giải APA (Hội Ảnh Nghệ Thuật) dành cho tác giả có tổng số điểm cao nhất trong cả ba phần bộ đen trắng, ảnh màu và phim màu, giải bộ ảnh màu xuất sắc, 1 huy chương bạc, 1 bằng tưởng lệ ảnh màu, 1 bằng tưởng lệ slide màu. Người kế là Rof. G. Theissen của Tây Đức, chiếm giải bộ slide xuất sắc, Bộ gồm 4 slides thì 1 chiếm huy chương bạc, 1 chiếm bằng tưởng lệ. Nhóm ảnh Bayer Leverkusen của Tây Đức chiếm giải «chia khóa vàng» của Đại Tá Đô Trưởng.

Những quốc gia hưởng ứng ở nhất là Ba Tây, Áo, Nam Tư,

Tiệp Khắc, Pháp, Hongkong và Tây Đức ở phần bộ đen trắng. Về ảnh màu thì Tây Đức dẫn đầu. Còn slides thì Áo và Mỹ. Dĩ nhiên quốc gia tổ chức lúc nào cũng có nhiều người tham dự hơn hết, và VN có Lý văn Minh, Bác sĩ Trần đại Quang, Đình văn Anh và Nguyễn văn Kính chiếm các huy chương và bằng tưởng lệ quốc tế.

Ngoài các giải quốc tế còn có giải quốc nội.

Cuộc triển lãm thu hoạch kết quả mỹ mãn. Ban tổ chức vui mừng. Ông Ngoại Trưởng Lãm hài lòng. Đại diện các Tòa Đại Sứ có danh mình trúng giải khoái chí.

Nghe nói quyền Tổng mục ảnh được gởi in ở Hong Kong. Hội Ảnh KBC chỉ trên một triệu cho cuộc thi và triển lãm này, và Hội Ảnh KBC do Trung Tá Nguyễn Ngọc Hạnh làm chủ tịch, là một chi hội của Hội Ảnh Nghệ Thuật.

Y HỌC

Thuốc lá làm da mặt thêm nhăn

Những người nghiện thuốc lá thường được nghe các chứng bệnh mình có thể mắc nhưng thư phổi, đau tim v.v... nhưng rất ít người bỏ được chứng nghiện. Dân ông đàn bà (tây phương) thân nhiên bóc gói thuốc lá mỗi khi thêm hút, dù trên bao thuốc có ghi đậm hàng chữ : «coi chừng, hút thuốc nguy hiểm cho sức khỏe của bạn».

Tiếp tục công việc khám phá những tác hại của thuốc lá, bác sĩ Harry W. Danielle ở Mỹ vừa tìm ra rằng người nghiện thuốc lá sẽ rất nhiều vết nhăn trên mặt.

Trong một năm, BS Danielle đã quan sát và ghi nhận nét mặt khoảng 1100 bệnh nhân trong tuổi từ 30 tới 70. So sánh da mặt mọi người và thói quen hút thuốc nhiều ít của họ, BS Danielle rút ra được kết luận như sau : Trong mỗi loại tuổi, những người nghiện thuốc lá đều có nhiều nếp nhăn trên mặt nhất là nếp «chân vịt» ở đuôi mắt. Họ «già» hơn người không nghiện thuốc cỡ 20 tuổi. Trong số các ông bà ở quãng 40 tuổi tới 50 tuổi, có những người đã thôi hút thuốc

nhưng vẫn có nhiều nếp nhăn vì khi trẻ họ đã hút qua nhiều. BS Danielle cũng nhận xét rằng da mặt dân nghiện thuốc thường vàng khè hay xanh xám chứ không được hồng hào, và dù có mắ cở tới đâu cũng chẳng đỏ mặt lên được.

Điều khám phá quan trọng nhất của BS Danielle là sự liên quan giữa bệnh tim, bệnh phổi và các vết nhăn trên mặt của người nghiện thuốc lá. Trong 15 người nghiện nặng, có những vết nhăn sâu và rõ ở đuôi mắt, thì có tới 7 người sau này bị ung thư phổi hay đau tim. BS Danielle nghĩ rằng, sự liên quan này giúp cho các bác sĩ kịp thời bắt bệnh nhân cũ thuốc lá, khi thấy mặt họ quá nhăn nheo, để họ đỡ mắc vào những chứng nan y trong tương lai.

Sau Cách Mạng mùa Thu chết với quan thuế biên mới thuốc lá nhập cảng vô Saigon sắp xuống giá

Có lẽ dân VN sẽ có thêm những bộ mặt «khí ăn gừng» vì hút thuốc thay cơm ?

THUỐC SÂU RĂNG VIỆT NAM NAM KÝ

Phát minh từ đời nhà Lý (V.N.) kinh nghiệm đã 800 năm ! Linh diệu phi thường !

Có bán nhiều nơi tại Hải Ngoại. Của người giống họ. Cũng được kể nghiệp. Phát triển tại các quốc gia cư trú Hải Ngoại.

— «Bí Pháp» của giống họ Nguyễn Quang gia truyền ở Bắc Việt Nam.

KIỆN TOÀN BỘ RĂNG !
CHỐNG HỌA NHỎ RĂNG ! (Coi toa rổ. K.S. 1387 — 1965).

THUỐC HAY GIÁ RẺ : Phụng sự quê hương V.N. Phục hưng kinh tế Xứ sở — Phục vụ đồng bào Quốc Nội.

PHÁT HÀNH TẠI NỘI QUỐC :
Cao 50đ. Nước 55đ sắp lên. Đông Nam Á. Cao : 500đ — Ngoài ĐNA : — giá còn lên tùy đường Hàng Không Quốc Ngoại. NAM KÝ 1083A Đại lộ Hậu Giang và 270 Rạch Cát. (cây xăng Shell Ngã Năm — Mũi Tàu Phú Lâm Cholon). (Cua Hậu Giang — Rạch Cát)

CÁNH HOA CHÙM GỎI

Nguyên tác
« THỔ TY HOA »
của QUỲNH DAO

bản Việt văn
LIÊU QUỐC NHĨ



(TIẾP THEO)

«Hãy báo cho Ưc My biết, tôi đã lên tàu ra khơi, sống đời tự lập. Ở nước ngoài cái gì cũng đẹp cũng hay, nhưng lại thiếu tình thân gần gũi như ở quê nhà, thiếu cả những sự cãi vã lẫn cầm khiến tôi buồn hết sức. Nơi nào cũng tập nập nhưng quá chật hẹp, cũng không có, thành ra thấy nhớ chiếc sân ciment cũ và chiếc vườn bông rộng ở nhà ghê đi.

Không biết năm nào ngày nào mới trở về được nhà, có lẽ lúc ấy, Ưc My đang tập tành cho chú Trung Đan con hay cô Ưc My nhỏ trượt băng rồi không chừng. Có dạy thì dạy cho hay nhé! Chứ đừng để giống như mẹ chúng đề té cho gãy chân đi... Buổi sáng tuần trước, tự tập chiến trượng ăn, không ngờ nhúng cả ngón tay vào mỡ chiên luôn, nhưng nhờ nghĩ rằng thịt người ăn không ngon bằng thịt trứng, nên rút cuộc chỉ ăn hết trứng chớ không có ăn luôn thịt người...

...Tôi vừa làm quen được thêm mấy cô gái, cô nào cũng đẹp cả. Một cô tóc hoe, hai cô tóc vàng, bốn cô tóc đen. Kết luận: chỉ có tóc đen là dễ thương nhất là nếu người ấy là người Trung Quốc.

Gần đây, người bạn gái thân nhất của tôi là một cô gái Mỹ, chúng tôi rất hợp ý nhau, tôi thường dẫn nàng về phòng tôi ở công ốc chơi, có một hôm mưa gió lớn quá, nàng đành phải ngủ lại, chúng tôi

đã hưởng một đêm tuyệt vời. Nhưng xin lưu ý quý vị, là nàng năm nay vừa đúng Bốn tuổi ba tháng tròn.

Khởi Khởi bây giờ ra sao? Nếu nó còn chưa chịu giao thiệp với bạn trai, chắc có lẽ tôi sẽ phải dẫn chồng về cho nó quá.

Còn cha? Tôi mong rằng ông vẫn là hết như xưa, rất tiếc là việc ra đi của tôi đã làm cho ông mất đi một đối tượng để la hét!

Cho hỏi thăm luôn Gia Gia và cả lũ thú nuôi của Ưc My nữa nhé.»

Tôi và Khởi Khởi nghe xong đều bật cười. Trung Đan gấp thư lại, chàng nói:

— Chỉ cần đọc thư là biết được người ta ra sao. Lúc nào cũng vậy không thấy thay đổi gì hết.

Tôi nói:

— Nhưng anh ấy đã biết sống tự lập.

— Ai tự lập?

Một tiếng hỏi. Tôi ngàng đầu nhìn lên, thì ra là giáo sư La Nghị, mái tóc bông với hàm râu rồi, đôi mắt thần thờ buồn bã, chỉ nửa năm trôi qua mà đáng ông như đã già đi hơn mười tuổi. Đôi tay chấp ra sau, càng tạo cho ông vẻ cô độc.

Trung Đan đáp:

—Thưa thơ của Hạo Hạo, giáo sư có muốn xem không?

Ông lắc đầu, đôi mắt khẽ chớp, giọng hơi xáo động:

— Thôi được rồi. Nhưng nó có khỏe không, có gặp tai nạn nào không?

— Dạ anh khỏe lắm, anh có hỏi thăm giáo sư nữa.

Đôi mắt ông Nghị chớp nhanh:

— Có thật vậy không?

— Thật, anh ấy bảo anh mong rằng giáo sư sẽ sớm phục hồi bản tính la hét như xưa.

—Ồ...

Hàm râu trên gương mặt ông hơi rung động, giáo sư Nghị cúi đầu xuống, khoen mắt ông rung rung lệ, ông nhìn tôi nói:

—Ưc My, tôi đã xem điểm giùm cho em.

—Ồ thế à... Tôi kêu lên tim đập mạnh. Có lẽ yếu lắm phải không giáo sư? chắc năm nay không hy vọng rồi....

Giáo sư Nghị chậm rãi nói, hình như ông đang hết sức cố gắng để ngăn chặn sự sung sướng của chính mình:

— Em được ba trăm sáu mươi tám điểm, không có hy vọng đậu hạng nhất, nhưng có lẽ đậu khoảng hạng ba hay hạng tư.

—Ồ...Tôi sung sướng nhảy nhót lên hết to quên hết tất cả đề dặt tôi chồm người về phía trước ôm chồm lấy giáo sư Nghị, mặt tôi chạm vào hàm râu rậm, ngẩng ra xa một chút tôi nói:

— Đến khi nào người mới cạo hết quách hàm râu đáng ghét này đi hử giáo...Cha.

Tiếng cha vừa thoát khỏi miệng, bao nhiêu những bản khoản thắc mắc trong lòng tôi bỗng tan biến cả. Giáo Sư Nghị — không phải... Cha tôi đang đắm chìm nhìn tôi, hàm râu ông như rung rinh từng cơn, mắt ông như mờ lẹ, miệng ông lẩm bẩm điều chi không rõ, một lúc lâu, một lúc thật lâu, chúng tôi đứng đó không nói gì cả, nhưng tim tôi như tràn đầy một thứ tình thương nào đó, mắt đầy lệ nhưng vẫn không nói được. Sau cùng, tôi nói:

— Thưa cha con đã biết rồi.

— Biết gì?

— Biết cha, mẹ và Thổ Ty Hoa. Cha là Nữ Oa thảo, mẹ là cây tòng, còn bà ấy là Thổ Ty Hoa, mẹ thật vĩ đại, thật to tát, nhưng cha và bà ấy cũng không có lỗi lầm gì cả.

Giáo Sư Nghị mỉm nụ cười đau thương, ông đưa bàn tay lên vuốt lấy mái tóc tôi nói:

— Con quả là đứa con gái hiền hậu.

Tôi cũng mỉm nụ cười đầy nước mắt.

Từ xa, tiếng hát của Gia Gia như vang vọng theo gió:

Chẳng phải là hoa, chẳng phải sương

Nửa khuya em đến, sáng em về

Đến như giấc mộng xuân không đợi

Đi tựa mây trời không định nơi.

«Ồ! Đến như giấc mộng xuân không đợi, đi tựa mây trời không định nơi? Ý muốn nói gì đây? Một mối tình? Một cuộc đời? Giống như câu chuyện xảy ra giữa cha (giáo sư Nghị), mẹ và Nhã Trúc chăng? Đó cũng là một giấc mộng đêm xuân, một đám mây trời trôi buổi sáng?

Dầu sao đi nữa, chuyện cũng đã qua rồi. Mặc cho hàng ngàn hàng trăm câu chuyện khác có thể xảy ra trong thế gian này, nhưng dù muốn dù không, nó cũng chỉ như là những giấc mộng ngày xuân, hay những đám mây trời buổi sáng rồi cũng sẽ trôi đi mất.

HẾT

VIẾT CHO NGÀY GIẢI NGŨ

tại KBC 3317

— con đường nào đi qua
tối đen màu vực thẳm
bóng người nào đi qua
lang thang đầu ngất ngưỡng
hoa trắng rụng ngang trời
máu tươi tràn thung lũng
chim động cánh cây khô
bước chân còn đứng vững
con đường nào đi qua
u mê bầy thú dữ
trời tắt nắng kéo mây
quay cuồng cơn luân vũ
ngọn gió lồng hương cau
máu tím người đỏ chảy
sợ nổi cô đơn mình
cánh chim chiều buồn bã
căn hầm nào đi qua
âm mưu cũng nổi chết
tiếng nổ nào bơ vơ
quên cuộc đời quên hết
hoa nở trên cây
lá xanh nằm chết cồng
nụ vô tình xót xa
mây bay về đồng trống
căn nhà nào đi qua
anh em mình nhận chứng
cánh cửa nào mở ra
anh em mình tự đồng
con đường nào đi qua
anh em mình lo lắng
trời kéo mây tắt nắng
chỉ còn ta còn ta

NGUYỄN-THẢO-NGUYỄN

—Ninh Hòa—



cho ta bế con em chút nữa
nhường mắt ngả đầu như một người cha
rồi nó tiều áo ta em giặt
ngắm bọt xà bông hơn cả ngọc ngà

NGUYỄN PHẢI CHI
21 - 12 - 1971

Không tưởng

cho ta giữ mấy lời em nói
dù cửa giấy say của phút bốc đồng
ta vẫn nghĩ chính niềm em ước
đề buổi tình chiều khỏi đồ xuống sông
cho ta giữ thuốc tàn em hút
dù hút đề chơi đề giả bộ buồn
ta vẫn nghĩ lòng em đang rối
bởi tình mình suốt kiếp chẳng tròn vuông
cho ta phút quên mình có vợ
đề được ghen hờn trách móc vu vơ
tất má em bởi cái cười trêu tức
rồi cúi đầu hối lỗi hàng giờ
cho ta giấc ngủ yên đêm tối
tựa như em một người vợ ngoan hiền
quạt giùm ta khi trời nóng lạnh
sáng ngời môi nồng ta ngỡ thần tiên

Kỷ niệm

rời cây cầu gãy ngơ ngàng
bến hoang liêu đó có còn chẳng em ?
đường xưa kia đã quên tên
giờ thân vàng vố về miền trần gian

Thời sự

tin từ chiến trận hoang tàn
anh em bè bạn kinh hoàng xôn xao
người như lớp lớp sóng gào
tình nào tan tác đời nào cũng quên
giờ cơn mộng lớn chưa yêu
người đưa tin đã về miền xa xưa

BÙ DUY THUYẾT

Sau mùa bão tan

hồn nhiên bầy hoa cỏ
thưa cùng cây bão trời
tôi đi tìm nhân loại
giữa mùa trắng tuyết xô

trời gặp chiều tuyết vọng
tôi gặp niềm hân hoan
chỉ còn lại hình bóng
trong đời những bước chân

buồn như vùng lau lách
đau xương mùa bão tan
bước giữa trời gay gắt
anh em năm mê man

cần vợ nhiều hạt lộc
muốn ứa trong cõi lòng

bước về thời niên thiếu
ái ngại lòng không yên

che ngon cỏ nằm ruộng
che mái nhà cha con
che tàn hoa đuối ngon
che tình anh tình em

trong con tim vô vọng
hơi thở người quạnh hiu
trăm năm còn dấy dựa
giữa áo quần sách đèn

bước chân em đã mòn
tôi dẫm lên lối cũ
ngành cánh chim khôn cùng
triệu đắng đêm rét mướt

nhiều anh em đã bước
mưa những rừng cây xanh
mưa rớt bầy chim núi
mây bay chiều trên chân

trông chừng cây đã muện
nở những mùa hoa ngời
hoa khoe gió khoe nắng
trời che người che tôi

TRẦN QUANG THIẾU
tháng 11-1971



Đỡ Buồn tinh hoa

GIA NÔ LUẬN

□
TẠ KÝ

Nghe đến hai chữ «gia-nô», nhiều người giật mình hoặc khó chịu. Xin thưa rằng kẻ viết bài này là người rất đứng đắn, suốt đời chẳng bao giờ xô xiên ai. Nay nhân gần hết năm, tiền xài Tết không có, định viết bài này đề bênh vực cho ai bị gán ghép là gia nô; và ai đó, nếu có đoái hoài, xin gửi cho ít tiền xài đỡ!

Xét về xuất xứ thì từ ngữ «gia nô» mới được đặt ra cách đây chừng ba, bốn tháng; sau khi có Hạ Viện nhiệm kỳ hai. Gia có nghĩa là nhà, như gia tộc, gia nhân, gia súc...Nô có nghĩa là mất tự do, phải tận tâm, tận lực phục vụ cho kẻ khác, bất kể chết sống, bất kể liêm sỉ. Nói nôm na, gia nô là đầy tớ của một nhà hoặc một dòng họ. Trên thực tế, không có gia nô. Chế độ nô lệ thời Trung cổ đã chấm dứt từ khuya. Một nhà hay một họ không có quyền mua người về rồi muốn bắt làm gì thì làm. nếu chế độ ấy mà tồn tại đến ngày nay, thì chẳng hóa ra con người vẫn còn man rợ?

Cứ cho là chữ «gia nô» được dùng ở nghĩa rộng. Vậy có nghĩa là kẻ tận tâm phục vụ; mà sự tận tâm có gì là xấu? Nếu kẻ phục vụ người khác bán rẻ lương tâm, danh dự để được bạc vàng thì tại sao không gọi họ là «kim nô», «ngân nô» hoặc «kim ngân nô»? Cũng như một người mù quảng phục vụ cho Cộng Sản thì ta gọi «Cộng nô», phục vụ cho nhà sư thì gọi là «sư nô», phục vụ cho linh mục thì ta gọi «cha nô»!

Người đặt chữ «gia nô» lại hèn nhát vì không dám công kích thẳng. Nếu muốn chỉ một bọn người phục vụ cho ông X, tại sao không gọi là «X nô»? Và lại, thực sự ra, gia nô cũng chẳng có gì là xấu. Một người chồng sợ vợ (thứ này có nhiều lắm) tạm gọi là «thê nô». Anh chồng làm nô lệ cho vợ được nhiều cái lợi:

— Trước nhất, anh làm bao nhiêu tiền cũng đem về dâng cho bà x: Gia đình nhờ vậy mà sung túc, chả mấy chốc tạo được xe hơi, nhà lầu để lấy lệ với kẻ khác.

— Hai nữa, anh chồng ngoan ngoãn, gọi dạ bảo vâng, khiến cho gia đình êm ấm, chén bát khỏi hề đổ tổn tiền mua sắm.

— Thê nô chủ nghĩa còn liên quan đến sinh lý chủ trương. Chị vợ được săn sóc kỹ, càng ngày càng mập ra, lù lù một đồng thịt. Anh chồng phải làm con «châu chấu đá voi» như hình ảnh sống động trong hai câu thơ sau:

«Hai chân tanh tách làm luôn mãi,
Đồng thịt lù lù cứ thế thôi».

Ngày xưa, vua chúa nào cũng có gia nô. Một người dựng nên nghiệp bá ở thời Chiến quốc là Tề hoàn Công mà cũng nuôi đủ loại gia nô trong nhà. Thụ Điều, Dịch Nha là thứ gia nô chuyên đâm bốp cho vua, chuyên phục vụ khoái cảm của vua. Quân Trọng, xét cho cùng, cũng là thứ gia nô. Điều cách biệt giữa gia nô với nhac là kiến thức và tương tri.

Tề hoàn Công ăn hoài cao lương mỹ vị đâm ra ngán. Ngái muốn có món gì lạ để ăn cho khoái khẩu. Ấy thế là có tên Dịch Nha sẵn sàng về nhà bắt con của mình làm thị cho vua xoi! Ăn xong, Tề hoàn Công hỏi:

— Thịt gì mà ngon thế?

Và sau khi biết đó là thịt người, vua hỏi Dịch Nha lấy ở đâu. Tên gia nô tâu:

— Đưa con trai đầu lòng của tôi mới lên ba tuổi. Tôi thiết tưởng đã trung với vua thì còn kể gì đạo nhà, nên làm thịt con đem dâng cho Chúa công an.

Trình độ gia nô của Dịch Nha còn cao hơn bọn thời nào đem vợ hoặc con gái dâng cho xép xài!

Về phần Quân Trọng thì lập trăm phương nghìn kế để được về phục vụ Tề hoàn Công. Quân trọng cũng biết nói những câu làm đẹp ý chủ mình. Tề hoàn Công hỏi Quân Trọng:

— Ta bình sanh có tính ưa săn bắn, lại thích gái đẹp, chẳng hay điều ấy có hại gì cho nghiệp ba chàng?

Quân Trọng đáp:

— Đã rõ được nhược điểm của mình tất không ngại.

Nói thế chẳng khác nào xui vua hãy cứ đi săn, đi câu, đi đánh bạc, chơi gái. Vậy mà nhờ câu ấy, Quân Trọng được tin cần hơn, được giao phó việc nước, đề tạo nước Tề thành ra quốc gia mạnh nhất thời ấy. Có điều là Quân Trọng không làm thứ gia nô dốt vua đi chơi gái, hoặc không làm chó săn đuổi thú cho vua săn. Quân Trọng chuyên trị nước, vua Tề chuyên đi chơi, nước Tề vẫn giàu mạnh nhờ vua Tề hết lòng tin dùng Quân Trọng, gạt bỏ những lời gièm pha của bọn Thụ điều, Dịch Nha.

Thời nay, thứ gia nô hiền đức, đa tài như Quân Trọng thì ít, hầu như không có, mà thứ gia nô bần như Thụ Điều, Dịch Nha thì lại quá nhiều! Mà nói cho cùng, tìm đâu cho thấy một Tề hoàn Công tâu thơ?

THƯ ĐỖ BUỒN

ĐỌC THU phụ trách

Nhà thơ đờ buồn

Kính bác Chu Tử

Biết bác từ lâu, hồi còn báo «Sống» và báo «Thân Dân». Cháu là 1 trong những người đầu tiên đăng «Tim bạn đờ buồn» ở «Thân Dân» hồi khoảng tháng 8 năm 64 lận đó. Nhất là dạo đó là thời kỳ nam nữ thanh niên ghiền những tác phẩm của bác mạnh hơn phong trào ghiền ma túy bây giờ đó (nhưng không phải kiểu ghiền nguy hại như ma túy đầu bác nhé). Bây giờ được đọc báo Đời và Sống Thân do bác chủ trương, cháu thích ghê.

Bác ơi, nghe bác định lập đảng hay giáo phái «Đờ buồn» cháu khoái quá. Cháu đợi cuộc trưng cầu dân ý xong để dứt khoát về đảng, giáo phái hay môn phái. Cháu nghĩ và đề nghị nếu có thể bác nên lấy danh hiệu «Hội bạn đờ buồn» nghe có vẻ nhẹ hơn và có vẻ thân mật hơn nữa. Những người buồn tìm đến «hội bạn đờ buồn» như một nơi để xoa dịu tâm hồn hơn là đảng, có vẻ nặng nề nhuộm màu sắc chính trị, giáo phái thì nó sao sao ấy vì có bao giờ có đạo bứt xạch, Hippy, cơ bực loạn xà ngầu vậy bao giờ, mà môn phái thì có vẻ đâm đá múa mấy chân tay quá. Chữ «Hội bạn đờ buồn» hay gọi tắt «Hội đờ buồn» là một hội quy tụ đủ thành phần xấu tốt để làm môi trường đưa những tâm hồn buồn chán đến với nhau hầu tìm hiểu, cảm thông và xoa dịu, buồn đau của nhau hơn. Chữ Hội còn có vẻ đứng đắn hơn nữa. (Không hẳn đảng, môn phái, giáo phái là không đứng đắn). Những đề nghị thô thiển của cháu như vậy đó để góp ý vào Hội Đảng, giáo phái, môn phái đờ buồn đang trên đà thành hình. Và khi đã thành hình rồi xin bác ghi tên cháu làm hội viên đó. Cháu sẽ cố gắng ở tỉnh Phan rang, này để có thể thành lập «Chi hội» (một tên gọi của cháu) Phanrang chẳng hạn.

Và cháu buồn lắm. Buồn vì những người thân gác ngả lúc tuổi còn quá trẻ, buồn vì cuộc chiến gây tang tóc cho gia đình phải lánh nạn bỏ nhà cửa ruộng vườn tha phương cầu thực. Với tất cả khổ đau ưu tư vì cuộc chiến phi nhân đảng dai này. Cháu viết 3 bài thơ và gửi kèm theo đây. Nếu không đến nổi tệ. Kính mong được bác nâng đỡ khích lệ bằng cách sửa những chỗ khiếm khuyết để cho đăng vào «Trang Thơ Đờ Buồn» ở báo Đời may ra đờ buồn đi, Cháu nhận thấy chiến tranh này bi thảm đến cùng cực. Điều mà ai cũng thấm thía cảm nhận như thế. Nói lên được niềm đau như thế, nỗi buồn chán của mình qua những vần thơ thiết tưởng cũng giúp mình Đờ Buồn phần nào và Thơ được đăng ở «Trang Thơ Đờ Buồn» thì chắc chắn sẽ đờ buồn ít lắm cũng 50/1 rồi. Vậy chắc bác cũng không muốn cháu buồn đảng dai phải không thưa bác?

Cháu viết cũng khá dài rồi. Cháu muốn viết nhiều nhưng chắc bác bận quá nhiều công việc, nhất là lo về vụ «Đờ buồn» nên cháu xin tạm ngưng ở đây.

Kính chúc bác và quý quyến luôn Khang an trường thọ và các bác, các anh chị trong tòa soạn vui mạnh để vững tiến trên đà ngôn luận và dưỡng nuôi bao «Đời» và «Sống Thân» sống lâu, sống mạnh, sống hùng.

Cháu ngưng và rất mong tin bác trên báo Đời. Bác trả lời cho cháu với bác nhé. Cháu chỉ đợi báo Đời thôi vì «Sống Thân» cháu ở xa phố nên không được đọc thường xuyên. (Một thiệt thòi cho cháu đó) xin bác đừng trả lời và đừng đăng ở nhật báo Sống Thân.

Kính thư

Cháu

LÊ HỮU MINH TOÀN

—ĐT đã chuyển mấy bài thơ của bạn cho Trang Thơ của báo

Đời theo đúng đề nghị của Bạn. Còn về danh xưng, các đạo hữu đã dứt khoát đặt tên là «Đạo Đờ Buồn». Bạn có thể xúc tiến lập một tinh đạo Đờ Buồn tại Phan Rang. Thân.

Thư của một đạo hữu Kiến Hòa

Kính thưa Tạ Ký.

Tôi là độc giả của báo Sống Thân lần tuần báo Đời mấy lúc gần đây trên báo ST cũng như TB Đời có võ cho một thuyết mới sắp xuất hiện trên chốn giang hồ một ngày gần đây đó là Nhóm Đạo Đờ Buồn. Tôi suy đi gẫm lại mình cũng đang buồn vậy chi bằng hãy gia nhập vào nhóm Đờ buồn để nói chuyện cho đờ buồn có hay hơn không, nhưng lại sợ rằng mình viết không ra chuyện đờ buồn mới ngật chó.

Đời có nhiều chuyện lắm cảm và lúc này là lúc tiền cách mạng của nhóm Hà Thúc Nhơn mà tôi ngồi không thì chả giúp gì cho nhóm cả, lúc này là lúc nhân dân nghèo đói đang thất lưng buộc bụng bởi cái gọi là cách mạng kinh tế đã được ông Tổng Ngạc giải thích.

Tất cả những sự kiện trên đưa tôi mạnh dạn bước vào nhóm Đạo Đờ Buồn, để nói và viết những mẩu chuyện đờ buồn cho độc giả đờ buồn vậy.

ĐỖ VĂN NHƠN

— Bạn đã chính thức nhập Đạo Đờ Buồn. ĐT mạn phép lược bỏ một đoạn bạn kể những chuyện buồn tênh mà không cười nổi như cách mạng mùa thu chết, tương lai huê bình v.v... e các đạo hữu khác đọc sẽ buồn thêm chăng?

Động Đờ Buồn

Thân gửi đảng trưởng lâm thời đờ buồn,
Đảng, Đạo, Giáo, Hội, Môn, Phái hay Động Đờ Buồn?

Đề đúng với «triết thuyết đờ buồn» của họ Chu đề ra, chuyên viên đờ buồn này thiết tưởng rằng, trong chúng ta đều là mỗi một «thằng» và «con». Trong hai phái, phái nào cũng buồn, tuột luật hết cả. Chúng ta có có quyền đưa ra và đóng góp cho «đờ buồn» một cái thật hay ho, thật hấp dẫn, thật đờ buồn, để khỏi mắc phải tồn tại nào, rồi chết mất đi uống cái thời buổi đang lên hương vọt nấc này.

Trong mấy tựa đề «đờ buồn» có : họ Chu tựa là «Đảng», họ Tôn đổi «đảng» Chu ra là «Giáo hội», họ Tạ phá hoa ra Đạo, lại nữa họ Trần nào đó lại tựa «môn phái đờ buồn»

Theo chuyên viên đờ buồn này thì «Đảng» «Đạo» «Giáo hội» hay «Môn phái» mỗi cái đều có một ý nghĩa riêng, đem phân tích ra thấy cũng đờ buồn kinh thiệt. Nhưng chuyên viên đờ buồn này còn mang lấy 1 chứng bệnh bất tử, hưng xot

ra ngoài mất mấy cái tên «Đảng» «Đạo» «Giáo hội» «Môn phái» thành là «Đảng» «Đạo» «Đờ Buồn». Chuyên viên đờ buồn thấy «Đảng» hơi sặc mùi chính trị, mà lại thổi om thổi om như cái khe nước chảy lâu ngày đểch có ai chịu làm vệ sinh. Nhất là thời kỳ này chính trị thổi không chịu nổi, đến «Đạo» lại mang trong giáo điều không lung lạc ra được cái đờ buồn như cái của quý mắc phải cái của trời cho, xứng xịch, ngúc ngoét ở trong ấy đến xiêu mới lộ đầu ra thì còn đâu là đờ buồn, hồi anh chị em ta. Lại đến giáo hội thì chẳng khác chi trên - Lại càng môn phái thì thấy nó có cái gì cao siêu quá, môn phái hiểu theo trường phái không khác mấy, mà cao siêu thì mất về «Đờ buồn». Đờ buồn là cái gì tạp nham. ô-ú, xù xít, lỏng nhộng như bịch tuộc giữa thanh thiên bạch nhật—Đờ buồn theo chuyên viên đờ buồn thì anh em ta có quyền ăn, uống, nói, la, đi, đá, đu đưng, cỡi, tuột, thon, bóp, nén, mút, hít xọc, xách, vãn vãn và v.v... Nói tóm lại là ta làm bất cứ một cái gì cho anh chị em ta đờ buồn mới thôi.

Vì là vậy chuyên viên đờ buồn có ý kiến đổi ra thành «Động đờ buồn» có tính cách bình dân tính với dân ta hơn, để bề các khách hàng chơi nhập động, vì nó có tính cách phổ thông hơn. Nói thật ở đây : Từ Nam chí Bắc từ bỏ lão đến con choét ai lại không biết đến «động» còn hơn là đến Đạo, Đảng, Giáo hội, môn phái.

Tự nhận là chuyên viên đờ buồn đề nhập động, kẻ này xin có đề nghị trên đề góp phần giải tỏa cái bí ức của giới anh, chị em ta và toàn thể đề nói rộng ra ngoài những vấn đề bí ức khác của đại chúng.

QUẦN SĨ NGUYỄN.T.CỦ

T.B Yêu cầu lâm thời đảng đờ buồn cho đảng là thư đờ buồn này đề trưng cầu mà lấy xăm - Hầu hợp thức hơn mau lẹ cho cái nhan đề đờ buồn.

QUẦN SĨ KÍNH CHÀO

— Kề ra, nếu có diệt cho hết nỗi buồn thì cũng nên đặt tên là Động, Đề nhất động vô sầu mà cũng vô ưu. Tiếc thay, triết thuyết cũng lắm chỉ giúp các đạo hữu đờ buồn, kêu là động nghe sao ớn. Thân.

Hóa trang cái ấy

Một chàng thanh niên bước vào tiệm bán đồ hóa trang, nói với người chủ tiệm :

— Tôi sắp đi dự một dạ hội hóa trang, xin ông chỉ cho cách cải trang vờ a giản dị lại vừa ít tốn kém nhất.

— Chỉ cần một lá nho mà thôi, ông có thể đóng vai ông lỗ của loài người. Vị chủ tiệm trả lời.

Người thanh niên thuận theo ý kiến này. Năm phút sau, chàng ta ở phòng thay đồ ra và hỏi :

— Ông có cái lá nho nào lớn hơn không?

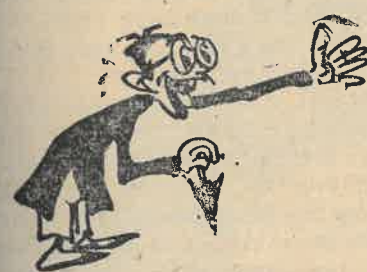
— Dạ có, nhiều cỡ lắm thưa ông.

Thay đổi mãi cho tới cái lá nho cỡ lớn nhất mà cũng không vừa, vị chủ tiệm liền nói với khách :

— Thưa ông, tôi xin đề nghị là ông cải trang thành người bán xăng với chiếc vòi vắt lên vai ?!

Con nhà tông

Một nàng ăn cắp và một chàng ăn trộm gặp nhau rồi lấy nhau. Ít lâu sau họ đẻ con. Khi ở phòng sanh 'a, đứa trẻ có một đặc điểm là bàn tay phải nắm chặt lại, không ai mở được ra. Mãi đến hôm được đem về nhà, đứa trẻ mới chịu mở tay ra và lúc đó, cha mẹ nó mới khám phá ra được là cu cậu đã thôi cái nhản của cô mẹ ngay từ khi mới lọt lòng mẹ



cười
đờ
buồn
TH. QUANG
sưu tầm

Con của bò và heo là gì?

Một bà ngoại hỏi đứa cháu đang khóc :

— Đứa nào làm cháu bà khóc vậy?

— Dạ thưa bà, bố mẹ cháu.

— Ừa, sao vậy?

— Dạ, tại bố mẹ cháu cứ cãi nhau hoài.

— Ô, như thế có gì là quan trọng đâu.

— Quan trọng lắm chứ! Bố cháu mắng mẹ cháu là ngu như bò, mẹ cháu chê bố cháu là dốt như heo, vậy như thế cháu là giống gì ?!

TIẾNG NÓI CHÁNH THỨC CỦA TAM CA ĐÔNG PHƯƠNG VỀ GIẢI THƯỞNG DÂN CA QUỐC TẾ

LTS. Trong một số báo trước đây (Đời 113) chúng tôi có đăng bài của ban Tam Ca Đông Phương chắt vắn Nha Vô Tuyến Truyền Thanh về việc sử dụng các bài ca của ban Tam Ca ĐP trong một cuộc thi tại Đài Bắc mà không xin phép trước. Sau đó Nha VTTT đã phổ biến một bài minh xác trong đó vị đại diện đài PT Saigon đã bác bỏ lập luận của ban Tam Ca Đông Phương (Đời 114).

Để trả lời bài minh xác của Nha VTTT vị đại diện ban Tam Ca Đông Phương đã chánh thức lên tiếng trong một bức thư gửi đến cho chúng tôi tuần qua. Sau đây là nguyên văn bức thư.

Trước hết, anh chị em «Nhóm ĐÔNG PHƯƠNG» muốn được nói rõ là đối với các vị chỉ huy ngành Truyền Thanh, anh chị em chúng tôi từ lâu rất mến mộ nếu không nói rằng chúng tôi đã được ông Giám Đốc và anh THÁI THỦY coi như chỗ thân tình; riêng đối với nhạc sĩ LÊ DINH, chúng tôi tuyệt nhiên không chút gì ác cảm. Cho nên, những điều nêu ra sau đây cốt chỉ làm sáng tỏ vấn đề mà mọi người muốn biết rõ.

Chúng tôi cũng xin cảm ơn quý báo về tình thân ái hùng hậu chuyện bất bình... nên đã đưa vấn đề «BAN ĐÔNG PHƯƠNG bị cướp công...» ra trước công luận. Những dư luận thắc mắc và phiền trách nhạc sĩ LÊ DINH (Đài Phát Thanh Saigon) đã sử dụng công trình tìm óc của nghệ sĩ (NHÓM ĐÔNG PHƯƠNG và nhiều vị khác) mà không có đến 1 lời cho các đương sự hay, nay đã có được câu trả lời qua bài «MINH XÁC» của nhạc sĩ LÊ DINH trên nhiều báo. Đồng thời qua bài này, chúng ta cũng biết được nhiều điều đáng tiếc. Chẳng hạn:

1/- Bài «MINH XÁC» tiết lộ là chương trình dự thi Dân ca quốc tế đã có sự đóng góp của nhiều ban cổ nhạc như: Hương Bình, Hương Thu, Cung Thương, Mai Lĩnh, Cửu Long, Ban hợp ca Đài TN TD, TAM CA ĐÔNG PHƯƠNG và Giáo sư HÙNG LÂN (về tài liệu sưu khảo). Cho đến tận bây giờ, các người trong các Ban nói trên mới BẮT NGỜ được biết mình có góp phần đem vinh dự về cho VIỆT NAM (hay cho Nha VTTT, hay Đài PT Saigon, hay nhạc sĩ LÊ DINH cũng vậy).

2/- Nhạc sĩ LÊ DINH «minh xác» có sử dụng bài của ĐÔNG PHƯƠNG trình bày ở nơi khác ngoài chương trình Truyền Hình mà Tam ca ĐÔNG PHƯƠNG đã thầu bằng cho nhạc sĩ. Việc lấy 1 bài hay 3 bài không phải là điểm quan trọng. Vấn đề là có lấy hay KHÔNG? Và câu trả lời là CÓ.

Nhạc sĩ LÊ DINH cho rằng vì làm một việc có ích chung là «đề cao giá trị tinh thần xứ sở» nên nhạc sĩ có thể tự do sử dụng những phương tiện... của người khác. Chúng ta phải nghĩ sao về quan niệm này? Một thí dụ: Nhạc sĩ LÊ DINH cần 10 triệu đồng để làm 1 việc gì đó cho quốc gia (!) Đây là 1 việc có tánh cách chung. Thế rồi nhạc sĩ tự cho quyền móc túi... Ban Đông Phương lấy 2 triệu: Vào Đài TNTD lấy 3 triệu: móc bóp giáo sư Hùng Lân lấy 1 triệu và lấy của các Ban khác 4 triệu nữa cho đủ số cần dùng. Và thế là xong, chẳng cần nói gì với các đương sự cả.

Hành động như thế dường như là cũng không phải? Nhạc sĩ LÊ DINH có đồng ý không?

3/- Nhạc sĩ LÊ DINH nhìn nhận «đầu mối sự ngộ nhận» của Ban ĐÔNG PHƯƠNG là do bản tin mà theo Đài PT Saigon đã loan đi không đầy đủ (vì chiều theo bản tin của Tòa ĐS VN tại Đài Bắc): thay vì có 4 bài dân ca dự thi lại loan có 3 bài, và 3 bài này lại đúng là 3 bài mà Ban ĐÔNG PHƯƠNG đã thầu bằng cho nhạc sĩ LÊ DINH dùng cho chương trình Truyền Hình.

3/- Dường như nhạc sĩ LÊ DINH «hận» chúng tôi, nên trong bài MINH XÁC có nói «nhẹ» chúng tôi vài câu. Nào là «...ông bầu ĐÔNG PHƯƠNG muốn (tự) quảng cáo cho mọi người biết đến mình nhiều hơn... Thưa nhạc sĩ, từ trước đến giờ, tôi có nói niếc câu gì đâu mà báo lại tự quảng cáo». Nhạc sĩ CÓ lấy bài của ĐÔNG PHƯƠNG, của Đài TNTD của gs HÙNG LÂN v.v đem dự thi rồi đoạt giải mà không nói cho ai biết cả. Cái KHÔNG NÓI của tôi KHÔNG quảng cáo cho tôi, còn cái KHÔNG NÓI của nhạc sĩ lại quảng cáo «lãng xê» nhạc sĩ quá nhiều. Có phải thế không? Nhưng xét cho cùng, nếu mình có làm được việc hữu ích mà có muốn được mọi người biết và tôn trọng, đây cũng là tìm được 1 phần thưởng tinh thần thúc đẩy mình tiếp tục con đường tốt đang theo. Ngược lại, nếu ai cố ý làm việc kềm mình bịch, ém công lao của kẻ khác để mình được nhiều công hơn thì việc ấy mới thật là không nên quảng cáo cho mọi người biết, thưa nhạc sĩ?

Nhạc sĩ lại bảo: «... Trên đã thành công... nên ban Tam Ca ĐÔNG PHƯƠNG... dễ ngộ nhận là bất cứ cái gì hay của dân ca đều là của mình...» Thưa nhạc sĩ, đường lối của Nhóm ĐÔNG PHƯƠNG là hiện đại hóa để phổ biến cái hay cái đẹp của dân ca, dân nhạc hầu giúp ta tìm lại lòng tự tin, tự hào dân tộc, giúp ta hiểu rõ và mến phục người xưa và «yêu thích» dân ca hơn... chứ thật sự NHÓM ĐÔNG PHƯƠNG cũng không có ý muốn làm việc cho dân ca để mọi người «yêu thích...» nhạc sĩ LÊ DINH hơn. Dạ có thể thôi. Không ngộ nhận gì cả.

Một lời nói đi đã có một lời đáp lại. Vấn đề nay được sáng tỏ có thể chấm dứt nơi đây.

Một lần nữa, NHÓM ĐÔNG PHƯƠNG xin cảm tạ Quý báo đã ưu ái dành cho chúng tôi những cột báo giá trị để trình bày vấn đề trước công luận.

Kính,
Thay mặt TAM CA ĐÔNG PHƯƠNG
NGUYỄN CAO HOÀNG



KỸ THUẬT TRÌNH DIỄN CỦA CÁC CA SĨ



Ban hợp ca Thăng Long

1

Hiện nhiên hát hay là một nghệ thuật. Không phải một người hiểu nhạc lý trình bày một nhạc bản theo đúng trầm bổng của nốt nhạc là có thể lôi cuốn được người nghe. Nếu giản dị như vậy, chắc chắn là không có trường hợp ca sĩ này nổi tiếng hơn ca sĩ khác và cũng không có trường hợp người ta mê tiếng hát Thái Thanh, Lê Thu, Duy Trác, Sĩ Phức, Hồng Vân v.v... nếu các nghệ sĩ này không có những nét độc đáo cho riêng mình.

Nói khác đi, để có thể quyến rũ được người nghe, người trình diễn phải tự tạo lấy một kỹ thuật và một nghệ thuật diễn tả cho riêng mình. Vị trí của họ trong sự

yên mến của khách thắm âm cũng căn cứ trên đó.

Đúng ra, khi trình bày một nhạc phẩm, ca sĩ là người diễn tả lại nhạc phẩm theo sự rung cảm của mình. Ca sĩ không phải chỉ là người làm mới lại tình ý chất chứa trong nhạc bản mà là người đóng góp phần sáng tạo mà nhạc bản với những lời lẽ đã xong xuôi, những nốt nhạc đã quyết định trên cung bậc.

2

Sự thành công của nghệ sĩ trình diễn không phải tạo được nơi khách thưởng ngoạn thành bức tường thứ tư của sân khấu vậy kín lấy mình và âm thanh. Theo tôi sự thành công của nghệ sĩ trình

diễn là những cố gắng đồng hóa người nghe vào với nghệ sĩ và tiếng hát là của chung mọi người phát xuất ra từ mọi người và mọi người tham dự mê đắm trong vùng trời âm thanh đó. Tiếng hát không còn đơn thuần là những âm thanh phát xuất từ nơi nghệ sĩ, từ nơi trí nhớ của người trình diễn về lời ca, về nốt nhạc. Người nghe đóng góp vào sự trình diễn của nghệ sĩ bằng chính yên lặng say mê, bằng cả tâm hồn cảm thông hòa đồng, đúng hơn, bằng chính sự hiện diện của mình.

Gọi là trình diễn, người nghệ sĩ phải hiện diện trong một đám đông. Nghệ sĩ của một đám đông ca ngợi một tình tự quê hương, phương tiện nhân gửi một lời hò hẹn yêu đương, gợi một nỗi nhớ, một kỷ niệm, một nỗi xót xa không thể đẩy nó biến hút vào hư vô.

Khán giả không có mặt ở một nơi chốn nào đó để xem ca sĩ hát như thế nào như một sự tò mò khách quan.

Nếu kẻ trình diễn để cho khách thắm âm ở vị thế này, họ thất bại trong ý hướng nghệ thuật muốn đạt đến. Khán giả soi mói nhìn đôi bàn tay có vẻ như thừa thãi trên thân thể nữ ca sĩ này mà cô không biết dấu ở đâu, cái dáng điệu khô cứng như củ của ca sĩ kia, cái mồm cười toe toét của một nữ ca sĩ khác khi cô hát một bài buồn muốn đứt ruột.

3

Nói đúng ra, nếu tách riêng người nghe ra khỏi người hát của cộng đồng tương giao thường ngoạn, nghệ sĩ trình diễn muốn thành công, nó đòi hỏi nhiều yếu tố gộp lại. Giọng hát tốt, tự nhiên chưa đủ để tạo sự tin yêu nơi khách thưởng ngoạn. Cử chỉ dáng điệu xuất hiện từ bóng tối ra trình diễn trước đám đông, đôi mắt mê

say như nhìn về một không gian nào khác lúc tiếng hát cất lên, cái miệng, đôi vai, thể đứng là 1 sự phối hợp hòa nhịp âm thanh, với ánh sáng.

4

Nhìn vào sinh hoạt trình diễn trên sân khấu hay nơi các phòng trà, người ta thấy các nam nữ ca sĩ trình diễn nổi danh hàng đầu chỉ có một số thật ít đạt được cả hai điều kiện nghệ thuật và kỹ thuật trình diễn.

Một số khác có giọng ca khá truyền cảm nhưng thiếu hiểu biết về kỹ thuật xuất hiện trước đám đông. Chúng tôi muốn nói tới các cử chỉ, điệu bộ của họ.



Jo Marcel

Nhiều người không tỏ vẻ chú ý tới điều này và cũng có thể là họ không biết nhưng chính những cái nhỏ nhặt đó đã góp phần lớn vào cho sự thành công của người trình diễn.

Nói ra, nhiều người có thể cho là khó tính, nhưng thực sự, sân khấu Việt Nam thiếu nghệ sĩ trình diễn mà chỉ có một số đông thợ trình bày ca nhạc mua vui chốc lát cho một đám đông khán giả có đủ tiền trả.

Hầu như người ta không thấy các nam nữ ca sĩ chịu học hỏi,



Khánh Ly

chịu tìm hiểu về kỹ thuật trình diễn, và thật ra, cũng chẳng có ai hướng dẫn họ.

Người ta có thể đổ lỗi cho các sân khấu và phòng trà thiếu thốn phương tiện (sân khấu nhỏ, đèn đóm chẳng ra gì, không có chuyên viên âm thanh, ánh sáng v.v...) nhưng tôi thấy một người hát sầm trên lễ đường, một anh chuyên biểu diễn một vài trò ảo thuật để bán một loại thuốc dán nào đó, kỹ thuật tôi cuốn đám đông của họ đáng bậc thầy của nhiều nghệ sĩ trình diễn được người đời đề cao.

Đây là một trong những lý do khiến người ta có thể hiểu được rằng nền trình diễn trên sân khấu VN từ nhiều năm qua đã không tiến thêm được một tí nào về kỹ thuật cũng như nghệ thuật trình diễn, đồng thời một vài trang bị âm thanh, ánh sáng đắt tiền hơn, tối tân hơn năm bảy năm về trước nhưng người xử dụng cũng chưa phát huy được khả năng nó có thể cung hiến cho con người.

NGUYỄN TIẾN



LE VĂN KHOA phụ trách

«Suy tư» của Trần công Thành (Kiến Hòa)

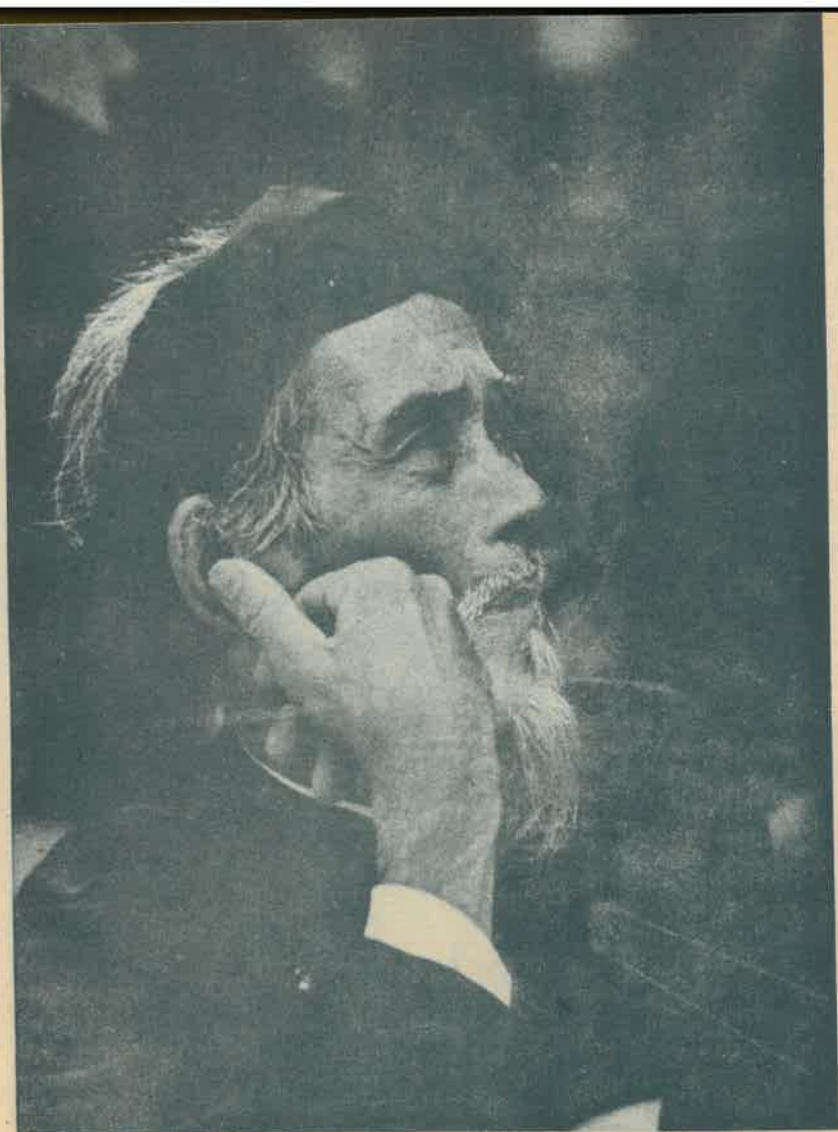
Chụp được một ảnh đẹp đã khó, nhiều khi tìm một cái tựa cho ảnh còn khó hơn. Trên khía cạnh nghệ thuật người ta không cần tựa để hiểu nghĩa tác phẩm. Nhưng để có tựa thì tựa phải nói lên trọn vẹn ý nghĩa của tác phẩm. Những cái tựa thật kêu, thật văn hoa nhiều khi còn làm hại tác phẩm hơn nếu nó không phù hợp với tính thần tác phẩm.

Theo ngụ ý của tôi, người ta chĩa trong suy tư trầm mặc khi ở trong bối cảnh, tư thế, không khí riêng biệt của họ. Ông cụ trong ảnh có vẻ như bán khoán, chờ đợi hơn suy tư. Với chiếc khăn đóng thật gọn gàng, với áo dài đen còn thẳng nếp, hẳn ông cụ chuẩn bị đi đâu, hoặc chờ tiếp nhân vật quan trọng nào đó.

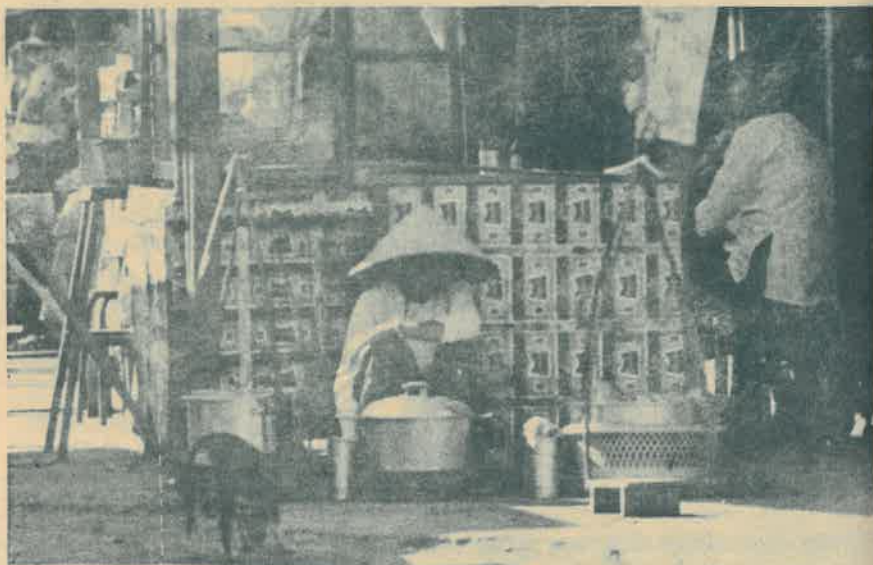
Nếu đây là ảnh kỷ niệm của một người thân, thì phải kể vào hạng cũ. Trần công Thành khéo dùng bối cảnh là lùm cây khuất nắng, hợp với chiếc áo đen để tạo thêm chiều sâu cho ảnh. Những lổm hổm của tàng cây cũng đã được thu thêm cận thận, để chủ đề nổi hẳn lên. Nhưng chiếc nút bóp, tay áo trắng lộ ra khỏi áo dài đen và tờ báo kẹp nơi ngực vẫn còn là những sơ hở đáng tiếc. Với chiếc nút bóp, có lẽ chấm mất dễ dàng. Tay áo trắng cần được thu cho xẹp hẳn đi. Tờ báo cũng vậy. Nếu không, có thể cắt phang phần dưới đi cũng không hại mấy.

Bàn tay chống lên gối má cũng pha bức ảnh không ít. Nó quá lớn và sáng hơn khuôn mặt, như là phần cườm và cánh tay tiếp giáp với tay áo trắng, cứ như lôi kéo cặp mắt người xem ra khỏi gương mặt, phần chính của ảnh.

Cặp mắt không được sáng để cho người ta thấy chúng đang nghĩ



«Suy tư» của Trần Công Thành



«É ăm» của Trương Văn Thương

gi. Xin đề nghị bạn Thành lấy eva-pure hay iode pha loãng, dùng bút lông nhỏ nét mà tẩy từ từ để trông trắng mắt sáng ra.

Bức ảnh rất khá, nhưng chưa được thú vị mấy. Đành rằng râu, tóc bạc giúp ta biết người mẫu đã cao niên, nhưng ước gì được nhìn thấy những nếp da nhăn nheo, khô nứt hẳn đi như cần cỗi, kiệt quệ bởi gánh nặng của tuổi đời, sẽ làm người xem cảm xúc nhiều hơn.

«É ăm» của Trương Văn Thương (Sadec)

Thuộc vào loại ảnh có chiều sâu, nặng về mặt sinh hoạt xã hội, ghi nhận thực hơn tự ý sắp xếp. Ảnh khá vững. Những mảng trắng bên trái có lẽ bạn dùng để giữ thăng bằng với người đàn bà, miếng vải trắng mà phần nặng đổ bên mặt. Nhưng bên trái cây chống, chân ghế lộn xộn quá, hơn nữa những mảng trắng ấy không thật cần thiết cho ảnh, có thể cắt bỏ đi cho tới gần sát gốc cột.

Chiếc khăn trắng bên cây cột mặt cần được thu (rơi ánh sáng nhiều hơn phần khác của ảnh trong lúc phóng ảnh), để chỉ còn người đàn bà ngồi trên ghế đối chiếu với người bán gánh. Con chó đen bên góc mặt đứng vào điểm cuối của đường chéo góc từ người đàn bà trên cao đâm xuống tạo được chút linh động cho khung cảnh buồn nản, vắng khách. Nó cũng là động vật thứ ba trong ảnh để đối lại ba cái nôi nhòm của người bán gánh.

Chai xi dầu, ống đũa đầy ắp đứng yên bên trong quán cóc. Chiếc ghế nhỏ trơ trọi trên nền đất tổ giã một sự chờ đợi vô vọng, như là dáng điệu buông lơi của 2 tay người đàn bà bán gánh.

É chề, chán nản, mệt mỏi, vắng lặng của ngày é ăm thật bi ai.

Tất cả cái hay của ảnh đều vô ích cả vì ảnh không rõ nét, sắc độ không phân minh. Phiên bạn Trương xem lại phim. Nếu phim rõ nét, thủ điều chỉnh lại máy phóng và đổi số giấy.

LE VĂN KHOA

THỜI SỰ TRONG NƯỚC

NGÂN SÁCH

Trường hợp bất thường

Tuần qua, sau hai ngày thảo luận và biểu quyết cũng được mở tả là quá vội vã và hấp tấp, Thượng Nghị Viện đã chung quyết toàn bộ dự luật ngân sách quốc gia tài khóa 1972 sau khi cắt hơn 24 tỷ bạc so với ngân khoản mà Hành Pháp đã xin là 328 tỷ 486 triệu. Tỷ lệ tiết giảm như vậy là vào khoảng gần 7,5 phần trăm. Trước đây Hạ Nghị viện chỉ cắt có hơn 2 tỷ bạc, tức là không đầy một phần trăm so với ngân khoản do HP soạn thảo. Về phần thu, TNV biểu quyết con số 270 tỷ 505 triệu, như vậy thiếu hụt NS năm 1972 là trên 33 tỷ. Hầu hết ngân sách các Bộ đều bị cắt giảm trong đó có Bộ Quốc Phòng là 10 tỷ. Riêng ngân sách hai bộ Y tế và Giáo dục được TNV cho tăng thêm.

Trước đây theo quan điểm của Ủy ban Ngân Sách Tài Chính TNV, NSQG 72 cần phải được cắt bớt 10 phần trăm, nghĩa là chỉ còn dưới 300 tỷ bạc. Riêng khối Hoa Sen đối lập với chánh quyền còn đòi phải cắt tới 40 tỷ là 15 phần trăm. Nhiều nghị sĩ khác thì chủ trương giữ đúng con số do Hạ viện đưa lên, nghĩa là dưới một phần trăm.

Cũng cùng ngày TNV chung quyết NSQG 72, Tối cao Pháp Viện cho công bố một thông cáo trong đó Đại Hội Đồng TCPV đã phán quyết rằng việc thảo luận dự luật NS nếu vi trường hợp bất thường của năm đầu tiên một pháp nhiệm mới nên HNV không thể tuân theo hạn kỳ Hiến định được. Phán quyết này nhằm trả lời văn thư của CTTNV Nguyễn Văn Huyền gửi tới TCPV trước



Tin tức cho biết tướng Nguyễn Chánh Thi (trái), lưu vong từ 5 năm nay tại Mỹ, đã được phép t.ở về VN. Tuy nhiên cho tới cuối tuần qua, vị tướng từng lãnh đạo cuộc chính biến tháng 11 năm 1960 và nguyên tư lệnh quân đoàn 1 này vẫn chưa thấy xuất hiện ở thủ đô. Hình phải là tướng Nguyễn Khánh lúc còn là thủ tướng sau cuộc chỉnh lý tháng giêng năm 1964. Hiện tướng Khánh đang lưu vong tại Pháp.

đây đề xin giải thích Hiến Pháp trong việc biểu quyết dự luật NSQG năm 1972. Phán quyết của TCPV còn khuyên TNV nên áp dụng thủ tục lập pháp thông thường dự liệu nơi điều 43 Hiến Pháp.

Điều 43 dự liệu rằng sau khi TNV không đồng quan điểm với Hạ Viện, dự luật sẽ được gửi về HNV để HNV chung quyết với đa số hai phần ba tổng số DB. Con số này hiện nay phải là 106 DB trên tổng số 159 vị. Trong hiện tình, HNV với 3 nhóm khối đối lập với trên 70 DB khó mà đạt được con

số 106 này để bác bỏ quan điểm của TNV. Tuy nhiên có thể một lần nữa Địch thành Trần sẽ được tung ra và biến hầu hết các DB thành đối lập cuối.

PHẬT GIÁO Những công dân hạng hai

Cũng cùng là người của Phật giáo, một người là cựu sư ông, một người là đương kim Thượng tọa, mà cả hai lại tuyên bố hoàn toàn trái ngược nhau về hiện tình Phật giáo VN.

Tại Vọng Các mới đây, nghị sĩ Trần Quang Thuận, tức nhà sư đã cỡi áo Cà Sa nói trên, đã tuyên bố khi đến Thái Lan để tham dự Hội nghị Thanh Niên Phật tử thế giới rằng Phật tử tại Nam VN chiếm 80 phần trăm (?) dân số nhưng phải đương đầu với mọi thứ khó khăn và bị đối xử như những công dân bậc hai.

Theo NS Thuận, những khó khăn đó do chánh phủ được một Tổng Thống người Công giáo điều khiển hơn là do Cộng Sản gây ra.

Trong lúc đó TT Thích Tâm Giác, Viện Trưởng Viện Hóa Đạo Việt Nam Quốc Tự, trưởng phái đoàn Phật giáo VNCH tham dự hội nghị nói trên (NS Thuận là cố vấn của phái đoàn) thì tuyên bố rằng Chánh phủ VNCH đã hành động theo Hiến Pháp để giúp đỡ, bảo vệ và phát triển Phật giáo cũng như các tôn giáo khác.

Cho tới nay chưa thấy có phản ứng trước câu tuyên bố của TT Tâm Giác, nhưng về lời tố cáo của NS Thuận, nhiều người đã lên tiếng chỉ trích. Tại Thượng Viện, NS Vũ Minh Tràn tỏ ý thắc mắc là khi tuyên bố như vậy, NS Thuận có đại diện cho 80 phần trăm Phật tử hay không. Theo NS Tràn, cả nhân làm chính trị không thể đại diện cho tôn giáo và nếu tôn giáo được nhìn xuyên qua các hành vi chánh trị thì tôn giáo đã bị sỉ nhục quá đáng.

Lời chỉ trích nặng nhất đã đến vào cuối tuần qua khi Kỹ sư Nguyễn Dưỡng (chủ tịch lực lượng Phật tử VN 1966) tuyên bố rằng tại VN có tới 99,5 phần trăm dân chúng thuộc thành phần công dân hạng hai, chỉ có 0,5 phần trăm công dân thượng, ngoại hạng được đặc biệt ưu đãi trong số có NS Thuận. Theo KS Dưỡng NS Thuận đã từng tham gia nội các trong những chánh phủ phản động và bây giờ được làm nghị sĩ, một người nhờ lộc Phật nuôi cho ăn học rồi về được chánh quyền biệt đãi như vậy không nên than phiền bị đối xử như một công dân hạng hai và nhất là không xứng đáng để đại diện cho Phật tử VN. KS Dưỡng kết luận người biết liêm sỉ cần thận trọng trong lời nói và việc làm.

ẤN QUANG

Trường Bồ Đề của ai?

Câu chuyện bắt đầu từ một tiệc trà nhỏ do Thượng Tọa Huyền Quang, tổng thư ký Viện hóa đạo Ấn Quang thiết đãi các ký giả đi tin chùa, sau khi đại hội Phật giáo Ấn Quang kết thúc.

Thượng tọa Huyền Quang đã kể cho báo chí nghe cái việc mà TT cho là «chê bổi» của Thượng Tọa Quảng Liên, hiệu trưởng trường Bồ Đề Cầu Muối.

Theo giáo hội Ấn Quang, Thượng tọa Quảng Liên đã lợi dụng chức vụ của mình để chiếm trường Bồ Đề Cầu Muối làm phương tiện thủ lợi riêng tư cho TT Quảng liên. Nếu TT Quảng Liên không chịu giác ngộ, đề trở về với giáo hội, thì giáo hội Ấn Quang sẽ «cho TT Quảng Liên đi luôn!»

Báo chí loan tin này thật lớn, và Thượng tọa Quảng Liên đã gửi ngay một văn thư đến báo chí đề «phản pháo» lại giáo hội Ấn Quang, trong đó TT Quảng Liên viết «nếu quý vị nói tôi ăn cướp trường Bồ Đề thì vô tình các vị đã đồng lõa với tôi là ăn cướp, vì hàng tháng quý vị đã đến trường Bồ Đề để nhận tiền phụ cấp chi phí cho Viện hóa đạo.

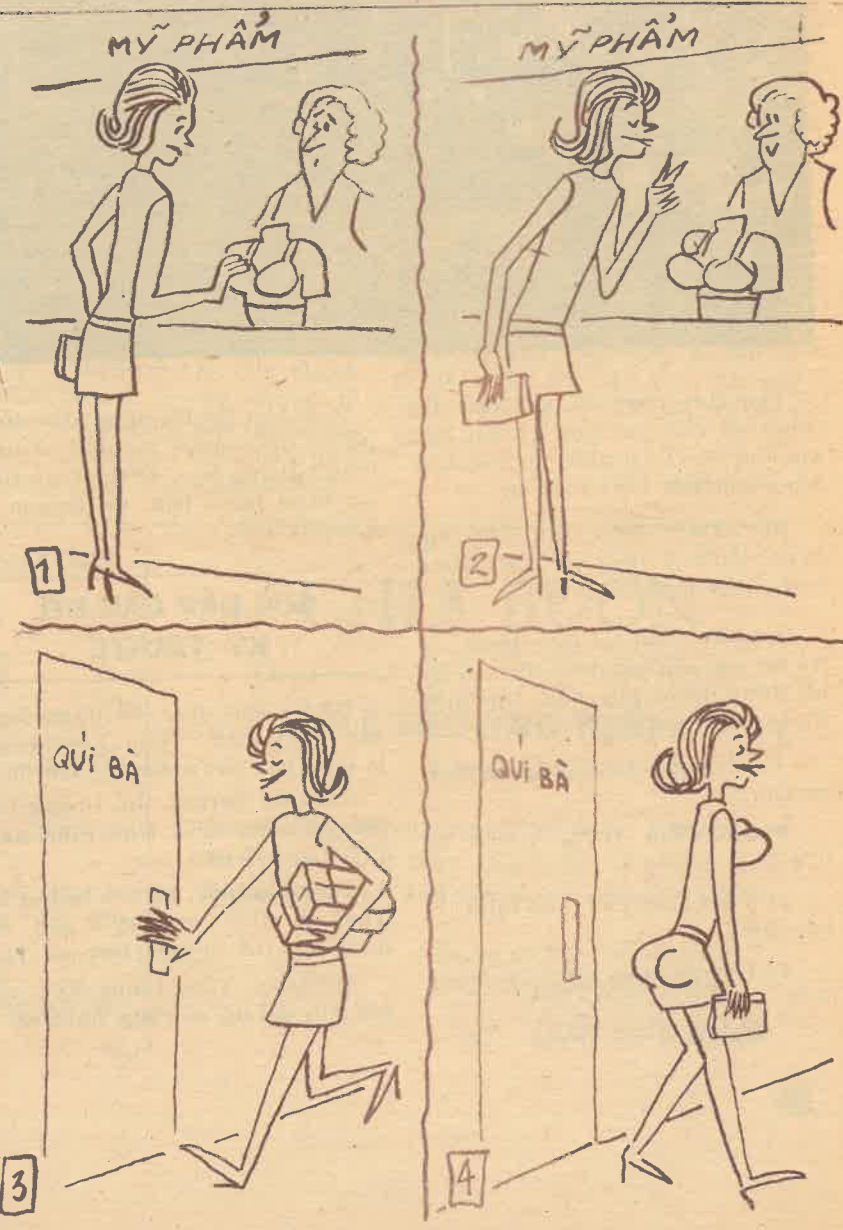
Thượng tọa Quảng Liên đề nghị với Ấn Quang rằng «để làm sáng tỏ vấn đề đối với trường Bồ Đề tôi trân trọng đề nghị mời quý vị thượng tọa hội đồng Ấn Quang cũng như những thượng tọa hội đồng VHB Việt Nam Quốc tự tham dự một buổi họp đặc biệt có báo chí tham dự để tôi được trình bày».

Tuy nhiên, đối với văn thư này Thượng tọa Thiệu Hoa Viện trưởng VHB Ấn Quang đã không bình luận gì và chỉ nói rằng «chuyện này toàn quốc đã biết rõ, không cần thêm nhiều».

Người ta chưa biết gì sẽ xảy ra khi giáo hội Ấn Quang cho biết rằng toàn thể Phật tử Cầu Muối đang sẵn sàng chờ lệnh Ấn Quang để «bày tỏ thái độ» đối với Thượng tọa Quảng Liên.

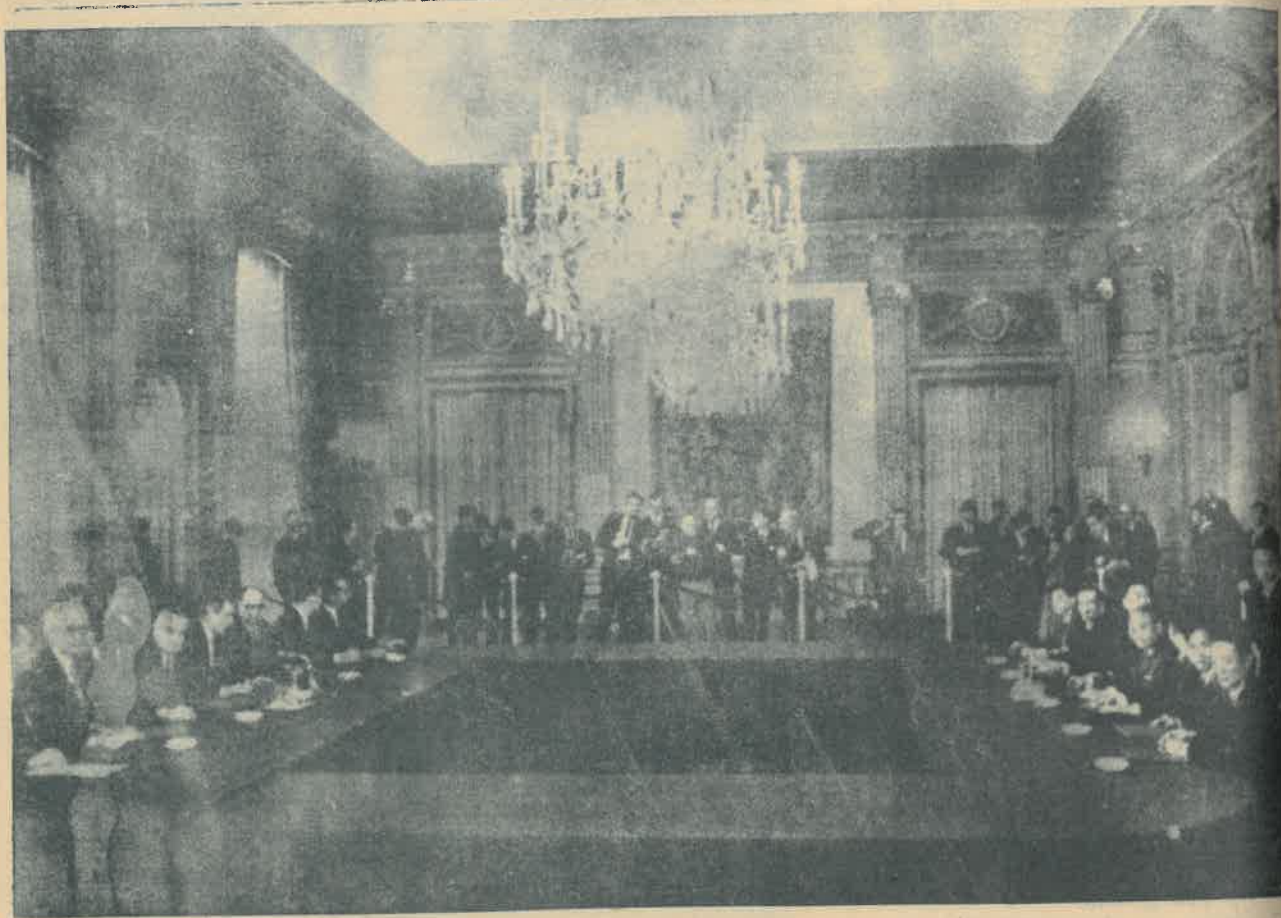


Phát động chiến dịch lưu thông, tuần qua Cảnh sát Đô thành đã công nhiều xe đậu bừa bãi ngoài công lộ. Hình trên, chiếc xe bị khóa ngay giữa đường trong lúc tài xế đang lo đi đóng phạt. (Ảnh Nháy)



Tuần qua, suốt trong năm ngày hàng trăm phi cơ Hoa Kỳ đã thực hiện trên 1.000 phi vụ oanh tạc miền Bắc VN. Các mục tiêu hầu hết được giới hạn dưới vĩ tuyến 20, cách Hà Nội 112cs về phía Nam. gồm các phi trường Mig, hải cảng, kho nhiên liệu, kho tiếp liệu... Trong chiến dịch oanh tạc này, loại bom do tia sáng Laser hướng dẫn đã được sử dụng.

THỬ TRÍ NHỚ CỦA CÁC BẠN



Tiếp theo cuộc đồ vui thử tài nhận xét của các bạn, kỳ này Đời xin thử thách trí nhớ của các bạn bằng một bức hình tươi sự.

Đây là một hình ảnh thời sự, đánh dấu một biến cố khá quan trọng liên quan tới VN.

Bạn hãy quan sát bức hình và trả lời các câu hỏi dưới đây. Ai trả lời đúng được câu đầu thì mới được tiếp các câu tiếp.

- 1) Hình này chụp biến cố thời sự nào?
- 2) Địa điểm trong hình ở tại đâu?
- 3) Thời gian của bức hình là bao giờ?
- 4) Tên các nhân vật chính trong hình.

Các bạn trả lời đúng, đầy đủ và gởi về tòa soạn sớm nhất sẽ được tặng 1 tháng báo ĐỜI. Tòa soạn xin chọn lựa 3 bạn tại Saigon và 2 bạn ở tỉnh.

GIẢI ĐÁP CÂU ĐỐ KỲ TRƯỚC

Đa số bạn đọc đã đáp đúng câu đố kỳ trước. Năm bức hí họa là hình của các nhân vật sau đây:

- 1) Willy Barndt, thủ tướng Tây Đức, giải Nobel về Hòa Bình năm 1971 (Đời số 106).
- 2) Golda Meir, nữ thủ tướng Do Thái, già nhất trong số 3 phụ nữ đang làm thủ tướng (Đời số 113).
- 3) Nixon, Tổng thống Mỹ, với cái mũi dài mà ai cũng nhận ra.

4) Moshe Dayan, tổng trưởng quốc phòng Do Thái, rất dễ nhận ra là tướng Độc Nhôn.

5) George Pompidou, Tổng Thống Pháp, nhiều bạn đọc lầm ông ta với De Gaulle vì cả hai cùng có mũi dài, nhưng lông mày của Pompidou đậm hơn, trán gồ hơn.

Các bạn tại Saigon --- Gia Định đã giải đáp đúng và sớm nhất là:

- 1) Nguyễn Anh Văn 331/5 Phan thánh Giản SG
- 2) Hồ Văn Kỳ Thảo 178/35 Chi Lăng Gia Định
- 3) Cô Nguyễn thị Hoa 2/17 Kỳ Đồng Saigon

Xin mời các bạn tới tòa báo vào sáng thứ năm mỗi tuần để lấy báo. Kỳ tới chúng tôi sẽ đăng danh sách hai bạn ở tỉnh trả lời đúng và sớm nhất.

THOÁT Y

TRƯỚC CAMERA

(TIẾP THEO TRANG 21)

1.11-63, nhiều phim thuộc loại khiêu dâm hạng nặng đã bị kiểm duyệt cắt xén tơi bời hoa lá, sau ngày đó, những phim này đã được Bộ Thông Tin trả lại những đoạn phim bị kiểm duyệt cho hãng phim nổi lại chiếu cho khán giả coi. Các rạp chiếu bóng thời này cho chiếu lại các phim này với những quảng cáo rầm rộ trên báo chí là «toàn bộ không cắt xén». Thiên hạ đua nhau mua vé vào xem và lấy làm hả hê, công nhận rằng cách mạng khác hẳn chế độ gia đình trị của họ Ngô. Một thời gian sau, nhiều giới phản đối quá, bà già kiểm duyệt lại phóng mũi kéo cẩn thận, khán giả thuộc loại ưa những phim toàn bộ không cắt xén bớt hoan hô cách mạng. Tuy nhiên cũng tùy thời, tùy người mà những cảnh khiêu dâm

bị cắt nhiều hay ít và khán giả cine nhận thấy các bà già kiểm duyệt sau 63 cho đến nay dễ tính hơn thời trước đó rất nhiều.

Đề bà già kiểm duyệt đỡ hành tội, các nhà nhập cảng phim ảnh hay các nhà sản xuất trong nước đôi khi cắt dấu bớt một vài đoạn phim họ nghĩ là có thể bị cắt xén đề khi kiểm duyệt xong, họ ráp lại cho khán giả coi. Nhất cử tam tiện: bà già kiểm duyệt đỡ phải làm việc vất vả, khán giả được coi mãn nhãn và hầu bao của nhà sản xuất hay nhập cảng cầm chắc sự nặng thêm.

Tính vi hơn, nhà làm phim thay vì đề những cảnh làm tình sống sượng hay đề nữ diễn viên thoát y gần như hoàn toàn trong các cảnh tình tự trai gái, họ giới hạn đi phần nào sự hở hang nhưng ý nghĩa về nhục dục vẫn còn nguyên vẹn: như thế, bà già kiểm duyệt có muốn cắt cũng lấy làm khó nghĩ nên đành thông qua đề cuốn phim

khỏi mất ý nghĩa và nhà làm phim cũng không kêu ca được rằng kiểm duyệt muốn bóp chết nền điện ảnh nước nhà đang trong thời kỳ phôi thai trong khi nhà nước chẳng nâng đỡ cụ thể cho giới điện ảnh nước nhà được bao nhiêu.

Một cách khác đề bà già kiểm duyệt mà một số người hay nói tới là lấy hình đức thánh Trần che mắt bà lại. Bà già thì mê đồng bóng là cái chắc nên đến nọ, phủ kia bà phải biết, trong số có đền đức thánh Trần. Che mắt bà bằng cái gì khác, bà gạt phắt ngay đi, nhưng lấy hình đức thánh mà che, bà đâu dám tỏ cử chỉ nào khiến ngài quở, ngài không ban lộc cho cái thân già thì lấy gì mà sống nên đành chịu vậy, dù biết là mấy cái thằng phải gió nó định hại bà. Theo nhiều ông bà chủ hãng phim, cách này là cách hay nhất để mọi người hoan hỉ.

● ● ●

NÓI CHUYỆN VỚI...

(TIẾP THEO TRANG 5)

Nhưng xin các quan tòa và các quan trong Bộ Quốc Phòng nên xét đặc biệt trường hợp thi sĩ Trần Tuấn Kiệt. Đó là một thi sĩ độc nhất vô nhị VN, vào lúc này, các bằng hữu đều coi anh là Tân Đà tài sinh. Một người đặc biệt cần được xét đặc biệt.

Nếu các quan tòa và Bộ Quốc Phòng sợ làm sai phép nước thì xin các ngài nhớ lại rằng dự luật ngân sách 1972 cũng được quốc

hội thảo luận và biểu quyết hoàn toàn sai với thời hạn do hiến pháp qui định. Vậy mà khi chủ tịch thượng viện xin Tối Cao Pháp viện phản quyết, các ông tối cáo vẫn bảo đó là trù ờng hợp đặc biệt không sao. Đó, chuyện chi mà chẳng xinh xái được, Cả thế giới đang phi nhử chánh phủ Nga bạc đãi nhà văn Solzhenystsin. Xin chánh phủ VNCH làm gương chứng tỏ người VN trọng đãi một thi sĩ nhất là thi sĩ Trần Tuấn Kiệt (Ông ĐẠO CẤY viết thay KHA TRẦN ÁC).

Cáo Lỗi

Trong báo ĐỜI số 115, trang 51 chúng tôi đã đăng tên Công ty VIỆT NAM Aduertizing Agency dưới bài báo. Việc đăng tải tên đó là sự sơ sót khi xếp bài. Xin cáo lỗi cùng Công ty VINADA và thân chủ.

ĐỜI

600đ. công may 1 áo raglan tuyệt đẹp

NHÀ MAY

Thanh Vân

670 Phan Đình Phùng Saigon (tọa chợ Bàn Cờ)

Bà sẽ được hài lòng với chiếc áo dài vai thẳng eo thon:

Bầu kích là đều được đẹp tinh vi và sắc sảo.

Bà ốm mặc áo dài Thanh Vân cắt biến chế bà sẽ thấy mập.

Bà mập mặc áo Thanh Vân cắt bà sẽ thấy ốm.

Bảo đảm may không khéo bà sẽ được đền bồi xứng đáng.

Khi cần gấp một ngày có áo mặc ngay.

Có nhiều kiểu cổ áo dài mới lạ đẹp trưng bày tại hiệu, và kiểu Raglan tuyệt đẹp

CHIA BUỒN

Được tin cố Đại úy

LÊ TRƯỜNG TRÃI

Tiêu đoàn 11 Nhảy dù

đã anh dũng đền nợ nước tại chiến trường Kam-puchia xin thành thực chia buồn cùng tang quyến và cầu chúc linh hồn bạn được về nước Chúa.

Trung úy **VŨ THẾ THỊNH**

— **HỒ THẮT TÙNG**

— **TRẦN ĐỨC NHÂN**

KẸ / BÁN / MAU

nguyễn thụy long

CHƯƠNG II

— Tui làm sao tính được.

Bà mẹ Nhiên nhìn Nhiên bằng đôi mắt dịu dàng hơn, giọng mẹ cũng trở nên dịu dàng hơn :

— Nhiên à, mày lớn rồi mày phải lo công chuyện làm ăn chứ không thể cả nhổng cả nhổng hoài được.

— Ngày nào tui không lo công chuyện, nhưng kẹt chưa kiếm được việc làm.

Cái cảm bà mẹ lại bạnh ra. đôi mắt long lên xòe xọc :

— Mày mà kiếm cái gì, mày có kiếm mấy cái củ c... thì có, tiếng tai mày ở đây người ta đồn um xùm.

Giọng bà trở lại dịu dàng :

— Nè Nhiên, mọi chuyện bỏ qua hết, mày phải đi kiếm việc làm với tao chứ không thể trông vào thằng cha mày được, thằng cha mày có vợ bé rồi, nó sẽ bỏ bệ tao, bỏ bệ chúng mày.



Nhiên gân cổ lên cãi :

— Má bảo ba có vợ bé sao, tui không tin điều đó, ông hết xiu quách rồi mà vợ lớn với vợ bé chi được, ông có choác thì tui biết.

— Thôi mày ơi, đừng có cãi tao, coi như không có thằng cha mày trên đời đi, bây giờ mày đi theo tao, tao kiếm việc làm cho mày.

Mụ lại ngắm nghía con gái mụ, con nhỏ lớn thiệt rồi, trông nó phây phây ra, phải nói là nó có nhan sắc, mụ cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao mụ lại đẻ được một đứa con có nhan sắc như con Nhiên, mụ không biết rằng con Nhiên có phải chính là con của chồng mụ hay không, hay giòng máu của một khách làng chơi nào đó hồi mười mấy năm về trước, mặc dù hồi ấy mụ đã cặp với chồng mụ rồi, nhưng mụ vẫn còn nhảy dù đều đều.

Nhiên hỏi mẹ :

— Bây giờ má tính kiếm việc làm cho con ở đâu ?

Trên đôi môi khô héo của mụ thoáng nở một nụ cười :

— Nơi này, một nơi kiếm ra bạc lắm, nhưng thôi mày đừng hỏi tao, mày cứ việc đi theo tao. Nhiên bình thân :

— Đi thì đi.

Mẹ nàng đứng dậy ngay :

— Vậy thì mẹ còn mình đi với nhau, làm chỗ này sướng lắm, nhất là nơi quen thuộc với tao, người ta không dám hiếp đáp mày đâu.

Mụ nheo mắt với con gái :

— Cũng hợp với sở thích mày nữa, hằng ngày tao đưa mày đi làm việc, chiều tao đón về.

— Người ta có nuôi cơm ăn không ?

— Nhất định là có rồi, ăn ngon mặc đẹp nữa là khác.

Nhiên ngây thơ :

— Thiệt hả ?

— Tao nói láo tao làm con mày, thôi đi.

Mụ chui vào lều sửa soạn qua loa một chút, mụ trở ra với cái áo bà ba lành lặn hơn, mụ nhìn quần áo Nhiên, mụ gục gặc cúi đầu :

— Thôi mày ăn mặc như vậy cũng được rồi.

Mụ đưa Nhiên ra ngoài đầu đường, mụ tới mượn tiền con mẹ bán trâu cau, mụ cam kết :

— Chiều hôm nay tui trả hết cả vốn lẫn lời.

Mụ bán cau cầu nhau mấy câu rồi cũng phải đưa tiền cho mượn. Mẹ Nhiên giắt tay Nhiên đi một cách vui vẻ, mụ chửi thề một câu :

— Tồ bà nó, nếu thằng cha mày không gạt tao lấy tiền thì bây giờ mẹ con mình không phải đi mượn, nhưng thôi không sao, tao có tiền đây, hai mẹ con mình vô tiệm ăn một bữa cho chắc bụng đã, chiều nay mẹ con mình thiếu gì tiền...

Nhiên vẫn ngây thơ :

— Tiền đâu mà nhiều hả mẹ ?

— Mày đừng hỏi tao, có tiền thì thôi chứ gì, rồi mày sẽ biết.

Mụ có vẻ chăm chú cho con gái, chưa bao giờ mụ nói với con gái bằng những lời lẽ ngọt ngào như bây giờ. mụ có nói đến chữ hiếu nào là con phải báo hiếu cha mẹ. Nhiên không mấy để ý đến lời nói của mẹ, nàng ăn, và cũng chưa bao giờ nàng ăn ngon như vậy. Nàng còn uống cà phê sữa nữa, nàng chợt nhìn thấy thằng em nàng thấp thoáng ngoài tiệm, nàng định đứng dậy kêu nó vô ăn, nhưng mẹ nàng đã kéo tay nàng lại :

— Thôi mày, kệ bố nó.

— Cho nó ăn với chứ má ?

— Tao nói không được mà, tao với mày còn nhiều chuyện nói với nhau, bây giờ chúng kêu nhau cả bây đến đây có mà chết tao luôn, lỡ hết công chuyện.

Mụ gọi trả tiền, mụ giắt Nhiên ra khỏi quán vẫy chiếc xe taxi, Nhiên theo mẹ, nàng hoàn toàn không biết gì hết, nàng lại nghĩ đến thằng ăn mày cụt giò, nàng hẹn hẳn tối hôm nay trở lại căn lều của hắn, nàng vội nói với mẹ :

— Nè má, tôi làm đâu thì làm, nhưng buổi tối tôi về nhà đó.

— Ừ buổi tối mày về, người ta giữ mày làm chi.

Xe taxi chạy ù ù theo con đường mụ chỉ, một lát sau xe ngừng lại trước một ngõ hẻm. Mụ tìm nhà không mấy khó khăn. Căn nhà có nhiều cô gái son phấn bày hàng, mụ chủ nhà mập béo trắng ra đón mẹ Nhiên thân thiết như quen biết từ bao nhiêu lâu nay rồi :

— Trời ơi, tao chờ mày muốn chết luôn.

— Tao cũng muốn tới mày từ lâu rồi, nhưng công chuyện đặng đặng đề đề nên bây giờ mới tới được.

Mụ chủ nhà nhìn Nhiên, mụ chỉ nhìn qua, lướt từ đầu đến chân Nhiên, tươi cười :

— Con nhỏ chị nói đây hả ?

— Ừa, con gái tao đó, nó còn ngây thơ lắm chẳng biết gì hết...

Nhiên hỏi họ, nàng đã hiểu mẹ nàng đưa nàng vào đâu, nàng nhìn những cô gái ngồi tình bơ ở ghế sa lông, ai cũng đưa mắt nhìn nàng. Đây là một ô điểm, mà nàng thì không thích làm điểm. Nàng nắm chặt lấy tay mẹ :

— Má, má đưa con đi làm gì vậy má.

— Làm việc chứ làm gì.

Mụ chủ nhà đuổi mấy người con gái ngồi ghế sa lông vào nhà trong, mụ thân mật với Nhiên, kéo Nhiên ra ghế sa lông :

— Ngồi đây con, nơi này không phải như những nơi khác, nhất là con lại là con gái của Tám Tèo bạn của tui, tui đâu nỡ lòng nào đối xử không rại, đời mà con, mình nghèo mình phải kiếm ăn.

— Nhưng má tôi không nói trước.

Mụ chủ nhà hỏi lại :

— Con biết nơi này là nơi nào không mà con nói....

— Tui đoán là nhà... điểm.

Mụ chủ nhà cười nhạt :

— Đúng đó con, nhưng không phải hạng đàn ông nào cũng vào được đây, con nhớ vậy nhé, toàn là những ông nọ ông kia thôi không hà.

Mẹ Nhiên tiếp :

(CÒN TIẾP)

HẠNH PHÚC CHO BẠN

Bạn đã mất hạnh phúc ?

Bạn đang cần hạnh phúc ?

Bạn đang đi tìm hạnh phúc ?

Mời bạn ghi tên tham dự khóa học hàm thụ miễn phí «CON ĐƯỜNG HẠNH PHÚC». Bạn sẽ tìm được điều mình ao ước qua những bài học đề cập đến 12 vấn đề quan trọng nhất của cuộc sống con người và về Thượng Đế diệu kỳ, là nguồn hạnh phúc thật sự và vĩnh cửu của bạn.

Bạn chỉ cần ghi tên, tuổi, địa chỉ và gửi về «Trường Thánh Kinh Hàm Thụ — Hộp thư 2316, Saigon». Ngay sau đó, bạn sẽ nhận được bài học thứ nhất.

TRUNG HỌC Trường dạy bằng lối : Hướng dẫn chăm bải gửi đến tận nơi bạn cư ngụ ; Rất thích hợp với các bạn quân nhân, công tư chức, vừa đi làm vừa đi học. Đầy đủ các lớp bậc TRUNG HỌC.

ĐẠI HỌC Kể từ niên khóa 1971-1972 nhà trường nhận lập thủ tục ghi danh, thi vụ và lấy bài cho cả các SINH VIÊN LUẬT KHOA, VĂN KHOA xin viết thư hoặc đến tại văn phòng :

Trường TÂN HÀM THỤ

23 Nguyễn văn Giai (gần Cầu Sắt—Đakao—Saigon)
Đ.T. 95.753

Thỉnh cầu Ban Giám Đốc Trường TÂN HÀM THỤ 23 Nguyễn văn Giai Saigon gửi ngay cho tôi :

Họ, tên

Địa chỉ

Tập thể lệ, mẫu đơn đề tôi có thể ghi tên theo học (Năm, chứng chỉ)

Nước Hoa

LA DÉSSE

747 757

Hương thơm Ngát ngào Quyên Rũ.

PHẨM CHẤT HẢO HẠNG
Hợp với mọi lứa tuổi.

CO BAN TẠI CÁC TIỆM MỸ PHẨM

THUỐC ĐIỀU KINH GYNOPAUSINE

VIỆN BÀO-CHẾ: ODILIA PARIS
(DO HADZER BÀO-CHẾ TẠI V.N)

Trị bệnh: — THAY KINH CHẬM.
— KINH NGUYỆT ÍT.
— TUỔI HỒI XUÂN VÀ DẬY THÌ.
— KINH NGUYỆT KHÔNG ĐỀU.
— ĐAU LÚC KINH KỲ.

BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

K.N. SỐ: 80 M. Q.C. D.P. 28.2.68.

DYNACYTONE

LABORATOIRES MILLOT PARIS

Trị:

- GÂY ỒM.
- KÉM ĂN.
- THIẾU MÁU.
- YẾU GAN.
- MỎI MỆT.
- LAO LỰC HỌC NHIỀU.
- DƯỠNG THAI.

NƯỚC CỐT HỘT GÀ LỘN.
NƯỚC CỐT MÁU ĐỎ.
(HỒNG HUYẾT CẦU)
NƯỚC CỐT GAN BỒ TỬ.
(SINH TỔ B12)
NƯỚC CỐT CUỐNG BAO TỬ.
NƯỚC CỐT THẢO MỘC.

DO HADZER BẢO CHẾ NHƯỢNG QUYÊN

K.N. SỐ: 70 M. Q.C. D.P. 28.2.68.

CÚM NÓNG LẠNH CẢM SỐT ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX



XIN NHỚ NHÃN HIỆU

CÓ BÁN
VIÊN LẺ KHÁP
MỌI NƠI

BỮA BỔ DẦU NGƯỜI

HADZER

HEPACHAUT



NƯỚC CỐT ARTICHAUT
NƯỚC CỐT GAN BỒ TƯỚI

SINH TỐ B12
SINH TỐ B1
SINH TỐ B2
SINH TỐ B6
SINH TỐ PP
SINH TỐ D2

YẾU GAN
GÂY ỒM, MẮT NGỦ
MỤN Ở MẶT
NGỪA MỀ ĐAY
THIẾU MÁU
LAO LỰC
TẢO BÓN
DƯỠNG THAI
MỖI MỆT

VUI VỀ
TUỔI TRẺ
DA DẸ
MỊN MANG

K.N. SỐ: 75 M - NGÀY 28.2.68

Viên Bảo Chế HADZER

Mọi tủ thuốc gia đình đều có :

Giron
PROMET

để phòng khi :
▶ Nổi mề đay.
Sưng ngứa.



- ▶ Không suyễn.
- ▶ Mất ngủ
- ▶ Biến chứng khi không hợp thuốc
- ▶ Đau nhức khi bị sâu bọ chích hay loài vật cắn.

xi-rô PROMET không độc và kháng ứng trừ phản
hiệu nghiệm.



Có bán tại các nhà thuốc tây
K.N. SỐ 70 BYT / QCDP ngày 4.8.71

Các nữ Minh Tinh thượng thặng màn ảnh sân khấu :
Bạch Tuyết, Ngọc Giàu, Phương Liên, Như Ngọc,
Hồng Nga, Lệ Thủy, Kiều Mai Lý, Ngọc Tuyết...

TRÂN TRỌNG GIỚI THIỆU :

Thẩm Mỹ Viện
CRYSTAL

Số 101 Công Lý — Saigon — lầu 1
 (Thương Xá Tam Đa) Đ.T. 99.594

DO BÀ

NGÔ VĂN HIẾU

và 2 vị Bác sĩ chuyên khoa giải phẫu thẩm
 mỹ sẽ giúp quý vị có một sắc đẹp kiều diễm
 lộng lẫy và quyến rũ



Đặc biệt

- Lột da mặt và căng da mặt để trẻ lại 20 thời,
- Mắt một mí thành hai mí
- Mũi thấp thành mũi dọc dừa
- Má lúm đồng tiền, cằm chẻ, môi trái tim
- Ngực lép, ngực xệ, trở nên căng phồng hấp dẫn
- Giải phẫu thẩm mỹ và giải phẫu các tật bẩm sinh
- Trang điểm có đầu, dạ hội, truyền hình

Với sự cộng tác của nhiều bác sĩ chuyên môn về thẩm mỹ, quý vị sẽ hài lòng vì được sửa sắc đẹp hoàn toàn hợp với khuôn mặt và vẻ đẹp sẵn có của quý vị.



BẠCH TUYẾT :
 «Cải Lương Chi Bảo»

Mỹ viện Ngô Văn Hiếu là nơi chúng tôi thường xuyên lui tới để được săn sóc về thẩm mỹ và hóa trang. Nhờ đó chúng tôi giữ được sự trẻ trung tươi đẹp và cảm tình nồng nhiệt của quý khách giả.



*Cho chính mình
và cho cả gia đình!*

Một phép vệ sinh thường thức
như chải răng sớm tối và
sau mỗi bữa ăn rất hữu ích
cho chính mình
và cho cả gia đình

Bianca

đầy đủ đặc tính của
một kem đánh răng
thượng đẳng
xin lãnh sứ mạng
bảo vệ răng ngà
của quý vị



Săn sóc răng ngà, còn chi hơn **Bianca**